SANDRA BROWN

Trece dincolo de cele mai bogate și mai sălbatice vise ale fiecărei femei

OBLIGAT DE ONOARE

EDITURA MIRON

„Milioane de cititori sînt încîntați de romanele moderne și captivante ale Sandrei Brown.
Și nu-i de mirare. Îți înflăcărează imaginația cu personaje irezistibile, întorsături neașteptate, secrete scandaloase și o tensiune sexuală atît de puternică, încît îi simți energia."
RAVE REVIEWS

OBLIGAT DE ONOARE

O CAPODOPERĂ DE PROZĂ FIERBINTE...

Sandra Brown a scris peste șaizeci de romane, printre care:
IMAGINEA DIN OGLINDĂ, FOCUL MOCNIT DIN PARADIS,
VIOLUL, SECRETE BINE PĂZITE, EDEN PASS,
MĂTASE FRANȚUZEASCĂ, MARTORA, EXCLUSIV.
Este unicul scriitor cu trei cărți aflate simultan în topul New York Times, fiind considerată un adevărat fenomen publicistic.

Lei 6400

Honor Bound

by Sandra Brown

© Copyright 1986 by Sandra Brown

© Copyright for romanian language

by MIRON

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises II B.V.

All characters in this book are fictitious. Any resemblance to actual persons, living or dead, is purely coincidental.

SANDRA BROWN

Obligat de onoare

Traducere de Anca Nistor

Editura Miron
București

Capitolul 1

Uşa frigiderului era deschisă şi, datorită acestui fapt, în bucătărie era o lumină slabă, alb-albăstruie. O cutie cu lapte se afla pe dulap şi lîngă ea o pîine din care se tăiaseră două felii.

Dar, chiar şi fără acele lucruri nelalocul lor, ea ştiu instinctiv, de cum intră pe uşa din dos, că ceva nu era în regulă. Simţea o altă prezenţă, periculoasă şi nemişcată, care stătea la pîndă.

Automat, duse mîna spre întrerupător.

Dar, înainte să-l atingă, simţi în jurul mîinii nişte degete puternice, care i-o răsucirã ia spate, ţinîndu-i-o imobilizată între omoplaţi. Încercă să ţipe, dar o altă mînă, bătătorită şi uşor sărată, îi astupă gura, aşa încît ţipătul i se transformă într-un sunet disperat şi gutural, ca al unui animal prins în capcană.

Mereu se întrebase cum avea să reacţioneze într-o astfel de situaţie. Dacă era atacată, avea să leşine? Dacă viaţa i-ar fi fost pusă în primejdie de un atacator, avea să se roage de el să i-o cruţe?

Fu uşor surprinsă cînd, în afară de faptul că era speriată, deveni şi furioasă. Începu să se zbată, neîncercînd să se întoarcă să se uite la faţa celui care o atacase. Să vadă cum arăta. Nu asta te sfătuiau cei de la centrele de prevenire a violurilor? Uită-te la faţa lui.

Mai uşor de zis decît de făcut, îşi dădu ea seama. Era inutil să se mai zbată, din cauza forţei atacatorului ei. Acesta era înalt. Măcar de atîta lucru era conştientă. Îi simţea răsuflarea, agitată şi fierbinte, atingîndu-i creştetul capului. Din cînd în cînd, se lovea cu capul de bărbia lui. Deci, trebuia să aibă cu mult peste un metru optzeci, îşi spuse ea şi puse acea informaţie deoparte.

Trupul de care era lipită era vînjos, dar în

descrierea pe care ar fi oferit-o poliţiei, n-ar fi folosit cuvinte ca „matahală“ sau „pachet de muşchi“. I se părea mai degrabă subţire ca o cureluşă din care se împleteau bice. Cu coada ochiului îi văzu bicepşii care păreau la fel de tari şi de rotunzi ca nişte mere vezi.

Zbătîndu-se, nu făcea decît să se obosească. Dîndu-şi seama că trebuia să-şi dozeze forţele, încetă deodată să mai facă vreun efort de a se elibera şi rămase nemişcată. Pieptul îi tresălta agitat, deoarece nu îi era de ajuns aerul pe care îl trăgea pe nări. Încetul cu încetul, braţele care o ţineau imobilizată îşi mai slăbiră puţin strînsoarea.

– Numele meu e Lucas Greywolf[1].

O voce aspră, asemănătoare vîntului care sufla peste un deşert, se auzi uşor în urechea ei. Era un sunet blînd, dar Aislinn nu se lăsă păcălită. Asemeni vînturilor de care îi amintea, putea să capete forţă la cea mai mică provocare.

Şi, gîndindu-se la sursa acelei voci, i se păru că o astfel de schimbare subită ar fi fost posibilă. Chiar înspăimîntător de probabilă.

Numele de Lucas Greywolf fusese repetat la televizor şi la radio de nenumărate ori în ziua

1. Lup Sur (n.tr.)

aceca. Cu o seară în urmă, militantul indian evadase din închisoarea din Florence, aflată la vreo cincizeci de mile distanţă. Poliţia răscolea tot statul în căutarea evadatului.

Şi el era în bucătăria ei!

– Am nevoie de mîncare şi de odihnă. Nu-ţi fac nici un rău dacă vei coopera, îi mîrîi el la ureche. Dacă încerci să ţipi, voi fi silit să-ţi pun căluş. Ne-am înţeles?

Ea dădu din cap o singură dată şi el îi eliberă gura cu prudenţă. Imediat, ea trase aer în piept.

– Cum ai ajuns aici?

– Pe jos, în cea mai mare parte, răspunse el fără să mai ofere şi alte explicaţii. Ştii cine sînt?

– Da. Te caută peste tot.

– Ştiu.

Furia ei iniţială se risipise. Nu era o laşă, dar nici proastă nu era. Actele de eroism îşi aveau şi ele locul lor, dar nu era momentul să facă pe Femeia Fantastică. Bărbatul acela nu era un hoţ mărunt. Lucas Greywolf trebuia considerat periculos. La toate buletinele de ştiri se spunea acest lucru.

Oare ce trebuia să facă? Nici nu se putea gîndi să-l întreacă în putere, căci lui nu i-ar fi fost deloc greu să o înfrîngă şi, în acest timp, ar

fi putut chiar să o şi rănească. Nu, singura modalitate prin care ar fi putut spera să-l învingă era în a-şi folosi mintea şi a aştepta o ocazie de a scăpa.

– Stai jos! îi comandă el, împingîndu-i umărul cu brutalitate.

Fără să se împotrivească, ea se duse la masa din mijlocul bucătăriei, îşi puse poşeta pe ea şi trase un scaun. Se aşeză cu grijă.

El se mişcă apoi la fel de tăcut ca fumul. Ea nu-l auzise traversînd încăperea, dar îşi dădu seama de acest lucru abia cînd îi văzu umbra întinzîndu-se pe suprafaţa mesei. Îşi ridică privirea cu teamă şi îi văzu silueta profilîndu-se în lumina frigiderului. Asemenea unei pantere, părea întunecat, zvelt şi periculos, aşa cum stătea ghemuit pentru a lua un salam de vară din sertarul cu carne.

Crezînd în aparenţă că ea capitulase, el închise uşa frigiderului cu neglijenţă şi bucătăria se cufundă în beznă. Ea ţîşni în clipa aceea de pe scaun, vrînd să ajungă la uşa din dos, dar el o prinse din urmă înainte să fi făcut doi paşi, apucînd-o de mijloc cu un braţ de fier.

– Unde crezi că te duci?

– Să... să aprind lumina.

– Stai jos!

– Dar vecinii or să creadă...

– Ţi-am cerut să stai jos. Şi pînă cînd o să-ţi spun altceva, asta o să faci, zise el şi, trăgînd-o prin încăpere, o trînti pe scaun.

Era atît de întuneric, încît ea nu văzu prea bine unde se aşează şi aproape că se răsturnă cu scaunul.

– Încerc să te ajut, zise ea. Vecinii or să-şi dea seama că ceva nu este în regulă, dacă m-au văzut intrînd fără să aprind însă lumina.

Ameninţarea aceea nu era întemeiată şi nu prea îi venea să creadă că el nu-şi dădea seama. Locuia într-un complex de apartamente la marginea oraşului Scottsdale. Mai puţin de jumătate dintre apartamente fuseseră vîndute. Fără îndoială că el îi alesese casa, tocmai pentru că era izolată.

Auzi deodată un zgomot metalic, care o umplu de groază. Cunoscu astfel spaima unui mic animal din junglă la auzul foşnetului de frunze ce îi dădea de ştire că un animal de pradă, nevăzut, stătea la pîndă. Lucas Greywolf zărise cuţitele pentru carne de pe dulap, lîngă chiuvetă, şi scosese unul din suportul de lemn.

Aşteptîndu-se ca în orice clipă să simtă pe gît metalul rece, fu uimită, dar recunoscătoare că

încă mai trăia, cînd se aprinse lumina, orbind-o pe moment. Îşi obişnui ochii cu acea strălucire subită. El încă mai ţinea lama lungă şi argintie a cuţitului lipită de întrerupător.

De la acea imagine înfricoşătoare, ea îşi plimbă privirea de-a lungul unui braţ maroniu şi musculos, a unui umăr, apoi spre o bărbie hotărîtă şi pătrată, de-a lungul unui nas drept şi subţire, şi în ochii cei mai reci pe care îi văzuse vreodată.

Toată viaţa auzise expresia „a ţi se opri inima în loc". De nenumărate ori o folosise ea însăşi cu nonşalanţă, descriind tot felul de lucruri lipsite de importanţă. Dar niciodată nu avusese în faţă reprezentarea vie a acelei expresii. Pînă acum.

În nici o pereche de ochi nu mai văzuse un asemenea dispreţ, o asemenea ură şi amărăciune.

Spre deosebire de restul trăsăturilor, care erau clar de indian american, ochii erau ca ai unui alb. Un asemenea gri-deschis, încît păreau transparenţi, făcînd ca pupilele să pară şi mai adînci şi mai întunecate. Păreau să nu aibă nevoie să clipească, fiindcă se uitau la ea fără să se mişte. Ochii aceia contrastau atît de mult cu chipul întunecat şi meditativ, încît îi reţinură atenţia mult prea mult.

Ea îşi coborî privirea, dar cînd văzu sclipirea cuţitului, şi-o ridică brusc spre el. Dar el tăiase o felie de salam. Cînd o duse la gură, zîmbi uşor ironic înainte ca dinţii albi şi egali să se înfigă în carne. Îi plăcea teama ei, iar acest lucru o înfurie teribil. Printr-un act de voinţă, ea îşi depăşi orice emoţie şi îl măsură cu răceală.

Ceea ce ar fi putut să fie o greşeală.

Înainte de seara aceea, dacă ar fi trebuit să facă portretul unui evadat, cu siguranţă că nu ar fi semănat cu Lucas Greywolf. Îşi aminti vag despre procesul lui ce constituise un subiect de prima pagină, dar care avusese loc cu cîţiva ani în urmă. Îşi aduse aminte că procurorii îl descriseseră ca pe un agitator, un dizident care răspîndea nemulţumire în rîndul indienilor. Dar se spusese, oare, că era atît de frumos? Dacă se spusese, ea nu dăduse atenţie.

Purta o cămaşă albastră care, fără îndoială, făcea parte din uniforma închisorii. Mînecile fuseseră rupte, lăsînd loc braţelor, iar una din ele fusese transformată într-o eşarfă legată în stil apaş în jurul capului pentru a ţine un păr atît de negru, încît nici măcar nu reflecta lumina care bătea direct în el. Dar şi praful ar fi putut fi de vină pentru acea lipsă de strălucire; blugii şi cizmele

erau pline de praf.

În jurul mijlocului avea o centură cu un model complicat, din argint şi turcoaz, iar la gît o cruce de argint, care se afunda în părul negru de pe piept. Nu era indian sută la sută.

Ea îşi coborî privirea din nou. Ţinînd seama de împrejurări, o tulbura profund faptul că acea cămaşă pătată de sudoare era descheiată pînă aproape de mijloc. Şi la fel de tulburător era faptul că cercelul din urechea lui dreaptă nu i se părea respingător.

Micuţa mască din argint reprezenta un spirit al altei religii şi nu se potrivea deloc cu crucea de la gît. Totuşi, nici dacă s-ar fi născut cu acel cercel în ureche, acesta nu ar fi părut mai firesc.

– Nu-mi ţii companie? o întrebă el, întinzîndu-i o bucăţică de salam pe lama cuţitului.

Ea înălţă capul şi îl privi sfidător.

– Nu, mulţumesc. Aştept să iau cina cu soţul meu.

– Soţul dumitale?

– Da.

– Unde e?

– La serviciu, dar trebuie să vină dintr-o clipă în alta.

El muşcă puţin din felia de pîine pe care o

duse la gură şi mestecă nepăsător, lucru care o făcu să vrea să-i dea o palmă.

– Nu ştii deloc să minţi.

– Nu mint.

El înghiţi.

– Am verificat casa înainte să te întorci, domnişoară Aislinn Andrews. Nu locuieşte nici un bărbat aici.

Acum fu rîndul ei să înghită şi o făcu cu mare greutate. Îşi forţă inima să se liniştească. Palmele îi transpirau şi ea le lipi una de alta sub masă.

– De unde ai ştiut cum mă cheamă?

– Din corespondenţă.

– Te-ai uitat prin corespondenţa mea?

– Pari alarmată. Ai ceva de ascuns, domnişoară Andrews?

Ea refuză să muşte din momeală şi rămase cu gura închisă, nevrînd să dea frîu liber unei remarci usturătoare care îi stătea pe limbă.

– Ai primit nota de plată a telefonului.

Zîmbetul lui ironic o făcu din nou să se enerveze.

– Or să te prindă şi or să te trimită înapoi.

– Ştiu.

Răspunsul lui calm o făcu să amuţească, orice argument fiind inutil. În schimb, îl privi cum duse

cutia cu lapte la gură, dădu capul pe spate şi bău cu sete. Gîtul îi era bronzat. Mişcarea de alunecare a mărului lui Adam o intrigă, asemuind-o uneia menite să hipnotizeze. El bău tot laptele, după care puse cutia jos şi se şterse cu dosul mîinii în care încă mai ţinea cuţitul.

– Dacă ştii că or să te prindă, de ce îţi îngreunezi situaţia? întrebă ea mai mult din curiozitate. De ce nu te predai?

– Pentru că trebuie să fac ceva mai întîi, spuse el sumbru. Pînă nu e prea tîrziu.

Ea nu mai puse alte întrebări, căci nu voia să ştie la ce acte criminale se gîndea el. Cu toate acestea, dacă îl făcea să vorbească, poate că el ar fi devenit mai neatent şi ea ar fi apucat să ajungă la uşa din spate. Apoi, cînd ar fi intrat în garaj, ar fi apăsat pe butonul care făcea să se ridice uşa automată şi...

– Cum ai intrat? întrebă ea deodată, dîndu-şi seama pentru prima oară că nu văzuse nici o urmă de intrare cu forţa.

– Pe o fereastră a dormitorului.

– Şi cum ai reuşit să fugi din închisoare?

– Am păcălit pe cineva care avea încredere în mine, spuse el şi zîmbi ironic. Bineînţeles că a fost un prost de a putut să aibă încredere într-un

indian. Toată lumea ştie că indienii nu sînt demni de încredere. Nu-i aşa, domnişoară Andrews?

– Nu cunosc nici un indian, spuse ea încet, nevrînd să-l provoace.

Nu-i plăcea deloc cum trupul lui era gata să plesnească de încordat ce era.

Dar, încercînd să nu-l enerveze, păru să-i fi trezit interesul. O măsură din privire leneş, ochii lui părînd să reverse căldură asupra oricărui lucru. Ea deveni brusc dureros de conştientă de părul blond, ochii albaştri şi pielea ei albă. Zîmbetul lui ironic se transformă într-o privire încruntată.

– Nu, bănuiesc că nu cunoşti, spuse el şi, cît ai clipi, vîrî cuţitul sub centură şi întinse mîna spre ea. Ridică-te.

– De ce? întrebă ea speriată cînd el o trase în sus cu brutalitate.

Ţinînd-o cu spatele lipit de el, îi puse mîinile pe umeri şi o îndreptă spre uşă. Cînd ieşi, stinse lumina. Pe hol era întuneric astfel încît ea se împiedică de cîteva ori. Văzînd că el avea ca ţintă dormitorul, simţi cum i se usucă gura de spaimă.

– Ai obţinut lucrurile pentru care ai venit.

– Nu chiar tot.

– Ai spus că voiai să mănînci, spuse ea

disperată, oprindu-se brusc. Dacă pleci acum, îţi promit că nu sun la poliţie.

– De ce nu te cred, oare, domnişoară Andrews? întrebă el cu o voce ca o îngheţată care se topeşte.

– Îţi jur! exclamă ea, dispreţuindu-se pentru slăbiciunea şi panica din glasul ei.

– Mi-au mai făcut promisiuni şi alţii, bărbaţi albi... femei albe. Am învăţat să fiu sceptic.

– Dar eu n-am avut nici o legătură cu asta. Eu... oh, Doamne, ce faci?

O împinse în dormitor. Imediat după ce intră şi el, închise uşa în urma lor.

– Ghiceşte, domnişoară Andrews, spuse el şi o răsuci, ţintuindu-o între uşă şi trupul lui ferm, după care îi înconjură gîtul cu mîna chiar sub bărbie şi îşi lăsă capul în jos. Ce crezi că o să fac?

– Nu... nu... nu ştiu.

– Nu eşti dumneata una dintre acele femei care visează violuri, nu?

– Nu! îngăimă ea.

– N-ai visat niciodată să fii posedată de un sălbatic?

– Dă-mi drumul, te rog.

Ea întoarse capul şi el o lăsă, dar nu-i dădu

drumul, ci se apropie mai mult, lipindu-se de ea.

Aisiinn închise ochii strîns şi îşi muşcă buzele de teamă şi ruşine. Degetele lui lungi şi subţiri i se plimbau de-a lungul gîtului într-un ritm evocator.

– Ei bine, eu am stat închis multă, multă vreme, spuse el, lăsîndu-şi degetele să lunece mai jos, spre pieptul ei.

Se opri cu arătătorul pe nasturele de sus şi se jucă cu el pînă cînd acesta se deschise. Ea scoase un scîncet. Faţa lui era atît de aproape de a ei, încît ea îi simţea răsuflarea caldă pe piele. Îi atingea obrajii, nasul, gura. Inhala de nevoie, urînd faptul că era forţată să respire aerul pe care el îl dădea afară.

– Aşa că, dacă eşti deşteaptă, nu-mi da idei, spuse el cu un glas mătăsos.

Cînd îşi dădu seama ce îi spunea, ea îşi ridică privirea spre el brusc şi i-o susţinu pe a lui într-o înfruntare de voinţe, luptă a temperamentelor. Timp de un moment îndelungat părură suspendaţi, măsurîndu-se reciproc, analizîndu-şi punctele tari şi pe cele slabe.

Apoi, el se desprinse de ea încetul cu încetul. Cînd trupul lui nu mai fu lipit de al ei, ea aproape că leşină de bucurie.

– Ţi-am spus că am nevoie de mîncare şi de

odihnă, zise el şi în vocea lui se simţi ceva ciudat acum, o îmbufnare.

– Te-ai odihnit.

– Somn, domnişoară Andrews. Am nevoie de somn.

– Vrei să spui... că ai de gînd să rămîi? Aici? întrebă ea uluită. Cît timp?

– Pînă cînd mă voi hotărî să plec, răspunse el evaziv, după care se duse şi aprinse veioza de lîngă pat.

– Nu se poate!

El se întoarse atunci în locul unde rămăsese ea, lîngă uşă, şi o luă de mînă, trăgînd-o după el.

– Nu eşti în măsură să te împotriveşti. Dacă nu ţi-am făcut nimic, nu înseamnă că nu pot s-o fac, în caz că voi fi disperat.

– Nu mi-e fricã de tine.

– Ba îţi e, spuse el şi o trase în baia alăturată, trîntind uşa. Sau ar trebui să-ţi fie. Uite ce e, vreau să-ţi fie clar un lucru, zise el apoi printre dinţi. Am o treabă de făcut şi absolut nimic, cu atît mai puţin o prinţesă albă, n-o să-mi stea în cale. Am lovit un paznic ca să fug din închisoare şi am ajuns pînă aici pe jos; n-am nimic de pierdut în afară de viaţă şi asta n-are absolut nici o valoare acolo unde am fost. Aşa că nu-ţi forţa norocul,

domnişoară. Voi rămîne oaspetele dumitale atît cît o să am chef, spuse el şi, ca să imprime şi mai multă forţă ameninţării, trase afară cuţitul de la brîu.

Ei i se tăie răsuflarea de parcă ar fi înţepat-o în buric cu vîrful cuţitului.

– Aşa mai merge, spuse el citindu-i teama pe chip. Acum stai jos, adăugă, arătînd spre toaletă.

Fără să-şi dezlipească privirea de pe cuţit, Aislinn merse cu spatele pînă cînd se lovi de toaletă şi se aşeză pe capac.

Greywolf puse cuţitul pe marginea căzii, departe de ea, după care îşi scoase cizmele şi ciorapii, şi începu să-şi tragă cămaşa din pantaloni. Stînd nemişcată ca o statuie, Aislinn nu spuse nimic cînd îl văzu scoţînd-o.

Pieptul îi era acoperit de un păr des şi negru. Pielea maronie era perfect întinsă peste muşchii ce păreau incredibil de tari. Sfîrcurile îi erau mici şi închişi la culoare.

El începu să-şi desfacă centura.

– Ce faci? întrebă ea alarmată.

– Am de gînd să fac un duş, spuse el, desfăcînd cureaua şi lăsînd-o astfel cînd se aplecă să deschidă robinetele.

Le răsuci pînă cînd apa ajunse să curgă la

maximum. Chiar şi peste acel zgomot asurzitor, Aislinn îi auzi fermoarul descheindu-se.

– Unde pot să te *văd?* exclamă ea.

– Unde pot să te văd *eu*, spuse el şi îşi scoase blugii calm.

Aislinn închise ochii. Simţi că îi vine ameţeală şi se agăţă de capacul WC-ului ca să nu se clatine. În viaţa ei nu se simţise atît de insultată şi de agresată.

Căci a-i privi goliciunea, însemna a fi agresat de mascuiinitatea însăşi. Era perfect proporţionat. Avea umerii laţi, membrele îi erau lungi şi exact cît trebuia de musculoase, dovedind agilitate şi forţă. În locurile unde pielea îi era netedă, părea o bucată de bronz lustruită. Unde era acoperită de păr, părea caldă şi invita la mîngîiere.

El puse duşul în funcţiune şi păşi sub stropii care cădeau cu putere. Nu trase perdeaua. Ferindu-şi privirea, Aislinn trase de cîteva ori aer în piept.

– Ce s-a-ntîmplat, domnişoară Andrews? N-ai mai văzut un bărbat gol pînă acum? Sau vederea unui indian gol e ceea ce te-a tulburat atît de vizibil?

Ea întoarse capul brusc, înfuriată de acel ton ironic. Nu voia ca el să o creadă o fată bătrînă,

ruşinoasă sau o ipocrită rasistă. Însă, acea remarcă rămase nerostită, căci nu putu să mai scoată nici un cuvînt cînd îi văzu mîinile săpunite alunecînd pe trupul gol. Probabil că apa era fierbinte, căci oglinzile se abureau şi atmosfera era mai încărcată decît într-un roman de Erskine Caldwell. Aburul se lăsa chiar şi pe pielea ei. Abia putea să inhaleze acel aer greu şi sufocant.

– După cum vezi, spuse el şicanator, lăsîndu-şi mîinile să lunece spre partea inferioară a trupului, sîntem dotaţi la fel ca orice alt bărbat.

Ei bine, nu chiar, îşi spuse Aislinn, aruncînd o privire scurtă spre punctul în care părul superb al acelui trup alcătuia un adăpost des pentru sexul lui impresionant.

– Eşti şi grosolan, nu numai criminal, spuse ea usturător.

El zîmbi cinic şi îşi scoase eşarfa improvizată, aruncînd-o în locul unde se aflau celelalte haine. Îşi vîrî apoi capul sub duş doar atît cît să înmoaie părul, după care luă sticla de şampon. Îl mirosi după ce îl desfăcu şi abia apoi turnă puţin în mînă, transformîndu-şi părul ca abanosul într-o masă de spumă şi frecînd fără milă.

– Miroase mai bine decît cel din puşcărie, zise el.

Aislinn nu spuse nimic însă, căci se gîndea la un plan. Dacă îşi vîra capul sub duş ca să se limpezească, trebuia să stea astfel pînă se curăţa complet, nu? Nu avea prea mult timp de stat pe gînduri. El îşi scotea deja clăbucul din păr şi îl lăsa să fie luat de apă, ajungînd în jurul picioarelor lui.

Pe noptieră era un telefon. Dacă ar fi reuşit să ajungă la el şi să formeze numărul pentru urgenţe înainte să...

El îşi vîrî capul sub duş. Nu mai era timp de ezitări.

Aislinn se repezi spre uşă şi o deschise cu atîta forţă, încît aproape că-şi smulse braţul din încheietură şi dădu fuga în dormitor. Ajunse la noptieră în mai puţin de o secundă, înşfăcă receptorul şi începu să apese disperată pe butoane.

Lipi receptorul de ureche, aşteptînd să sune. Dar nu se întîmplă nimic. *Fir-ar să fie!*

Să fi greşit numărul din cauza grabei?

Apăsă pe buton pentru a veni tonul, după care încercă din nou, dar mîinile îi tremurau atît de tare, încît abia putea să ţină receptorul. Aruncînd o privire scurtă peste umăr, fu îngrozită cînd îl văzu pe Lucas Greywolf în pragul uşii dintre baie

şi dormitor, rezemat de toc, cu un aer leneş şi indiferent pe figură.

Avea un prosop în jurul gîtului. În rest, era gol puşcă. Apa picura din părul ud, şiroind pe trupul lui arămiu. Picăturile rămîneau agăţate de locuri pe care ea ar fi dorit să nu le observe. Ţinea cuţitul în mîna dreaptă, bătîndu-se cu lama peste pulpă.

Aislinn îşi dădu seama că nici al doilea apel nu se soldă cu un răspuns şi că acest lucru nici nu avea să se întîmple.

– Ai umblat la telefon, spuse ea.

– Imediat ce am intrat în casă.

Ea trase repede firul din spatele noptierei şi văzu că dispozitivul care, în mod normal, intra în priză, fusese distrus, strivit de tocul unei cizme, din cîte putea să-şi dea seama.

Atunci simţi cum o copleşeşte un sentiment de frustrare. Şi de furie. O enervă faptul că el putea să pară atît de stăpîn pe sine cînd ea se simţea neputincioasă şi proastă. Înjură şi azvîrli cu telefonul spre el, după care o rupse la fugă spre uşă, căutînd să scape cu orice preţ. Era inutil, bineînţeles, dar trebuia să facă *ceva*.

Reuşi să ajungă la uşă; reuşi chiar să o deschidă puţin înainte ca mîna lui să o trîntească

la loc. Ea se întoarse iute, pregătindu-se de atac.

– Încetează! îi spuse el, apucînd-o de braţe.

Cuţitul o înţepă uşor şi ea ţipă.

– Prostuţo ce eşti!

Mormăi surprins cînd ea încercă să-i tragă un genunchi în punctul cel mai sensibil. Rată, dar izbuti să-l facă să se dezechilibreze cînd se feri şi căzură amîndoi la podea, luptîndu-se. Pielea lui era încă udă şi alunecoasă, astfel încît îi era uşor să scape de loviturile pe care ea le dădea disperată. În cîteva secunde, o imobilizâ sub el, ţintuindu-i încheieturile mîinilor de podea.

– Pentru ce naiba ai făcut asta? Ai fi putut să te răneşti, îi spuse el cu asprime.

Faţa lui se afla la numai cîţiva centimetri de a ei şi pieptul îi tresălta din cauza efortului. Furia din ochii lui o umplu de groază, dar nu lăsă să se vadă. În schimb, îl privi furioasă.

– Dacă tot ai de gînd să mă omori, fă-o odată, zise ea.

O trase brusc în picioare, luînd-o prin surprindere. Încă mai încerca să-şi recapete echilibrul cînd văzu cuţitul venind spre latura feţei ei. Simţi o adiere de vînt cînd trecu. Încercă să ţipe, dar sunetul deveni un scîncet slab în clipa în care văzu o şuviţă din părul ei atîrnînd în mîna lui. Şuviţa

aceea de păr blond strînsă între acele degete maronii şi puternice, simboliza fragilitatea ei şi îi arăta cît de uşor putea fi învinsă.

– Am vorbit serios, domnişoară, spuse el, continuînd să respire anevoios. N-am nimic de pierdut. Dacă mai faci o încercare ca asta, o să folosesc cuţitul pe altceva decît pe păr. Pricepi?

Aislinn dădu din cap mută, uitîndu-se cu ochii mari la şuviţa de păr pe care el încă o mai ţinea în mînă, după care îl văzu desfăcînd pumnul şi firele căzînd pe jos strălucitoare.

Acceptîndu-i supunerea, el se depărtă şi îşi luă prosopul, ştergîndu-şi părul care îi venea pînă în dreptul bărbiei, după care îl aruncă spre ea.

– Îţi sîngerează braţul.

Ea nu observase. Cînd se uită în jos, fu surprinsă să vadă un firişor de sînge şiroindu-i dintr-o înţepătură, chiar deasupra încheieturii.

– Mai eşti rănită şi în altă parte? o întrebă el şi ea clătină din cap. Treci lîngă pat.

Teama învinse resentimentul creat de faptul că un individ care fugea de justiţie îi poruncea în propria ei casă şi, fără să scoată nici măcar un murmur de protest, se conformă. Sîngerarea se oprise, aşa că lăsă prosopul jos şi se întoarse cu faţa la el.

– Scoate-ţi hainele.

Ea crezu că nu o putea speria mai rău decît o făcuse deja, dar se înşelase amarnic.

– Poftim? întrebă cu un glas stins.

– M-ai auzit foarte bine.

– Nu.

– Dacă nu faci cum îţi spun, înţepătura aia din braţ nu e decît un început, spuse el şi lama cuţitului sclipi în lumina veiozei cînd el i-o plimbă prin faţă.

– Nu cred că mi-ai face vreun rău.

– Nu fi chiar atît de sigură.

Nişte ochi reci şi lipsiţi de orice emoţie îi susţinură privirea sfidătoare şi ea îşi dădu seama că nu putea fi sigură că avea să rămînă teafără şi nevătămată după noaptea aceea.

– De ce... de ce trebuie să-mi scot...

– Chiar vrei să ştii?

Nu, nu credea că vrea să audă acele cuvinte, deoarece avea idee care era motivul şi, într-un fel, dacă auzea intenţia ieşind de pe buzele lui, perspectiva ar fi fost şi mai înspăimîntătoare.

– Dar, dacă aveai de gînd să mă violezi, de ce n-ai...

– Scoate-ţi hainele, repetă el rostind fiecare cuvînt cu grijă, ca şi cum ele ieşeau asemenea

unor bucăţele de gheaţă.

Ea îşi calculă şansele şi hotărî că nu avea nici una. Cel puţin, dacă îi făcea pe plac, cîştiga timp. Poate că cineva avea să încerce să sune şi descoperea că telefonul era defect. Compania de telefoane avea să trimită pe cineva să verifice, nu? Poate că cineva avea să vină la uşă. Băiatul cu ziarele, de exemplu. Orice era posibil numai dacă ea reuşea să tragă de timp. Poate că poliţiştii înconjuraseră casa deja, localizîndu-l pe Greywolf acolo.

Ridică mîinile încet pentru a deschide al doilea nasture al bluzei, căci primul fusese desfăcut de el. Îi aruncă o ultima privire rugătoare. Chipul lui părea săpat în piatră, iar ochii păreau din cel mai tare cristal, atît de inexpresivi erau. Mîndria o împiedică să-l implore, deşi nu credea că ar fi putut să-l înduplece în vreun fel pe acel bărbat lipsit de sentimente.

Împinse nasturele prin butonieră, după care, cu inima îndoită, trecu la următorul.

– Mai repede.

Ea îl privi cum stătea gol şi ameninţător la numai cîţiva paşi distanţă. Rămase impasibil sub privirea ei furioasă. Ea deschise încet fiecare nasture, punîndu-i răbdarea la încercare.

– Acum scoate-o, spuse el, mişcînd brusc cuţitul.

Lăsînd capul în jos, Aislinn trase bluza peste umeri, dar o ţinu în dreptul pieptului.

– Dă-i drumul.

Tot fără să se uite la el, ea lăsă bluza să cadă pe covor.

După un moment îndelungat de tăcere, el zise:

– Şi acum restul.

Era vară în Arizona. Ea închisese studioul mai devreme în după-amiaza aceea, fiindcă nu avea programată nici o întîlnire. După puţină gimnastică la club, îşi pusese o fustă, o bluză şi o pereche de sandale, neavînd chef de ciorapi.

– Fusta, Aislinn, spuse el încordat.

Folosirea numelui ei mic era insulta supremă în acele împrejurări şi acest lucru o înfurie şi mai tare. Ducînd mîinile la spate, practic rupse închizătoarea fustei şi o lăsă să-i cadă peste şolduri sfidătoare.

Cînd îl auzi scoţînd un sunet sugrumat, îşi ridică privirea. Pielea de pe pomeţii lui înalţi părea atît de întinsă, încît ea avea impresia că stă să pocnească. Ochii lui păreau nişte torţe ce pîlpîiau.

Ar fi vrut ca lenjeria ei să fi fost mai simplă, mai

puţin provocatoare. Sutienul şi bichinii de mătase aveau culoarea şerbetului de lămîie şi un model din dantelă gri. Nu erau transparente, dar erau foarte sumare. Nu lăsau nimic pradă imaginaţiei şi un bărbat care stătuse multă vreme în puşcărie trebuia să aibă o imaginaţie bogată.

– Sutienul.

Încercînd să reţină lacrimile fierbinţi pe care era prea mîndră să le verse, Aislinn lăsă în jos bretelele subţiri din dantelă şi ţinu cupele în dreptul sînilor înainte să desfacă închizătoarea din faţă. Greywolf întinse mîna şi ea tresări instinctiv.

– Dă-mi-l, spuse el cu un glas răguşit.

Mîna îi tremura cînd îi dădu acea fărîmă de mătase şi dantelă. Sutienul păru şi mai fragil cînd el îl strînse în pumn. Pipăi materialul moale. Ştiind că încă îi mai păstra căldura trupului, Aislinn simţi ceva ciudat în interior cînd îl văzu frecînd materialul între degete.

– Mătase, murmură el cu un glas foarte scăzut şi gros, după care îşi afundă nasul în acel articol de lenjerie.

Gemu, închise ochii şi se strîmbă uşor.

– Mirosul ăsta. Mirosul ăsta minunat de femeie.

Aislinn îşi dădu seama atunci că nu vorbea cu

ea, ci cu sine. Nici măcar despre ea nu vorbea. Orice femeie ar fi fost bună. Nu ştia dacă să fie îngrozită sau liniştită de acel gînd.

După cîteva secunde, el aruncă sutienul cu un gest furios.

– Haide. Termină.

– Nu. Va trebui să mă omori.

O privi chinuitor multă vreme. Aislinn nu-i suportă privirea asupra ei, aşa că închise ochii.

– Eşti foarte frumoasă!

Ea se încordă aşteptîndu-i atingerea, dar aceasta nu veni. În schimb, el îi întoarse spatele, părînd supărat ori din cauza încăpăţînării ei, ori a vulnerabilităţii de care dăduse dovadă fără să vrea.

Orice ar fi fost, îl făcu să se enerveze foarte tare. Scoase cîteva sertare de la locurile lor pînă găsi ce căuta şi se duse spre ea cu două dresuri.

– Întinde-te, spuse el şi dădu la o parte cuvertura de pe pat.

Ea îl ascultă şi se întinse rigidă de spaimă, cu ochii mari, iar el îngenunche alături. Dar nici nu se uita la ea. Chipul îi era încordat cînd îi luă braţul şi i-l trase în spate spre căpătîiul patului.

– Mă legi? întrebă ea cu o voce tremurătoare.

– Da, zise el scurt, legîndu-i încheietura mîinii

de bara patului.

– Dumnezeule! zise ea şi o mulţime de coşmaruri oribile îi apărură în minte.

Îşi aminti despre toate perversiunile de care auzise în viaţa ei.

El schiţă un zîmbet sarcastic, de parcă i-ar fi ghicit gîndurile.

– Linişteşte-te, domnişoară Andrews. Ţi-am spus că vreau să mănînc şi să mă odihnesc şi exact asta am de gînd să fac.

Încă încremenită de şoc şi spaimă, Aislinn stătu cuminte cînd el îi legă cealaltă mînă de a lui, folosind al doilea dres. Apoi, îşi ridică privirea spre el nevenindu-i să creadă, dar el stinse veioza şi se întinse în pat cu spatele la ea.

– Ticălosule, spuse ea, trăgînd de ciorapul care o ţinea legată de el. Dezleagă-mă.

– Culcă-te.

– Ţi-am spus să mă dezlegi! strigă ea, încercînd să se ridice în capul oaselor, dar el se întoarse şi o trînti la loc.

Deşi nu îl putea vedea pe întuneric, trupul care se afla atît de aproape de al ei comunica o ameninţare mult mai puternică decît forţa.

– Te-am legat pentru că n-am avut încotro.

– De ce m-ai pus să mă dezbrac?

– Ca să nu poţi fugi. Mă-ndoiesc că ai ieşi noaptea din casă aşa cum eşti. Şi...

– Şi ce? întrebă ea furioasă.

După o scurtă pauză, răspunsul lui veni din întuneric asemenea unei pisici negre care se deplasa pe furiş şi cu mişcări feline aşteptă, dar nevăzută pînă în momentul în care ajungea lîngă tine.

– Şi pentru că voiam să te privesc.

Capitolul 2

– Trezeşte-te.

Ea deschise ochii fără chef, neputînd să-şi amintească de ce îi era groază să se trezească. Apoi, umărul îi fu zgîlţîit cu brutalitate şi îşi aminti. Deschise ochii brusc. Ridicîndu-se în capul oaselor şi acoperindu-şi trupul gol cu pătura, îşi dădu părul la o parte din ochi, uitîndu-se la Lucas Greywolf.

Îi trebuiseră ore întregi ca să adoarmă, ore în care stătuse întinsă lîngă el, ascultîndu-i răsuflarea regulată, ştiind că dormea profund. Se

chinuise să-şi dezlege mîna de căpătîiul patului pînă cînd ajunsese să o doară tot trupul din cauza acelui efort inutil. În cele din urmă, îl înjurase şi se relaxase doar atît cît să închidă ochii. După aceea, trupul ei preluase controlul şi o furase somnul.

– Trezeşte-te, repetă el încordat. Şi îmbracă-te. Plecăm.

Ambele dresuri, cel care o ţinuse legată de căpătîiul patului şi cel care o ţinusse legată de el, se aflau pe jos lîngă pat. La un moment dat, el o eliberase. De ce, oare, nu se trezise atunci? Oare atingerea lui era chiar atît de uşoară şi plină de îndemînare? Şi acum îşi mai amintea şi că, în primele ceasuri ale dimineţii, îi fusese foarte frig. El o învelise? Se cutremură numai cînd se gîndi la acest lucru.

Se bucură cînd văzu că el se îmbrăcase deja cu hainele prăfuite pe care şi le scosese cu o seară în urmă, înainte să facă duş. Eşarfa din mîneca ruptă fusese înlocuită cu una dintre ale ei. Cercelul şi crucea se aflau la locurile lor, strălucind pe pielea lui arămie. Simţea mirosul şamponului în părul lui negru ca abanosul.

Nu, nu şi-l imaginase. Lucas Greywolf era cît se poate de real şi întruchipa coşmarurile

femeilor... sau visurile lor.

Ea deveni atentă dintr-o dată.

– Plecăm? Unde? Nu merg nicăieri cu tine.

Aerul lui indiferent arăta exact cît preţ punea pe protestele ei. Deschise dulapul şi începu să examineze ceea ce se afla pe umeraşe. Ignoră rochiile elegante şi bluzele de mătase, şi alese o pereche de blugi vechi şi o cămaşă, pe care i le aruncă pe pat.

Aplecîndu-se, el se uită la cîteva perechi de pantofi, după care alese o pereche de cizme cu tocul jos, ducîndu-le apoi spre pat şi dîndu-le drumul pe podea.

– Te îmbraci singură sau... spuse el şi făcu o pauză, privindu-o, te îmbrac eu. Oricum, în cinci minute plecăm.

Avea un aer îndrăzneţ: picioarele depărtate, pieptul în afară, bărbia ridicată. Aroganţa se putea citi pe chipul lui de american clasic. Încrederea în sine emana din el ca parfumul de mosc al pielii.

Aislinn Andrews nu era obişnuită însă să se supună în faţa unei asemenea îndrăzneli.

– De ce nu mă laşi aici?

– O întrebare prostească, Aislinn, şi nedemnă de tine.

Ea admise că avea dreptate. Imediat cum el ar fi ieşit din raza vizuală, ea ar fi rupt-o la fugă pe stradă, strigînd în gura mare pînă cînd ar fi auzit-o cineva. Autorităţile ar fi fost pe urma lui înainte ca el să ajungă la marginea oraşului.

– Tu eşti poliţa mea de asigurare. Orice evadat din închisoare, care se respectă, ia un ostatic, spuse el şi făcu un pas spre ea. Dar eu încep să-mi pierd răbdarea cu ostatica mea. Dă-ţi odată fundul jos din patul ăsta afurisit! strigă el cu un glas tunător.

Deşi era furioasă, ea se conformă, trăgînd şi pătura în jurul ei.

– Cel puţin ai bunul-simţ şi întoarce-te cu spatele cît mă îmbrac.

El ridică uşor o sprînceană.

– Îi ceri unui indian să facă un gest nobil?

– Nu am prejudecăţi rasiale.

El îi privi atunci părul blond şi ciufulit, şi zîmbi ironic.

– Bănuiesc că n-ai, pentru că mă-ndoiesc că ştiai de existenţa noastră.

După aceea se întoarse şi ieşi din cameră.

Ea se simţi jignită şi, furioasă, luă hainele pe care le alesese el. Găsise un sutien şi o pereche de bikini în grămada de lucruri pe care el le

lăsase pe jos, cu o seară în urmă, după care îi scotocise prin sertare.

Imediat după ce îşi încheie blugii, dădu fuga la fereastră şi ridică jaluzelele. Răsuci închizătoarea, dar un braţ puternic şi arămiu apăru deodată din spatele ei. Degetele lui îi strînseră încheietura mîinii ca într-o menghină.

– M-am săturat de jocurile astea, Aislinn.

– Şi eu m-am săturat să mă tot bruschezi! strigă ea, încercînd să-şi elibereze braţul.

El îi dădu drumul abia după ce închise geamul şi trase jaluzelele. Supărată, ea îşi masă încheietura şi îi aruncă o privire furioasă. Niciodată nu-i plăcuseră brutele.

– Ascultă, domnişoară, dacă n-aş avea nevoie de tine ca protecţie, ca să ajung acolo unde vreau, nici nu m-aş uita la tine. Aşa că nu te flata, spuse el, după care o întoarse şi o împinse. Dă-i drumul.

O duse la bucătărie, de unde luă un termos şi o pungă de alimente.

– Văd că te-ai simţit ca acasă, spuse ea sarcastic, dar în sinea ei era furioasă că dormise atît de profund, cînd ar fi putut să fugă pe fereastra dormitorului, în timp ce el făcea cafeaua şi îi devasta cămara.

– Acolo unde mergem o să te bucuri că ai proviziile astea.

– Unde adică?

– Unde trăieşte cealaltă jumătate.

Nu dădu alte explicaţii, ci, ţinînd-o de braţ, o conduse spre garaj. După ce deschise portiera pasagerului, o împinse înăuntru şi el urcă la volan, aşezînd termosul şi punga între ei. Apoi îşi împinse scaunul în spate cît putu de mult datorită picioarelor lui lungi. Folosind telecomanda care se afla întotdeauna pe bord, ridică uşa garajului şi, după ce ieşi cu spatele, închise uşa în acelaşi mod. In capătul strazii, se strecură cu îndemînare printre celelalte maşini.

– Cît timp o să fiu plecată? întrebă ea.

El nu rămînea aproape de altă maşină suficient de mult ca ea să schimbe priviri cu şoferul sau cu pasagerii. Nu se vedea nici o maşină a poliţiei. Greywolf conducea cu atenţie, menţinîndu-se în limita de viteză. Nu era prost.

Şi nu era nici vorbăreţ. Nu îi dădu nici un răspuns.

– Mi se va observa absenţa, să ştii. Am o firmă. Dacă n-o să apar la lucru, lumea o să înceapă să mă caute.

– Pune-mi cafea.

Ea rămase cu gura căscată auzindu-l cum îi poruncea, de parcă el ar fi fost marele şef şi ea nevasta lui supusă.

– Du-te naibii.

– Pune-mi cafea.

Dacă ar fi strigat la ea, dacă ar fi fost nervos, poate că i-ar fi opus rezistenţă. Dar cuvintele îi ieşiră din gură încet, asemenenea unor şerpi care ieşeau tîrîndu-se dintr-o peşteră. Simţi fiori prin şira spinării. Nu-i făcuse nici un rău deocamdată, dar era un individ periculos. Şi acum mai avea cuţitul la brîu. O singură privire rece din partea lui fu de ajuns pentru a o convinge că nu era bine să-l ai ca duşman.

Găsi două căni de plastic în punga pe care o pregătise el şi, după ce turnă cafea într-una, i-o întinse. El nu-i mulţumi, ci sorbi din lichidul aromat, făcînd ochii mici din cauza aburului.

Fără să-i ceară permisiunea, ea îşi umplu cealaltă cană şi apoi închise termosul. Îşi aţinti privirea asupra lichidului, frecînd cana între palme şi încercă să-şi închipuie ce planuri avea în privinţa ei. Era atît de concentrată, încît tresări cînd el vorbi deodată:

– Ce firmă?

– Poftim?

– Ai zis că ai o firmă.

– Ah, un studio fotografic.

– Faci fotografii?

– Da, în principal portrete. Mirese. Copii. Absolvenţi. Lucruri de genul ăsta.

Dacă înţelegea, aproba sau dezaproba, el nu spuse nimic. Pe chipul lui nu se citea nimic. Categoric, munca ei nu era deloc interesantă, îşi spuse ea, oftînd în sinea ei.

Cînd terminase colegiul, cu o diplomă de jurnalist, avusese de gînd să întoarcă lumea pe dos cu fotoreportajele ei provocatoare, să călătorească pe tot globul, capturînd pe film incendii, foamete şi inundaţii. Ar fi vrut să evoce emoţii puternice ca furia, dragostea şi mila, cu fiecare fotografie.

Dar părinţii ei avuseseră cu totul alte planuri pentru unicul lor copil. Willard Andrews era un respectat om de afaceri în Scottsdale, iar soţia lui. Eleanor, regina înaltei societăţi. Era de aşteptat ca fiica lor să facă lucrul „potrivit", adică să se amuze cu proiecte *potrivite* pînă cînd se hotăra să se mărite cu un tînăr *potrivit.* Putea să se înscrie la nenumărate cluburi, să prezideze nenumărate comitete. Activităţile filantropice erau acceptabile atîta timp cît nu se implica personal.

O carieră, mai ales precum cea de a călători în zone îndepărtate ale lumii pentru a fotografia lucruri prea oribile pentru a se povesti despre ele la dineuri, cu siguranţă că nu intra în planurile lor pentru ea. După luni întregi de discuţii interminabile, ea cedase şi se supusese voinţei lor.

Ca o concesie, tatăl ei o ajutase financiar să-şi deschidă un studio fotografic, unde Aislinn făcea portrete anoste prietenilor părinţilor ei şi progeniturilor acestora. Nu era ceva rău, ci doar foarte diferit de munca importantă pe care dorise întotdeauna să o facă.

Se întrebă ce ar fi spus părinţii ei acum, dacă ar fi văzut-o în compania lui Lucas Greywolf? Nu putu să nu izbucnească în rîs.

– Găseşti că toată situaţia asta e amuzantă, zise ea redevenind serioasă. De ce nu-mi dai drumul?

– N-am avut de gînd să iau un ostatic. Voiam doar să mănînc, să mă folosesc de casa ta pentru cîteva ore de odihnă şi pe urmă să plec. Dar ai apărut şi m-ai găsit cotrobăind prin bucătărie, aşa că acum nu pot decît să te iau cu mine, spuse el şi îi aruncă o privire, înainte să adauge: De fapt, aş avea de ales, dar nu sînt criminal. Cel puţin, nu încă.

Ea îşi pierdu deodată orice poftă de cafea. Gustul acru al fricii îi umplu gura.

– Ai de gînd să mă omori?

– Doar dacă mă obligi.

– O să-ţi pun piedici la fiecare pas.

– În cazul ăsta, s-ar putea să avem de furcă.

– Atunci, aş vrea s-o faci odată. Aşteptarea asta la care mă supui e o adevărată cruzime.

– La fel e şi închisoarea.

– La ce te aşteptai?

– Am învăţat să nu mă aştept la prea multe.

– Cu siguranţă nu din vina mea ai ajuns la închisoare. Comiţi o crimă, plăteşti.

– Şi care a fost *„crima"* mea?

– Ăăă... nu-mi amintesc bine. Ceva în legătură cu...

– Am organizat o demonstraţie la tribunalul din Phoenix. A degenerat în violenţă, în rănirea unor ofiţeri de poliţie şi în pagube aduse proprietăţii federale.

Spuse aceste lucruri într-un fel care o făcu să aibă impresia că repeta cuvînt cu cuvînt ceea ce auzise rostindu-se de nenumărate ori.

– Dar cred că adevărata mea vină e că m-am născut indian.

– E ridicol. Nu trebuie să dai vina pe nimeni

altcineva pentru necazurile dumitale decît pe dumneata însuţi, domnule Greywolf.

Zîmbetul lui fu sumbru.

– Mi se pare că judecătorul a spus ceva de genul ăsta cînd a pronunţat sentinţa.

Tăcură amîndoi pînă cînd ea îşi făcu curaj şi întrebă:

– Cît ai stat închis?

– Treizeci şi patru de luni.

– Şi cît mai trebuia să stai?

– Trei luni.

– Trei luni! exclamă ea. Ai evadat cînd îţi mai rămăseseră doar trei luni de ispăşit?

El îi aruncă o privire scurtă.

– Ţi-am spus că trebuie să fac ceva şi nimic n-o să-mi stea în cale.

– Dar dacă te prind...

– Or să mă prindă.

– Atunci de ce faci asta?

– Ţi-am spus doar că trebuie.

– Nimic nu poate fi atît de important.

– Ba este.

– Or să-ţi adauge luni, poate chiar ani, la condamnarea iniţială.

– Da.

– Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

– Nu.

– Bine, dar dai cu piciorul unor ani de viaţă. Gîndeşte-te la toate lucrurile la care renunţi.

– Ca, de exemplu, la o femeie.

Cuvintele rostite scurt o reduseră la tăcere.

Nici unul din ei nu vorbi, dar gîndurile lor erau asemănătoare. Din perspective diferite, fiecare îşi aminti cele petrecute cu o seară în urmă. Aislinn nu voia să admită că amintirile erau tulburătoare: Greywolf stînd în uşa băii, gol şi ud, chiar indolenţa lui fiind o ameninţare. Sau cufundîndu-şi faţa în sutienul ei şi inhalîndu-i parfumul cu lăcomie. Sau dezlegînd-o şi învelind-o fără ca ea să ştie. Gîndurile acelea erau sufocante; se simţea sufocată de ele, de apropierea lui.

În cele din urmă, îl alungă din minte în singurul mod posibil. Închise ochii şi îşi lăsă capul pe spate.

– Fir-ar să fie!

Probabil că aţipise, căci se trezi brusc cînd îl auzi pe Greywolf. Îl văzu izbind în volan cu pumnul drept.

– Ce este? întrebă ea, îndreptîndu-se în scaun şi clipind în lumina puternică soarelui de după-amiază.

– Un blocaj, spuse ei abia mişcînd buzele.

Prin valurile de căldură care pluteau deasupra şoselei, Aislinn văzu maşinile poliţiei care alcătuiau blocajul şi ofiţerii opreau fiecare vehicul înainte de a-l lăsa să treacă.

Înainte ca ea să se dezmeticească şi să-şi dea seama ce privelişte binevenită avea în faţa ochilor, Greywolf trase pe dreapta şi imediat trecu peste consolă, ghemuindu-se deasupra ei, descheindu-i bluza şi lăsîndu-i cupele sutienului în jos.

– Ce faci? îngăimă ea şocată, dîndu-i peste mîini.

La început fusese zăpăcită din cauza faptului că abia se trezise, iar pieptul îi era umflat.

– Mă bazez pe firea omului, asta fac, zise el şi îşi examină opera, după care, părînd satisfăcut, sări pe bancheta din spate. E rîndul tău să treci la volan. Ai grijă să trecem de blocaj.

– Dar... Nu! protestă ea cu vehemenţă. O să fiu chiar prea bucuroasă să fii prins, domnule Greywolf!

– Porneşte afurisita asta de maşină odată,

altfel or să ne observe şi or să devină suspicioşi. Mişcă-ţi funduleţul şi pune din nou maşina pe autostradă. Acum!

Privirea pe care ea i-o aruncă peste spătarul scaunului fu extrem de ostilă, dar îl ascultă cînd îl văzu scoţînd cuţitul de la brîu.

– Nici măcar să nu te gîndeşti să claxonezi, o avertiză el chiar în clipa în care ei îi trecea acel gînd prin minte.

Cuţit sau nu, tot intenţiona să treacă prin blocaj ţipînd cît o ţinea gura. Imediat cum avea să frîneze, voia să sară din maşină şi să-i lase pe poliţişti să se ocupe de el.

– Dacă te gîndeşti cumva să mă denunţi, las-o baltă, îi spuse el.

– N-ai nici o şansă.

– Nici tu. O să spun că mi-ai fost complice, că mi-ai oferit adăpost azi-noapte şi că m-ai ajutat să ajung pînă aici.

– Or să-şi dea seama că minţi, spuse ea pe un ton ironic.

– Nu şi cînd or să examineze aşternuturile de pe patul tău.

Blocată de cuvintele lui, ea îi aruncă iute o privire. Era întins pe bancheta din spate, ca şi cum ar fi dormit. În mînă ţinea o revistă pe care

ea bănui că avea de gînd să o folosească pentru a-şi acoperi faţa.

– Ce vrei să spui? întrebă ea cu un glas tremurător şi nu-i plăcu siguranţa din ochii lui. Ce legătură au aşternuturile de pe patul meu?

– La examinare poliţia o să găsească urme de sex pe ele.

Ea păli şi strînse volanul atît de tare, încît încheieturile degetelor se albiră. Înghiţi în sec de jenă.

– Acum, dacă vrei o explicaţie mai detaliată, spuse el încet, ţi-o dau bucuros. Dar eşti matură şi cred că-ţi dai seama şi singură. Nu mai văzusem o femeie dezbrăcată de multă vreme, cu atît mai puţin să stau în pat cu una, suficient de aproape ca s-o miros, s-o aud respirînd, spuse el şi apoi adăugă mai încet: Gîndeşte-te la asta, Aislinn.

Ea nu voia să se gîndească. Deloc. Palmele îi erau deja transpirate şi stomacul i se tulburase. Cînd? Cum? Ar fi putut să mintă, să născocească. Dar, de asemenea, ar fi putut să spună şi adevărul.

Înainte să o aresteze, poliţiştii aveau să dea crezare povestirii ei? Ce dovadă ar fi putut să aducă în sprijinul ei? Nu se vedea nici o urmă de

intrare cu forţa în apartamentul ei. Nu avea să fie implicată multă vreme, bineînţeles. În cele din urmă, avea să se descopere că el minţea. Dar, pînă atunci, el avea să-i facă viaţa un calvar. Şi să o pună într-o poziţie jenantă. Nu ar fi putut să facă faţă acelui incident, mai ales că părinţii ei ar fi fost îngroziţi.

– Şi nu mă voi lăsa prins fără să opun rezistenţă, şopti el cînd ea apăsă pe frînă pentru a încetini, aşezîndu-se în rînd cu celelalte maşini. N-or să mă prindă viu, zise el cu o voce înăbuşită, fiindcă îşi acoperise faţa cu revista.

Înaintea ei nu mai rămăsese decît o maşină. Poliţistul se aplecă să stea de vorbă cu şoferul.

– Dacă nu vrei să mă ai pe conştiinţă, ca să nu mai vorbesc de alte persoane nevinovate pe care s-ar putea să le iau cu mine, ai face bine să-ţi dai toată silinţa să trecem cu bine de blocajul ăsta.

Ea nu mai avu timp să ia o hotărîre, căci poliţistul lăsă să treacă maşina din faţă şi îi făcu semn ei să înainteze. *„Doamne, cum am intrat în aşa ceva şi ce o să mă fac?"*

Ciudat, dar cînd veni momentul, nu trebui să se gîndească. Nici să pună hotărîrea în fragila balanţă dintre raţiune şi conştiinţă. Pur şi simplu,

reacţionă spontan.

Coborî geamul şi, înainte ca poliţistul să poată spune ceva, zise:

– Vai, domnule ofiţer, mă bucur atît de mult că m-aţi oprit. Cred că ceva nu e în regulă cu maşina mea. Beculeţul ăsta roşu se aprinde şi se stinge. Ce crezi că poate să însemne? Sper că nimic rău.

Şiretlicul funcţionă. Aislinn se uită la poliţist cu ochii mari şi cu răsuflarea tăiată.

Părul, pe care Greywolf nu o lăsase să-l piep-tene cum trebuia în dimineaţa aceea, era şi mai ciufulit, datorită faptului că dormise în maşină, şi îi cădea pe umeri într-o dezordine care o făcea să pară foarte atrăgătoare, mai ales în ochii unui poliţist de circulaţie prost plătit care primise ordin să oprească maşini pe o autostradă pustie într-o zi călduroasă de august ca să caute un afurisit de indian care, după părerea lui, era în Mexic de-acum.

– Păi, domniţa mea, ia să vedem care e problema, spuse el plin de sine, dîndu-şi pălăria pe spate.

Se aplecă peste geam ca să se uite la respectivul beculeţ roşu, care se tot aprindea şi se stingea, dar Aislinn ştia că privirea îi era aţintită

asupra sînilor ei. Totuşi, expresia lui se schimbă cînd se uită în spate.

– El cine e?

– Ah, soţul meu, spuse ea dezgustată şi ridicînd din umeri cu nepăsare.

Răsuci o şuviţă de păr pe după deget şi se întrebă deodată dacă avea să se observe locul de unde tăiase Greywolf şuviţa aceea.

– Devine morocănos ca un urs bătrîn dacă-l trezesc în timp ce călătorim. Întotdeauna mă pune pe mine să conduc. Dar astăzi mă bucur c-am făcut-o, spuse ea bătînd din gene şi ofiţerul zîmbi din nou.

Greywolf se pricepea la oameni, dar nu-şi dădea seama şi nici nu avea timp să analizeze de ce mergea atît de departe cu protejarea lui în momentul acela. Poliţistul vorbea iarăşi cu ea.

– Acum nu văd nici o luminiţă roşie, şopti el părînd să nu vrea să-l trezească pe soţul care s-ar fi putut dovedi mai mult decît morocănos faţă de cineva care se holba la nevasta lui.

– Ei bine, mulţumesc, spuse ea, căci vitejia ei era în cantităţi mici.

Acum că ajutase şi ascunsese un delicvent, era nerăbdătoare să treacă mai departe fără să fie descoperită.

– Înseamnă că nu era nimic grav.

– Poate că motorul e prea încins, spuse poliţistul rînjind cu subînţeles. Ştiu că al meu e, şopti el cu un glas şi mai scăzut, iar Aislinn zîmbi stins, chiar dacă se înfioră de repulsie.

Greywolf se mişcă uşor şi mormăi ceva. Zîmbetul poliţistului se şterse subit.

– Ne mai vedem, spuse ea, luînd piciorul de pe frînă şi apăsînd uşor acceleraţia.

Nu voia să pară nerăbdătoare să plece, deşi şoferul din spate claxona nervos.

Poliţistul îi aruncă o privire menită să-l intimideze.

– Ai grijă să verifici luminiţa aia dacă se aprinde din nou. Aş putea să anunţ prin radio mai departe şi...

– Nu, nu, nu-ţi face griji în privinţa mea! îi strigă ea pe geam. O să-l trezesc pe soţul meu dacă o să se mai întîmple. Pa.

Închise geamul şi apăsă pe accelerator. Uitîndu-se în oglinda retrovizoare, îl văzu pe poliţist explicîndu-i situaţia şoferului furios, care fusese ţinut pe loc mai mult decît trebuia.

Abia cînd blocajul nu se mai văzu deloc, ea îşi permise să se relaxeze puţin. Din moment ce strîngea volanul îngrozitor de tare, se forţă să-şi

descleşteze degetele. Unghiile îi pătrunseseră în carne. Scoase un oftat prelung şi tremurător.

Greywolf sări peste scaun cu o agilitate surprinzătoare pentru un bărbat atît de înalt ca el.

– Te-ai descurcat foarte bine. Nimeni nu şi-ar da seama că eşti o novice în lumea delincvenţilor.

– Taci! strigă ea şi, cu aceeaşi nonşalanţă de care dăduse el dovadă mai devreme, trase pe dreapta împroşcînd pietrişul cînd frînă.

Imediat cum se opri maşina, ea puse capul pe volan şi începu să plîngă.

– Te urăsc. Te rog, dă-mi drumul. De ce oi fi făcut asta? De ce? Ar fi trebuit să te predau. Mi-e frică, sînt obosită, mi-e foame şi mi-e sete. Eşti un delincvent şi n-am minţit pe nimeni în viaţa mea. Un ofiţer de poliţie! Aş putea să ajung şi eu la închisoare acum, nu? De ce te-oi ajuta cînd probabil că tot o să mă omori?

Greywolf stătea nemişcat lîngă ea. Cînd, în sfîrşit, ea se opri din plîns, îşi şterse obrajii cu dosul palmelor şi îl privi cu ochii umflaţi.

– Aş vrea să-ţi spun să te înveseleşti, că ce-a fost mai rău a trecut, dar se pare că necazurile noastre abia au început, Aislinn.

Se uită la sînii ei, care, ea îşi aminti imediat, erau dezgoliţi indecent. Mîinile îi tremurară cînd încheie nasturii cămăşii.

– Ce vrei să spui?

– Mă refer la blocajele de pe şosele. Nu m-am gîndit la ele. Trebuie să găsim un televizor.

– Un televizor? repetă ea cu o voce subţire.

El privi şoseaua din spatele şi din faţa lor.

– Da. Sînt sigur că trebuie să se transmită o ştire despre operaţiunea de căutare. Să sperăm că o să ne ofere amănunte în legătură cu felul în care intenţionează să mă prindă. Să-i dăm drumul.

Ea intră din nou pe şosea.

– Dar radioul din maşină? Am putea să ascultăm ştirile la el.

– Nu sînt la fel de detaliate, spuse el, clătinînd din cap. N-ai auzit că o fotografie face cît o mie de cuvinte?

– Bănuiesc că o să-mi spui încotro să merg şi cînd să opresc.

– Exact. Tu condu doar.

Timp de aproape o oră rămaseră tăcuţi, deşi el îi dădu din brînza şi biscuiţii pe care le scoase din pungă. Coji o portocală şi o mîncară pe din două. Ei nu-i plăcea să mănînce din mîna lui, dar

deschidea gura ascultătoare de fiecare dată cînd el îi apropia o felie de buze.

Cînd se apropiară de marginea unui orăşel cu aspect îngrozitor, Greywolf îi spuse să încetinească. Treceau pe lîngă berăriile care se înşirau de-a lungul autostrăzii asemenea unor prostituate bătrîne şi triste în căutare de clienţi.

– Acolo, spuse el scurt, arătînd cu degetele. Trage la *Tumbleweed*.

Dezgustul se citi pe faţa ei. *Tumbleweed* era cîrciuma cea mai oribilă dintre toate.

– Sper că am ajuns la timp pentru ora fericită, spuse ea cu sarcasm.

– Au televizor, spuse Greywolf zărind antena ieşind prin acoperiş. Coboară.

– Am înţeles, domnule, mormăi ea, deschizînd portiera.

Îi făcea plăcere să coboare de la volan. Îşi propti mîinile pe spate, întinzîndu-se şi bătu din picioare pentru a-şi reface circulaţia.

Mai erau doar cîteva maşini în parcarea din faţa tavernei. Greywolf o luă de braţ şi o trase spre uşă. O bună parte din uşa despărţitoare fusese scoasă din balamale, iar marginea neregulată, care era îndoită în afară, arăta la fel de jalnic ca restul. Aislinn îşi puse în gînd să pară resem-

nată şi, de cum treceau pragul, să strige după ajutor.

– Renunţă la ceea ce gîndeşti.

– Ce gîndesc?

– Că o să fugi din mîinile mele şi o să te refugiezi în braţele vreunui salvator. Crede-mă, sînt cel mai sigur însoţitor pe care îl poţi avea într-un asemenea loc.

Ceea ce nu era prea grozav, ţinînd seama de faptul că il văzuse vîrînd cuţitul în cizmă înainte să coboare din maşină.

– Nu, spuse el, luînd-o pe după umeri, prefă-te că te simţi grozav.

– Poftim!

– Exact. O să avem o aventură ilicită de după-amiază.

– Eşti nebun dacă-ţi închipui... Stai, nu mai face asta! exclamă ea cînd el îi cuprinse mijlocul cu braţul, ţinîndu-şi mîna alarmant de aproape de sînul ei, apăsîndu-i-l cu degetele lui puternice pentru a o prinde într-o strînsoare din care să nu poată scăpa.

– Vai, scumpo, aşa vorbeşti cu iubitul tău? întrebă el pe un ton plîngăreţ.

Mergînd clătinat, el deschise uşa despărţitoare, apoi pe ceialaltă, care era foarte şubredă, şi

intrară în localul întunecat şi plin de fum. Ca să-şi menţină echilibrul, Aislinn se agăţă de cămaşa lui, lipindu-şi mîna de abdomenul lui. El îi aruncă o privire şi îi făcu cu ochiul, de parcă ar fi aprobat gestul ei. Aislinn ar fi vrut să-i strige însă că nu l-ar fi atins dacă nu s-ar fi temut să nu cadă.

Totuşi, nu spuse nimic. Rămase fără grai cînd văzu acel interior mizerabil. Localuri ca *Tumbleweed* apăreau în filme, dar ea nu intrase niciodată într-unul. Tavanul nu se vedea din cauza fumului şi îi trebuiră cîteva clipe ca să-şi obişnuiască ochii cu întunericul, însă cînd văzu totul mai bine fu şi mai deprimată.

În faţa barului era un şir de scaune din vinilin roşu. Cel puţin odată fuseseră roşii, căci acum se transformaseră într-un roşcat murdar. Numai trei dintre ele erau ocupate. Cînd uşa se închise în urma lor, trei perechi de ochi răutăcioşi se întoarseră şi îi măsurară din cap pînă în picioare, suspicioşi.

O pereche, încărcată de fard, aparţinea unei blonde vulgare care stătea cu un picior proptit pe scaunul de lîngă ea şi îşi dădea unghiile cu lac.

– Hei, Ray, avem clienţi! strigă ea.

Aislinn bănui că Ray era bărbatul obez care se

afla de partea cealaltă a barului şi care stătea cu braţele rezemate de frigider, uitîndu-se la televizorul instalat sus, într-un colţ. Era captivat de un serial siropos.

– Şi ce, serveşte-i! urlă şi el fără să-şi ia ochii de pe ecran.

– Nu mi s-au uscat unghiile.

Ray scoase un şir de obscenităţi rezervate doar pentru pereţii WC-urilor publice din porturi. După aceea îşi desprinse trupul masiv de lîngă frigider şi le aruncă, lui Greywolf şi ei, o privire supărată, pe care numai ea o văzu, căci însoţitorul ei avea faţa ascunsă în părul ei şi limba în ureche.

Dar părea să nu-i scape nimic.

– Două beri reci, spuse el destul de tare ca să audă Ray, după care o împinse pe Aislinn uşor spre unul dintre separeurile cu aspect jalnic, de unde puteau vedea foarte bine şi televizorul şi uşa. Aşază-te, îi şopti el.

Din moment ce, practic, o împinse, ea nu avu încotro. Nu avu timp să se uite dacă scaunul era curat, dar probabil că era mai bine. Greywolf se aşeză lîngă ea, îngrămădind-o în perete.

– Mă striveşti, se plînse ea în şoaptă.

– Tocmai asta e ideea.

Îi rodea gîtul uşor cînd Ray le aduse berile în mîinile cu unghii murdare. Sticlele făcură zgomot cînd le trînti pe masă.

– Trei dolari. Plătiţi acum.

– Dă-i tu banii, scumpo, spuse Lucas, mîngîindu-i umărul. Eu sînt ocupat.

Aislinn strînse din dinţi ca să nu-i strige să-şi ia mîinile de pe ea sau să o ia de acolo, sau să se ducă naibii. Avusese dreptate. Chiar dacă ar fi putut stîrni simpatia lui Ray şi a celorlalţi, se îndoia că s-ar fi lăsat pe mîinile vreunuia. Cel puţin, Greywolf era un ticălos familiar.

Scoase din poşetă trei bancnote de cîte un dolar şi le puse pe masă. Ray, care se tot uita peste umăr, ca să nu piardă nici o secvenţă din film, luă banii şi plecă repede.

– Bravo, îi spuse Lucas încet la ureche.

Ar fi vrut ca Greywolf să nu-şi mai ia rolul atît de în serios, acum cînd Ray nu mai reprezenta un pericol pentru el. Ar fi putut, cel puţin, să-şi scoată mîna din bluza ei, unde degetele lui se jucau cu breteaua sutienului.

– Şi acum? întrebă ea.

– Acum o să ne giugiulim.

– Du-te...

– Şşş! spuse el furios. Doar nu vrei să-i atragi

atenţia lui Ray, nu? Sau poate cei doi cowboy îţi plac mai mult? Le-ar face o deosebită plăcere să salveze o domniţă la ananghie.

– Ah, încetează, spuse ea cînd îi simţi buzele pe gît. Credeam că ai venit aici, ca să te uiţi la televizor.

– Aşa e. Dar nu vreau ca ei să ştie asta.

– Şi, atunci, eu o să fiu obligată să stau aici şi să te las să mă pipăi? întrebă ea şi el scoase un sunet care voia să fie un răspuns afirmativ. Cît timp?

– Cît o să fie nevoie. Cam la fiecare jumătate de oră o să comandăm alte beri ca să nu se supere Ray că îi ocupăm nepreţuitul spaţiu.

Cum putea un bărbat să vorbească atît de raţional în timp ce săruta atît de delicat, ea nu-şi dădea seama. Se feri de buzele lui neobosite.

– Nu pot să beau atît de mult.

– Cînd nu se uită nimeni, torni berea pe jos. Mă-ndoiesc că o să se observe vreodată.

– Şi eu mă-ndoiesc, spuse ea cutremurîndu-se şi ridicînd piciorul de pe duşumeaua care era lipicioasă din cauza unor substanţe pe care ea găsi de cuviinţă că ar fi fost mai bine să nu le identifice. Eşti sigur că o să merite?

– Ce e, scumpo? Nu te simţi bine? o întrebă el

şi începu să tragă de nasturii cămăşii ei.

– Nu.

– Vrei să mai treci printr-un blocaj? Sau ţi-a plăcut să-l înnebuneşti puţin pe poliţistul ăla sărman?

– Eşti îngrozitor, spuse ea, rezemîndu-se de peretele separeului şi încercînd să fie pasivă sub gura şi mîinile lui.

– Nu sînt convins că eşti prea înflăcărată, scumpo, şi nici ei n-or să fie. Pune mai mult suflet, mormăi el apropiindu-se cu buzele foarte mult de gura ei.

– Nu. E dezgustător.

El înălţă capul brusc şi o privi cu răceală.

– De ce?

Se simţise jignit. De ce? Pentru că îşi închipuia că vorbele ei proveneau din convingeri rasiale sau pentru că îşi închipuia că îi ia în rîs priceperea sexuală? Şi, în definitiv, ce-i păsa dacă el se simţise jignit sau nu?

– Nu sînt obişnuită să fac aşa ceva în locuri publice, domnule...

Dar nu apucă să-i rostească numele, căci el o sărută brusc. Era un sărut impersonal, dat numai ca să o reducă la tăcere. Ţinu gura închisă. Totuşi, Aislinn simţi un gol în stomac şi nu putu să

scoată nici un sunet.

Ceea ce, în definitiv, se şi urmărea. Cînd el îşi desprinse gura de a ei, în sfîrşit, îi şopti:

– Ai grijă.

Ea doar dădu din cap, dorindu-şi ca inima să i se potolească. Un lucru ştia sigur, că nu avea să-l mai provoace cu întrebări sau conversaţie. Nu voia să o mai sărute.

Nu ştia de ce, dar *nu* voia să o mai sărute.

Din fericire, nimeni nu le dădea atenţie. Părea să fie o lege nescrisă ca toţi clienţii de la *Tumbleweed* să-şi vadă de treburile lor, altfel erau rugaţi să facă altceva.

Deşi dădea impresia de a fi furat de activitatea lui amoroasă, Greywolf era perfect conştient de tot ce se petrecea. Ochii lui nu stăteau liniştiţi niciodată, deşi îi ţinea pe jumătate închişi. Se uita pe furiş la fiecare chip, căutînd să vadă vreun semn cum că ar fi fost recunoscut, dar nimeni nu le acorda nici cea mai mică atenţie. Ray – sau chelneriţa, după ce i se uscaseră unghiile – le aducea bere de fiecare dată cînd Greywolf striga pe tonul unuia ameţit de băutură.

Clienţii veneau şi plecau. Majoritatea stătea doar atît cît trebuia pentru a bea vreo două pahare. Unii beau singuri. Alţii intrau în grupuri de

cîte doi, trei. Unul se jucă la un aparat pînă cînd piuitul şi luminile o înnebuniră pe Aislinn. Cînd, în sfîrşit, plecă, televizorul rămase singura distracţie. O reluare a unei comedii de situaţie îl fascina acum pe Ray.

Pentru Aislinn, timpul abia se tîra. Nu pentru că s-ar fi plictisit, dar nervii îi erau încordaţi la maximum. Îşi tot spunea că acest lucru se datora aşteptării unui posibil salvator care să treacă pragul. Dar, ca să fie sinceră, credea că starea aceea de nervozitate avea legătură mai degrabă cu jocul lui Greywolf.

Cum altfel ar fi putut să numească acel lucru? Ce alt termen s-ar fi potrivit felului în care el îşi strecura degetele prin părul ei, ţinîndu-i capul nemişcat în timp ce-i săruta gîtul. Sau felului în care îi strîngea pulpa cînd venea chelneriţa să le aducă berea. Sau felului în care buzele lui se jucau în jurul urechilor ei.

– Nu, spuse ea gemînd o dată, cînd acea mîngîiere îi făcu pielea de găină pe braţe.

– E bine să gemi. Ţine-o tot aşa, şopti el cînd doi camionagii trecură pe lîngă ei, îndreptîndu-se spre jocul mecanic.

El îi luă mîna şi i-o strecură pe sub cămaşă, lipindu-i palma de pielea lui. Aislinn făcu o încer-

care slabă de a-şi retrage mîna, dar el nu o lăsă. Atîta timp cît era forţată să-l atingă, ea îşi satisfăcu curiozitatea şi, pe nesimţite, mişcă degetul mare puţin, dînd peste sfîrcul lui. Acesta era tare.

Lui i se tăie răsuflarea.

– Dumnezeule mare, nu face asta, zise el atunci şi trupul îi deveni extrem de rigid.

Ea îşi trase mîna.

– Făceam doar ce...

– Şşş!

– Nu spune...

– Şşş! Uită-te la televizor.

Ea se uită. Un crainic din Phoenix citea o ştire despre căutarea evadatului, militantul indian, Lucas Greywolf, şi o fotografie a acestuia apăru pe ecran. Aislinn aproape că nici nu-l recunoscu. Avea părul tuns foarte scurt, aproape ras.

– Nu-i o fotografie prea bună, spuse ea sec.

El schiţă un zîmbet slab, dar privea atent harta statului Arizona, care tocmai era arătată. Aşa cum bănuise, presa nu le făcea nici un serviciu poliţiştilor, arătînd unde se aflau blocajele pe şosele. Chiar dacă astfel de lucruri sabotau activitatea poliţiei, scopul fiecărei staţii de televiziune era să-şi învingă rivalii.

Imediat cum crainicul trecu la altă ştire, Lucas

se trase spre marginea separeului.

– Bun, hai să mergem. Şi nu uita să te clatini. Se presupune că ai băut cîteva beri.

Îi întinse mîna, dar atenţia îi fu atrasă spre uşă, căci tocmai intra un client. Greywolf înjură uşor, dar urît, cînd un bărbat în uniformă îşi făcu apariţia înăuntru.

Capitolul 3

Scoţîndu-şi pălăria, bărbatul în uniformă îşi şterse fruntea asudată cu mîneca. Aislinn deveni foarte atentă. După uniformă, era şerif, sau cel puţin, ajutor de şerif.

– Stella, dă-mi o bere! strigă el de cum intră.

Chelneriţa cea blondă se întoarse şi îi aruncă un zîmbet larg de bun-venit, care dovedea cît de bine se cunoşteau.

– Ei, ia te uită ce-a adus pisica, spuse ea rezemîndu-se de bar şi proptindu-şi coatele de tejghea, poziţie care îi scotea în evidenţă pieptul imens.

Şeriful îşi arătă aprecierea, aruncîndu-i un zîmbet lasciv.

– Ţi-a fost dor de mine, nu?

– Pe naiba, zise ea, luîndu-l de gît cînd el se aşezã pe scaunul de lîngă ea. Ştii cum sînt eu. Ochii care nu se văd, se uită.

– De două zile tot caut un afurisit de indian pe care nu l-a văzut nimeni. Am nevoie de două beri reci şi de dragoste.

– În ordinea asta? întrebă blonda aplecîndu-se şi el o sărută, dar apoi o bătu uşor pe un şold.

– Adu-mi berea aia.

Stella se duse să-i satisfacă dorinţa vînătorului, în timp ce vînatul stătea clocotind de furie lîngă Aislinn, în separeu.

– La naiba, spuse Greywolf încet izbindu-se cu pumnul în pulpă sub masă. Cîteva minute încă şi am fi fost plecaţi. Fir-ar să fie.

Continuă să-şi verse năduful, dar în tot acest timp, se împingea în Aislinn de parcă s-ar fi giugiulit.

– Să nu cumva să îndrăzneşti să-i atragi atenţia. Fiindcă, pentru a te salva, va trebui să treacă peste cadavrul meu, scumpo.

– Ce ai de gînd?

– Deocamdată, o să fac ce-am făcut şi pînă

acum, spuse el sărutîndu-i gîtul. Poate că o să plece.

Dar se părea că poliţistul avea de gînd să rămînă multă vreme acolo. Cele două beri reci se transformară în trei, apoi în patru. Stella nu se depărta prea mult de el, decît dacă era nevoită să servească alţi clienţi. Flirtară în mod şocant, schimbînd aluzii sexuale, pînă cînd replicile lor provocatoare ajunseră să se rezume la şoapte întrerupte din cînd în cînd de rîsul gros şi sexy al Stellei. Mîinile şerifului nu stăteau deloc, ci o mîngîiau în permanenţă. Stella nu zicea niciodată nu.

Speranţele lui Aislinn crescuseră odată cu apariţia neaşteptată a şerifului, dar acum se îndoia că omului legii i-ar fi păsat dacă evadatul era prins sau nu. Erau mulţi oameni, atît indieni, cît şi albi, care simpatizaseră cu cauza lui Lucas Greywolf. Poate că acel şerif epuizat era unul dintre aceştia. Poate că s-ar fi uitat în altă parte dacă Greywolf i-ar fi apărut în faţă.

Totuşi, şeriful reprezenta singura speranţă a lui Aislinn de a scăpa de răpitorul ei. Avea de gînd să-l folosească, deşi era sigură că nu avea să-i mulţumească pentru stricarea serii pe care plănuia să o petreacă în compania Stellei.

– Cînd o să fie momentul, o să ne ridicăm şi o să ieşim, pricepi?

-- Da, zise ea.

Poate prea repede.

Greywolf înălţă capul uşor şi, privind-o în ochi, se aplecă puţin sub masă. Chiar înainte să vadă sclipirea lamei, ea îşi dădu seama că scosese cuţitul din cizmă.

– Nu mă obliga să-l folosesc, Aislinn. Mai ales pe tine.

– De ce nu pe mine?

El o privi sugestiv.

– Pentru că mi-ar părea rău să te rănesc, după ce am petrecut o după-amiază atît de plăcută, pipăindu-te.

– Sper să te ardă flăcările iadului, spuse ea, apăsînd pe fiecare cuvînt.

– Sînt sigur că dorinţa ţi se va împlini, zise el, după care nu mai adăugă nimic, ci îşi îndreptă atenţia din nou spre cei doi de la bar, pe care îi urmări ca un şoim.

Cînd şeriful îşi trecu mîna peste pieptul Stellei şi apoi se opri să-l cerceteze mai cu atenţie, Greywolf spuse:

– Acum.

Aislinn se aşteptase ca el să iasă pe nesimţite

din separeu şi apoi pe uşă, dar o trase brusc în picioare, intenţionînd să o ia prin surprindere, ceea ce reuşi de minune. Ea se lăsă pe el pentru a-şi recăpăta echilibrul şi el o luă după mijloc, susţinînd-o. Aislinn îşi lipi pumnii de pieptul lui, dezlipindu-şi trupul de al lui şi deschise gura. Însă, nu ieşi decît un icnet slab, căci el strecură cuţitul între trupurile lor.

– Nu, spuse el şi vocea răguşită îi era periculos de calmă şi sigură, făcînd-o să se răzgîndească să mai încerce ceva acum.

– Hei, domnule.

Aislinn şovăi puţin, dar Greywolf nu. El continuă să meargă.

– Hei, domnule! Cu tine vorbesc, şefule.

Ea îi simţi răsuflarea pe obraz înainte ca el să se oprească şi să ridice capul.

– Da? îl întrebă el pe Ray, care îl strigase.

– Avem camere în spate, spuse acesta, arătînd cu degetul mare peste umăr. Poate vrei să rămîi cu iubita ta peste noapte.

– Nu, mulţumesc, spuse Lucas. Trebuie s-o duc acasă pînă nu se- ntoarce taică-său.

Ray rîse cu subînţeles şi îşi îndreptă din nou atenţia spre televizor, unde acum se transmitea un film poliţist. Şeriful, care îşi punea toată pasiu-

nea în sărutul pe care i-l dădea Stellei, nici măcar nu ridică privirea. Imediat cum ieşi, Aislinn trase în piept aerul curat. Nu credea că avea să-şi mai cureţe vreodată căile respiratorii de duhoarea de bere şi de fum de ţigară. Greywolf nu pierdu timpul cu curăţatul plămînilor, ci o împinse repede în maşină.

În cîteva minute, puseră cîteva mile între ei şi *Tumbleweed*. Abia atunci îşi permise să răsufle uşurat. Lăsă geamul în jos şi păru să-i placă felul cum vîntul îi biciuia faţa.

– Ai început să te pricepi din ce în ce mai bine la păcălitul autorităţilor, remarcă el.

– Nu mi-a plăcut să simt cuţitul în coaste, zise ea.

– N-ar fi trebuit să se întîmple asta.

El părea să ştie încotro mergea, deşi Aislinn era conştientă că nu se aflau pe o autostradă circulată. Benzile erau înguste. Erau foarte puţine indicatoare. Nu erau lumini. Spaţiile de tras pe dreapta nu existau. Erau puţine maşini şi foarte distanţate unele de altele.

Greywolf conducea cu viteză, dar bine. Nu după mult timp, tot uitîndu-se la dungile albe de pe mijlocul şoselei, ea aţipi. Însă, numai după cîteva clipe, înjurătura lui o trezi brusc.

– Fir-ar a dracului de treabă!

– Ne urmăreşte cineva? întrebă ea cu speranţă în glas, îndreptîndu-se în scaun şi uitîndu-se în spate.

– S-a aprins beculeţul de căldură.

Ea fu dezamăgită. O clipă, sperase că şeriful sau altcineva de la *Tumbleweed* îl recunoscuse pe Greywolf, dar nu încercase să pună mîna pe el pînă cînd nu putea să cheme întăriri.

– Aşa a făcut şi după-amiază, spuse ea rezemîndu-se de spătar.

El întoarse capul şi îi aruncă o privire furioasă. Chipul îi era luminat doar de beculeţele de la bord, care îi dădeau o tentă verzuie, ce-l făcea să pară şi mai înspăimîntător. Ochii îi erau argintii şi plini de furie.

– Vrei să spui că motorul chiar a fost prea încins azi după-masă?

– N-ai auzit cînd i-am spus poliţistului?

– Credeam că joci teatru! strigă el.

– Ei bine, nu jucam.

– Şi de ce nu mi-ai spus înainte să intru pe şoseaua asta pustie?

– N-ai întrebat!

El puse capăt acelei înfruntări printr-o înjurătură pe care ea nu ar fi reprodus-o de teamă să

nu fie trăsnită. Dinţii i se izbiră puternic unii de alţii cînd el trase brusc în dreapta, ieşind de pe şosea.

– Unde mergi? întrebă ea cu teamă.

– Trebuie să las motorul să se răcească, altfel o să ia foc. Nu pot să fac nici o reparaţie pe întuneric, oricum.

Parcurse cîteva sute de iarzi în afara şoselei. Terenul era atît de accidentat, încît Aislinn trebui să se ţină de bord ca să nu cadă de pe scaun. Cînd se opriră, în sfîrşit, motorul şuiera ca un ceainic. Greywolf deschise portiera şi coborî. Se rezemă de maşină, lăsînd capul în jos.

– Fir-ar să fie! Am pierdut o groază de timp astăzi. Întîi, în cîrciuma aia uitată de lume, iar acum asta.

Părea extrem de supărat din cauza acelei întîrzieri forţate. Se duse spre partea din faţă a maşinii şi trase un picior într-unul dintre cauciucuri, înjurînd furios.

Aislinn coborî şi ea, întinzîndu-se pentru a se dezmorţi.

– Avem cumva o dată fixă la care trebuie să ajungem?

– Da. Avem o dată fixă, spuse el şi tonul sumbru o făcu să-şi dea seama că nu trebuia să mai

insiste în privinţa acelui subiect.

El clătină din cap şi oftă resemnat.

– Dacă tot sîntem obligaţi să stăm aici, am putea să profităm şi să dormim puţin. Treci pe bancheta din spate.

– Nu mi-e somn, zise ea îmbufnată.

– Oricum, treci pe bancheta din spate.

Vocea lui semănă cu un tunet ameninţător şi distant, care răsuna peste deşert. Aislinn îi aruncă o privire ucigătoare, dar îl ascultă. Lăsînd toate portierele deschise, în afară de una din spate, el urcă lîngă ea şi, instalîndu-se în colţ, lipit de portieră, desfăcu picioarele, trăgînd-o între ele înainte ca ea să-şi dea seama ce avea de gînd.

– Dă-mi drumul, spuse ea furioasă şi se zbătu, dar, din moment ce acest lucru nu făcea decît ca şezutul ei să se familiarizeze mai mult cu şliţul lui, se opri.

– O să dorm. Şi tu o să faci la fel, spuse el lipind-o cu spatele de pieptul lui şi înconjurînd-o cu braţele, care erau ca nişte cercuri de oţel care se încrucişau chiar sub sînii ei.

Era o poziţie extrem de tulburătoare, deşi deloc dureroasă. Nu ar fi fost nici măcar incomodă, dacă ea s-ar fi relaxat. Dar Aislinn nu voia să o facă.

– N-am cum să umblu prin deşert, Greywolf. Dă-mi drumul.

– Nici vorbă. Doar dacă nu cumva preferi să te leg de volan.

– Unde m-aş putea duce?

– Dacă am învăţat ceva în legătură cu tine e faptul că eşti o femeie plină de resurse.

– Dar sîntem în pustiu. Şi e întuneric.

– E lună.

Da, observase şi ea. Şi mai erau şi stele cum nu mai văzuse în viaţa ei. Erau imense, strălucitoare şi aproape, neasemuindu-se cu cele care se vedeau din oraş. În orice altă împrejurare, ar fi putut admira noaptea aceea, ar fi savurat-o, s-ar fi lăsat îmbrăţişată de splendoarea ei, s-ar fi bucurat de micimea ei în comparaţie cu ea.

Dar voia ca nimic în legătură cu noaptea aceea să nu i se pară frumos. Voia ca, mai tîrziu, să-şi amintească doar groaza pe care i-o provocase.

Aş fi o proastă să plec de una singură, chiar dacă aş şti unde sîntem şi dacă aş putea să scap de tine.

– Ceea ce o să mă asigur că n-o să faci. Acum, pentru binele tău, stai liniştită.

Încordarea din vocea lui o făcu să devină

atentă şi la alte lucruri. De exemplu, la vibraţiile din braţele care o ţineau pe sub piept. La apăsarea de la baza şirei spinării. Înghiţi în sec, nelăsîndu-se să se gîndească la ce ar fi putut să însemne.

– Te rog, nu face asta, spuse ea, fiind gata să renunţe la mîndrie şi să-l implore, deoarece nu credea că ar fi suportat să stea toată noaptea atît de aproape de el. Nu pentru că i-ar fi displăcut foarte mult, ci pentru că nu-l displăcea suficient. Dă-mi drumul.

– Nu.

Ştiind că era inutil, ea încetă să mai încerce să-l facă să se răzgîndească. Dar refuză să se relaxeze. Spatele îi era la fel de rigid ca o scîndură. Nu după mult timp, începu să o doară gîtul din cauză că se forţa să menţină o mică distanţă între ei. Abia cînd crezu că el adormise, îşi lăsă capul să cadă pe umărul lui.

– Eşti foarte încăpăţînată, Aislinn Andrews.

Ea închise ochii, strîngînd din dinţi, căci ştia că el fusese martor la îndărătnicia ei şi la acea capitulare finală. Probabil că aşteptase intenţionat.

– Dacă ai mai slăbi strînsoarea puţin, aş respira mai uşor.

– Sau ai lua cuţitul, spuse el, după care răma-

seră tăcuţi o vreme. Eşti una dintre cele foarte puţine.

– Puţine ce?

– Femei cu care mi-am petrecut mai mult de o noapte.

– Nu te aştepta să mă simt flatată.

– Nicidecum. Sînt sigur că o virgină albă ca tine nu poate să-şi închipuie ceva mai cumplit decît a avea un indian între pulpele ca neaua.

– Eşti îngrozitor de vulgar. Şi nu sînt virgină.

– Ai fost măritată?

– Nu.

– Atunci, ai trăit cu un bărbat?

– Nu.

– Aventuri?

– Nu te priveşte.

Mai degrabă ar fi murit decît să-i spună că nu o făcuse decît o singură dată. Despre care nici nu merita să pomenească. Fusese o experienţă care o dezamăgise teribil şi în care se implicase mai mult pentru a-şi satisface curiozitatea.

Între ea şi acel bărbat nu fusese decît puţină afecţiune, puţină comunicare, nu căldură sau apropiere, nici măcar prea multă pasiune. După aceea, fusese deziluzionată şi dezamăgită şi îşi închipuia că şi partenerul ei fusese la fel.

Nu mai riscase niciodată să trăiască un moment asemănător şi, în ultima vreme, începuse să creadă că, pur şi simplu, nu avea înclinaţii sexuale. Bărbaţii cu care ieşea încercau, dar nici unul nu-i trezea interesul ca să continue relaţia dincolo de nişte întîlniri la cină şi cîte un sărut ocazional de noapte bună.

Decît să vorbească despre viaţa ei amoroasă sau, mai degrabă, despre absenţa acesteia, ea îl întrebă:

– Dar tu? Cîte aventuri amoroase ai avut?

Însă el, fie adormise, fie o ignoră, căci nu se auzi nici un răspuns.

Se ghemui mai aproape de sursa aceea de căldură.

Un mîrîit slab, ca un tors de pisică mare, răsună prin spaţiul minţii ei care începea să se trezească. Se mişcă uşor şi, cînd creierul începu să pună cap la cap informaţiile pe care i le transmiteau simţurile, ea se trezi brusc şi făcu ochii mari.

– Oh, Doamne! exclamă ea.

– Asta trebuia să spun eu, zise el gemînd.

Era întinsă pe Lucas Greywolf.

La un moment dat, în timpul nopţii, se întorsese, aşa încît, acum, obrazul îi era lipit de pieptul lui dezgolit, căci cămaşa i se descheiase, iar sînii îi erau striviţi de abdomenul lui, în timp ce şoldurile...

– Oh, Doamne! repetă ea, căci sexul lui era adăpostit între pulpele ei.

Şi era foarte tare.

Cu obrajii în flăcări, ea se dădu repede la o parte.

– Îmi pare rău, bîigui apoi ruşinată, ferindu-şi privirea.

– Şi mie, spuse el, după care deschise portiera şi, practic, căzu afară din maşină.

Rămase multă vreme acolo, lîngă vehicul. Aislinn nu îndrăzni să-l întrebe ce se întîmplase. Ştia foarte bine.

După cîteva minute, el se duse şi deschise capota. Umblă la ceva înăuntru şi apoi se duse şi se aşeză pe vine în dreptul portierei deschise.

– Scoate-ţi sutienul.

Nici dacă ar fi spus „Desfă aripile şi i-aţi zborul", ea nu ar fi fost mai surprinsă.

– Poftim?

– M-ai auzit foarte bine. Ori scoate-ţi cămaşa. Dar grăbeşte-te, pentru că am pierdut deja destul timp.

Trecuse ceva timp de la ivirea zorilor şi ea roşi şi mai tare cînd îşi dădu seama cît de profund dormiseră amîndoi. Desigur, ziua precedentă fusese obositoare şi...

– Ţi-l scoţi tu sau o fac eu? zise el, întrerupîndu-i şirul gîndurilor.

– Întoarce-te.

– Ah, fir-ar...

Se întoarse. Ea îşi scoase repede cămaşa, sutienul, apoi îşi puse cămaşa la loc şi o încheie repede.

– Poftim, zise ea, întinzîndu-i sutienul.

El îl luă fără să scoată un cuvînt şi se duse în partea din faţă a maşinii. După cîteva minute de lucru, care făcu să-i apară broboane de sudoare şi după destule înjurături, trînti capacul şi se urcă la volan, ştergîndu-şi mîinile pe blugi.

– S-ar putea să ţină un timp, spuse.

Dar nu ţinu suficient de mult. Nu parcurseseră decît vreo douăzeci de mile cînd firişoare de fum albicios începură să iasă de sub capotă.

– Mai bine ai opri înainte să sărim în aer, spuse ea şovăitor.

Nu scoseseră nici un cuvînt de cînd porniseră. Dacă şi ei era tulburat de poziţia în care se treziseră în acea dimineaţă, atunci ea îi înţelegea reţinerea.

Îşi tot amintea lucruri pe care ar fi vrut să le şteargă din minte, de exemplu, cît de cald, de moale şi de fin era părul de pe pieptul lui sub buzele ei. Cum mîinile lui îi strînseseră şi îi mîngîiaseră şezutul înainte ca ea să se trezească de-a binelea. Cît de bine se simţise cu numai cîteva clipe înainte să se dezmeticească.

Din expresia de pe chipul lui nu puteai să-ţi dai seama la ce se gîndea cînd trase din nou pe dreapta.

– Sutienul ăla n-a fost mai bun acolo decît la a-ţi ascunde sfîrcurile.

Ea îl privi şocată, dar el deschise portiera şi coborî.

– Haide.

– Unde?

– Spre cel mai apropiat oraş.

– Vrei să spui că o să mergem *pe jos?* întrebă ea nevenindu-i să creadă.

Se aflau în pustiu, înconjuraţi de un teren accidentat din toate părţile. În zare se vedea conturul purpuriu al munţilor. Pînă acolo însă nu era decît

o întindere de pămînt presărată cu pietre, palma bătătorită a Mamei Naturi, întreruptă doar de fîşia gri a şoselei.

– Pînă cînd o să ne ia cineva cu maşina, spuse el şi porni la drum.

Aislinn nu avu de ales şi îl urmă, alergînd pînă ajunse lîngă el.

Nu avea de gînd să rămînă singură acolo. Poate că el nu se întorcea după ea şi se părea că ar fi putut trece zile întregi pînă să apară vreo maşină. Îi era deja sete şi nu o ajutase cu nimic faptul că mîncase cîteva prăjiturele din proviziile pe care Greywolf le luase din bucătăria ei.

Merseră parcă de ore întregi. Ea trebuia să alerge uşor pentru a ţine pasul cu el. Soarele bătea fără milă în capul el neacoperit. Terenul era potrivit numai pentru reptilele care le tăiau calea din cînd în cînd.

În cele din urmă, auziră zgomotul unei maşini care se apropia şi, cînd se întoarseră, văzură o camionetă venind din spate. Arăta ca o fantomă roşie ce apărea din valurile de căldură. Înainte ca Greywolf să apuce să ridice mîna şi să facă semn, şoferul se pregăti să oprească. Trei indieni *Navaho* stăteau umăr lîngă umăr în cabină. După ce discută puţin cu ei, Greywolf o urcă pe Aislinn

în spate cu el.

– Te-au recunoscut?

– Probabil.

– Nu ţi-e teamă că or să te denunţe?

El întoarse capul şi, în ciuda căldurii sufocante, ea simţi fiori reci cînd îi văzu privirea.

– Nu.

– Ah, înţeleg. Onoarea îi obligă să păstreze tăcerea.

El nu se osteni să-i răspundă, ci întoarse privirea spre nord-est, direcţia în care ea dedusese deja că mergeau.

Păstrară tăcerea pînă ajunseră într-un orăşel prăfuit. Oricum, le-ar fi fost greu să facă conversaţie. Vîntul fierbinte o izbea în faţă şi o lăsa cu răsuflarea tăiată.

Cînd se aflau încă la marginea orăşelului, Greywolf bătu în geamul din spate al camionetei şi şoferul opri în faţa unei benzinării. Greywolf sări din maşină şi o ajută pe Aislinn să facă acelaşi lucru.

– Rămîn îndatorat! îi strigă el şoferului, care îşi săltă puţin pălăria de cowboy în semn de salut şi apoi îşi văzu de drum mai departe.

– Şi acum? întrebă ea obosită.

Instinctiv îşi dăduse seama că acei oameni

erau de partea lui Greywolf, dar speranţa licărise puţin la gîndul că aveau să se oprească într-un oraş.

Speranţa muri însă din clipa în care văzu împrejurimile. Străzile erau pusti. În afară de nişte găini care ciuguleau de pe pămîntul sterp al unei curţi aflate de partea cealaltă a şoselei, nu se vedea nici un alt semn de viaţă. Oraşul părea la fel de tăcut şi neospitalier ca deşertul care îl înconjura.

Greywolf se duse spre clădirea din tablă, care adăpostea benzinăria. Aislinn se sili să-l urmeze, tîrîndu-şi picioarele. Nu se simţise niciodată atît de groaznic. Transpiraţia care îi udase hainele şi corpul cînd merseseră pe jos se uscase acum, lăsînd urme sărate pe piele, provocîndu-i o mîncărime îngrozitoare. Îi era cald, şi o arsese soarele. Buzele îi erau pîrjolite, iar părul cumplit de încîlcit.

Scoase un geamăt cînd citi ce scria pe cartonul din geamul murdar al benzinăriei.

– Pauză! exclamă ea abătută.

– E închis pînă la ora patru, spuse Greywolf, care întoarse capul să vadă în ce poziţie era soarele.

Aislinn descoperi un mic petic de umbră lîngă

clădire şi se duse într-acolo. Se rezemă de perete şi închise ochii. Îi deschise însă brusc cînd auzi zgomot de sticlă spartă.

Greywolf spărsese geamul de la uşă cu o piatră şi, fără să stea pe gînduri, vîrî mîna înăuntru, descuind uşa. Aceasta se deschise cu un scîrţîit de protest şi el intră. Aislinn, care niciodată nu s-ar fi gîndit să spargă un geam intenţionat, cu atît mai puţin să intre pe proprietatea altcuiva, îl urmă în încăperea răcoroasă.

Odată ce îşi obişnui ochii cu semiîntunericul, văzu că nu era doar o benzinărie, ci şi un mic magazin. Pe rafturile de lemn se aflau pungi cu cartofi prăjiţi, conserve şi tot felul de lucruri pentru gospodărie.

Era o tejghea din sticlă prăfuită plină cu suveniruri din Arizona şi mai prăfuite. Pe tejghea erau cutii cu bomboane, ţigări şi gumă de mestecat. În spate, peretele era acoperit cu tot felul de piese auto.

Greywolf traversă duşumeaua de lemn care scîrţîia la fiecare pas şi se duse la o ladă frigorifică demodată, sparse lacătul care era pus pentru a nu se fura dinăuntru, scoase două sticle de Coca-Cola, le desfăcu şi îi dădu una lui Aislinn, în timp ce o ducea la gură pe cealaltă,

bînd însetat.

– Eu am de gînd să plătesc pentru a mea, zise ea cu un aer de superioritate.

El lăsă sticla jos.

– Am de gînd să te văd plătind şi pentru a mea. Şi pentru geamul spart. Şi pentru furtunul de apă.

Ea bău Coca-Cola rece, gîndindu-se că era cel mai gustos lucru pe care îl băuse vreodată.

– Ce furtun?

El se uita la lucrurile din spatele tejghelei.

– Cel care îl va înlocui pe cel stricat. Ca ăsta, de exemplu, zise el luînd unul din cuie şi întinzîndu-i-l.

Cu cealaltă mînă trăgea sertare şi le examina conţinutul. Unelte de metal zdrăngăniră cînd el răscoli prin sertare. Acel zgomot făcu ca acel loc să pară şi mai pustiu.

Se simţea nelalocul ei, copleşită de sentimentul de dezolare care domnea peste tot în jur. Greywolf nu simţea nimic din toate acestea. Cînd găsi uneltele de care avea nevoie, le scoase. Exact cînd ea era cît pe ce să cadă pradă disperării, zări telefonul public.

Era sigură că el nu-l observase. Continua să scotocească prin sertarele cu unelte şi nu se uita-

se în colţul în care telefonul era montat în perete, ascuns parţial de un stand cu reviste vechi.

Dacă îl putea face să vorbească, poate că ajungea la telefon. Dar unde se afla? Cum se numea acel orăşel uitat de Dumnezeu? Pe ce autostradă merseseră? Nu-şi amintea să fi văzut nici un indicator. Dar, oare, fusese o autostradă? Puteau să fi trecut şi în alt stat, fără ca ea să-şi dea seama.

– Ai terminat?

Tresări vinovată cînd îi auzi vocea lui Grey-wolf.

– Da, spuse ea, dîndu-i sticla goală.

Unde numai cu cîteva minute în urmă atinsese culmea disperării, acum mintea îi era alertată, gîndindu-se la tot felul de planuri pentru a-i distrage atenţia.

– Dă-mi nişte bani, îi spuse el, întinzînd mîna.

Dorind să-i facă pe plac deocamdată, căută prin poşetă şi scoase o bancnotă de douăzeci de dolari.

– Ar trebui să fie de-ajuns.

Împături banii şi îi vîrî sub o scrumieră de pe tejghea.

– E o toaletă în spate, spuse el. Ai nevoie?

Da, avea, dar se gîndi la ceea ce avea de

făcut mai departe. Ar fi putut să mintă şi să spună că nu avea nevoie să meargă la toaletă, încurajîndu-l să se ducă el, în timp ce ea avea să-l aştepte. Dar acest lucru părea puţin probabil şi ar fi dat naştere la bănuieli. Mai bine să se ducă şi să-l facă să creadă că nu se mai gîndea să fugă.

– Da, te rog, spuse ea cu un glas stins.

Fără să scoată un cuvînt, el o conduse afară şi după colţul clădirii spre două uşi însemnate cum trebuia. Îi era groază de ce o aştepta înăuntru. Greywolf deschise uşa toaletei pentru femei şi mirosul fu îngrozitor, dar ea intră şi aprinse lumina slabă.

Era mai bine decît se aşteptase, dar totuşi destul de rău. Acum, cînd îşi aminti cît de mult trecuse, simţi o nevoie de uşurare acută, indiferent cît de oribil ar fi fost locul. Cînd termină, se spălă pe faţă şi pe mîini în chiuveta ruginită. Chiar şi apa călduţă păru rece pe pielea ei arsă de soare şi de vînt.

Hotărîndu-se să lase să o usuce aerul, se duse la uşă, o descuie şi încercă să o deschidă, dar aceasta nu se clinti.

La început, crezu că împinsese cum nu trebuia, aşa că încercă să tragă spre ea, dar tot în zadar. Împinse cu toată puterea. Nu se mişcă nici

un pic. Începînd să fie cuprinsă de panică, se împinse din nou în uşă.

– Greywolf! strigă ea înspăimîntată. Greywolf!

– Ce e, Aislinn?

– Nu pot să deschid uşa.

– Aşa e.

Rămase cu gura căscată de uimire. O încuiase înăuntru!

– Deschide uşa! strigă ea bătînd cu pumnii.

– O s-o deschid după ce mă întorc.

– Să te întorci? *Să te întorci?* Unde te duci? Să nu cumva să îndrăzneşti să mă laşi închisă aici.

– Trebuie s-o fac. Nu vreau să foloseşti telefonul ăla pe care te-ai prefăcut atît de bine că nu-l observi. O să-ţi dau drumul cînd mă întorc.

– Unde te duci? repetă ea, disperată la gîndul că avea să rămînă închisă în toaletă o perioadă nedeterminată de timp.

– Înapoi la maşină. Imediat după ce înlocuiesc furtunul de apă, vin să te iau.

– La *maşină?* Te duci la maşină? Cum ajungi pînă acolo?

– O să alerg.

– Alergi, spuse ea, mişcînd buzele, dar nu ieşi decît un sunet slab.

Apoi un gînd îi răsări în minte şi vru să-i arate că era deşteaptă.

– Cînd or să vină proprietarii la ora patru or să mă găsească. O să strig şi or să mă audă.

– O să mă-ntorc cu mult înainte să se facă ora patru.

– Ticălosule. Scoate-mă de-aici, spuse ea, împingînd în uşă cu toată puterea, dar aceasta tot nu se clinti. E sufocant. O să mor asfixiată.

– O să transpiri, dar n-o să mori. Îţi sugerez să te odihneşti.

– Du-te naibii!

El nu spuse nimic. Cuvintele ei răsunară între pereţii toaletei publice. Lipindu-şi urechea de uşă, ascultă, dar nu auzi absolut nimic.

– Greywolf? strigă ea întîi şovăitor, după care repetă mai tare: Greywolf!

Nimic. Era singură.

Ghemuindu-se lîngă uşă, îşi acoperi faţa cu mîinile şi dădu frîu liber lacrimilor. O femeie ca ea nu era pregătită pentru astfel de situaţii. În mediul ei adăpostit nu se întîlniseră cazuri de viaţă-şi-moarte. Crescuse într-un ghetou aurit, păzit de părinţi care voiau numai ce era „cel mai bun" pentru copilul lor.

Nu fusese niciodată la o şcoală publică, din

cauza „elementelor nedorite ale societăţii" pe care le-ar fi putut întîlni acolo. Nu studiase nici un fel de pregătire în domeniul tacticilor de supravieţuire la colegiul pentru fete la care studiase. Astfel de situaţii apăreau în scenariile filmelor, dar nimeni nu credea că se *întîmplau* cu adevărat. Însă acum i se întîmpla chiar ei.

Pentru prima oară, în cei douăzeci şi şase de ani ai ei, Aislinn Andrews cunoştea frica. Era palpabilă. O putea respira. O putea gusta.

Dacă Greywolf nu avea să se mai întoarcă după ea? Ce garanţie avea că benzinăria se redeschidea la ora patru? Cartonul acela ar fi putut fi pus în uşă cu multe luni în urmă şi uitat cînd proprietarii hotărîseră că nu merita efortul de a mai păstra firma.

Ar fi putut să moară de sete.

Nu, era apă. Nu din cea mai curată, era sigură, dar era totuşi apă.

Ar fi putut să moară de foame.

Pentru asta ar fi terbuit să treacă mult timp şi cu siguranţă că cineva avea să apară pînă atunci. Trebuia să stea cu urechile ciulite ca să audă zgomotul de motor şi să înceapă să bată în uşă şi să strige imediat.

Ar fi putut să moară sufocată.

Dar exista un geam, unul mic, ce-i drept, care se afla sus de tot, chiar sub acoperiş. Era deschis cu cîţiva centimetri. Aerul era cald şi uscat, dar era.

Ar fi putut să moară de furie.

Eh, asta era o reală posibilitate, îşi spuse ea. Cum îndrăznea Greywolf să o lase singură în acel loc dezgustător? Făcîndu-l în toate felurile oribile care îi veniră la gură, se plimbă agitată prin mica încăpere.

În cele din urmă, chiar furia fu cea care îi puse mintea în funcţiune şi îi înflăcără imaginaţia. Chiar el spusese că era plină de resurse. Dacă se gîndea bine, putea să iasă de acolo. Ştia! Dar cum?

Se izbi în uşă iar şi iar, dar aceasta nu voia să se deschidă cu nici un chip. Ceea ce pusese el pentru a o bloca nu voia să cedeze şi ea nu făcea decît să-şi irosească forţele. Trupul îi era scăldat de sudoare. O simţea şiroind pe sub păr.

Disperată din cauza propriei neputinţe, îşi ridică privirea implorator spre cer. Acolo se afla răspunsul. Fereastra! Dacă ar fi găsit o modalitate să...

Într-un colţ era un butoi de metal care părea să fie folosit ca ladă de gunoi încă de cînd se

făcea uz de acea toaletă. Forţîndu-se să nu se gîndească la mizeriile din el, se chinui să-l răstoarne. Era monstruos de greu şi voluminos, dar, în cele din urmă, reuşi să-l întoarcă şi să-l împingă sub fereastră.

Urcîndu-se pe el, putu să ajungă la pervaz. Timp de cîteva minute se chinui să se ridice numai prin forţa braţelor, căutînd puncte de sprijin inexistente pe peretele din beton, pînă cînd, în final, reuşi să se salte pe pervaz. Vîrînd capul prin deschizătură, trase aer în piept şi se bucură enorm cînd simţi vîntul mîngîindu-i faţa. Stătu acolo cîteva minute, odihnindu-şi braţele care tremurau după atîta efort.

Apoi îşi folosi umerii pentru a ridica geamul cît mai mult posibil. Deschiderea era îngustă, dar credea că prin efort şi noroc, avea să treacă prin ea. Ridicînd un genunchi şi proptindu-l în pervaz, încercă să se întoarcă în aşa fel încît să poată scoate mai întîi picioarele pe fereastră.

Cînd ridică şi celălalt genunchi îşi pierdu echilibrul. Intenţionat îşi făcu vînt spre exterior şi alunecă prin deschizătură. În cădere, braţul i se agăţă de un cui de pe pervaz şi se zgîrie adînc de la încheietură pînă la subsuoară.

Ca prin minune, aterizã în picioare, dar terenul

era denivelat. Ţinîndu-şi braţul care o durea îngrozitor, se clătină şi căzu pe o pantă, rostogolindu-se şi lovindu-se cu capul de o piatră cînd ajunse jos.

Timp de cîteva secunde se uită fix la soarele orbitor, care părea să rîdă de ea. După aceea se lăsă întunericul.

Capitolul 4

Lucas era nerăbdător să se întoarcă. Ochii lui, care nu scăpau nimic, memoraseră indiciile. Ştia că nu mai are decît cîteva mile de mers. Cel mult trei. Apăsă pe accelerator la maximum.

Din fericire, maşina răspunse. Funcţiona bine din nou. Nu fusese o problemă schimbarea furtunului. Greu îi fusese însă să alerge tot drumul pînă la maşină cu buzunarele pline de unelte şi cărînd un bidon cu apă pentru a o înlocui pe cea care se scursese. Era obişnuit să alerge pe distanţe mari. Nici căldura mare din toiul verii nu era

o problemă. Dar să care greutatea aceea distribuită inegal, fusese un calvar.

Greywolf se bucura că putea să se gîndească în timp ce maşina parcurgea distanţa care mai rămăsese. Vîntul fierbinte îi biciuia obrajii şi îi răvăşea părul. Prefera să conducă avînd geamul deschis; ce rost avea aerul condiţionat artificial cînd se putea bucura de elementele deşertului? Numai din cauza femeii lăsase geamul ridicat.

Femeia!

Avea procese de conştiinţă că o închisese în toaleta aceea murdară şi încinsă. Dar ce altceva ar fi putut să facă? Să o lase să telefoneze la cea mai apropiată secţie de poliţie? Să o ia cu el? Nu ar fi fost în stare să meargă pînă la maşină şi, chiar dacă ar fi fost, l-ar fi întîrziat cu cîteva ore bune. Timp pe care nu şi-l putea permite.

Cît avea să mai treacă pînă îl prindeau? Cît de curînd avea să se întîmple acest lucru? Oare avea să ajungă la timp? Trebuia.

Ştiuse ce avea să-l coste evadarea, dar era gata să plătească orice preţ. Nu regreta decît că îi costase şi pe alţii. Nu-i făcuse plăcere să-l lovească pe paznicul care îl crezuse prieten. Nu-i făcuse plăcere nici să o sperie pe femeie. Ea reprezenta tot ce dispreţuia: pe albi în general şi pe

albii bogaţi, în special. Totuşi, ar fi vrut să nu fi fost silit să o implice.

Silit?

Cu un gest furios, deschise radioul şi îl dădu foarte tare, spunîndu-şi că voia să audă ştirile. De fapt, spera ca muzica aceea zgomotoasă să i-o şteargă pe ea din minte.

De ce se înhămase la o asemenea responsabilitate? De ce nu-i trăsese un pumn în bărbie, plecînd din casa ei la fel de repede şi în linişte cum se dusese? Pînă cînd îşi recăpăta ea cunoştinţa şi alerta poliţia, el avea timp să fugă.

Dar, ca un prost, stătuse şi o şicanase pe femeia aceea albă. Trebuise să facă un duş, era adevărat, dar era un lux de care s-ar fi putut lipsi. Avusese nevoie de somn, da, dar ar fi putut găsi un loc mai puţin confortabil decît patul ei cu aşternutul frumos mirositor şi cu perne moi.

Chiar şi după ce îşi permisese atîta lux, de ce nu plecase înainte de ivirea zorilor, imediat cum se trezise? Desigur, ea ar fi anunţat autorităţile cînd s-ar fi trezit, dar acest lucru s-ar fi întîmplat după cîteva ore. Pînă atunci, el ar fi ajuns departe.

În loc să facă ce ştia că ar fi trebuit, stătuse acolo şi se holbase la frumuseţea ei blondă.

Atrăgea privirea foarte uşor şi el nu se gîndise nici măcar o clipă să opună rezistenţă. Ochii lui, înfometaţi de vederea unei femei, se delectaseră cu ea. Îi respirase parfumul, bucurîndu-şi nările, prea multă vreme private de acest lucru, cu mirosul unui trup de femeie.

În loc să plece pe furiş, aşa cum ştia că ar fi trebuit să facă, hotărîse ca un prost să o ia cu el. Nu avusese nici o intenţie de a-i face rău.

„Bine, atunci de ce ai ameninţat-o cu cuţitul?"

„Măsură de prevedere."

„Era neapărată nevoie s-o pui să se dezbrace?"

„Recunosc că asta nu era absolut necesar. Dar am vrut s-o privesc."

„Pe naiba."

„E adevărat. N-aş fi forţat-o. Şi, în plus, e albă. Nici măcar nu-mi plac femeile albe. Cu siguranţă nu le doresc."

„Pe ea o doreşti."

„Am stat în puşcărie atîta vreme, pentru Dumnezeu! Aş dori orice femeie!"

„Nu ţi-ar plăcea să faci dragoste cu ea?"

„Nu."

„Eşti un mare mincinos."

„Ei bine, n-am făcut-o şi n-o s-o fac."

Avea să-şi stăpînească dorinţele sexuale chiar dacă ar fi fost să moară. Nu voia decît o femeie. Atîta tot. Ca să potolească vocea conştiinţei, se gîndi la toate motivele pentru care nu-i plăcea de ostatica lui blondă.

Era bogată şi răsfăţată, fără îndoială. Avea acel aer de nu-mă-atinge pe care cei ca el ajunseseră să-l recunoască la studentele albe. Acesta fusese unul dintre primele lucruri pe care le învăţase cînd plecase din rezervaţie pentru a se duce la colegiu. Fetele de genul lui Aislinn Andrews flirtau cu tine, dar sigur nu voiau să o facă cu tine. Sau, dacă totuşi, ajungeau atît de departe, o făceau numai ca un moft, pentru că era ceva nou şi ca să se laude în faţa prietenelor că o făcuseră cu un indian. „Nu se poate!" „Ba da!" „Şi cît de sălbatic a fost?" Iar a doua zi se purtau ca şi cum nu te-ar fi cunoscut, barierele sociale fiind ridicate din nou.

Totuşi, trebuia să admită că femeia aceea avea farmec. Ar fi putut să fie o pacoste, plîngîndu-se şi smiorcăindu-se tot timpul, dar nu fusese. Se ţinea tare orice s-ar fi întîmplat.

Pe chipul lui sumbru apăru umbra unui zîmbet cînd îşi aminti cum se descurcase cu poliţistul de pe autostradă. Oare de ce o făcuse?

Bănuia că îi este dator pentru asta.

Şi, după noaptea precedentă, nu mai era sigur că se putea abţine în continuare să nu o atingă. Ceasurile petrecute la *Tumbleweed* fuseseră şi rai şi iad. Fuseseră momente, prea multe pentru a fi liniştit, cînd ar fi vrut ca sărutările să fi fost reale, cînd ar fi vrut să-i despartă buzele cu limba şi să o guste, cînd ar fi vrut să-i dea hainele la o parte şi să o atingă.

Doamne, ce bine se simţise cu ea întinsă deasupra, dimineaţă, răsuflarea ei atingîndu-i pieptul uşor, sînii ei atît de moi şi delicaţi, pulpele ei...

„Fir-ar să fie!" îşi spuse el. *„Trebuie să-i dau drumul."*

Cînd va ajunge la benzinărie, o să facă plinul, o să verifice dacă ea era în regulă şi apoi o să lase un bilet în care o să le spună proprietarilor unde o puteau găsi. Cînd avea să afle poliţia, ea putea să le spună unde fusese, dar nu şi încotro se îndrepta. Sau, cel puţin, nu exact. Ei ştiau deja destinaţia aproximativă şi aveau să-l caute oricum. Era numai o chestiune de timp.

Spera doar să facă ce avea de făcut la timp.

Zări oraşul şi mări viteza. Acum că luase hotărîrea de a lăsa femeia acolo, Greywolf voia să facă acest lucru cît mai repede şi să-şi vadă de

drum. Trebuia să ia maşina, bineînţeles, dar pentru o femeie ca ea, probabil că o maşină nu era prea greu de găsit.

Trase lîngă pompa de benzină şi coborî ca să introducă furtunul în rezervor. În timp ce acesta se umplea, el mai puse apă în radiator. Fiind atent la timpul care trecea, spălă parbrizul şi controlă cauciucurile. Pentru a evita un alt episod neplăcut precum cel cu blocajul, voia să fie plecat de mult cînd se întorceau proprietarii benzinăriei.

În sfîrşit, se duse în spate, la toaletă. Întinzîndu-se peste bara de oţel cu care blocase uşa, bătu cu putere. Cînd nu primi nici un răspuns, o strigă:

– Răspunde. Ştiu că eşti acolo, Aislinn. E copilăresc.

Aşteptă, lipindu-şi urechea de uşă. După cîteva secunde îşi dădu seama că nu era nimeni în încăpere.

Teama îi strînse inima ca un pumn rece. Înainte să se gîndească la ce face, dădu bara la o parte şi trase de uşă. Intră repede, aproape sperînd să fie o farsă şi că ea pusese la cale un atac copilăresc asupra lui.

Dar nu întîlni decît o căldură îngrozitoare şi o duhoare insuportabilă. Deduse imediat ce în-

semna butoiul întors cu gura în jos de sub fereastra dechisă. În clipa aceea, teama se transformă într-o furie teribilă.

Afurisita fugise!

Răsucindu-se brusc, ieşi valvîrtej şi ocoli clădirea, dînd buzna în încăperea în care fuseseră amîndoi mai devreme, dar nu se vedea nici urmă de Aislinn sau că ea, sau altcineva fusese acolo.

Cioburile încă se mai aflau pe jos. Bancnota de douăzeci de dolari era tot sub scrumieră. Se uită, dar praful de pe telefon nu fusese şters.

Nedumerit, Greywolf vîrî mîinile în buzunarele din spate ale blugilor. Unde ar fi putut să se ducă? Şi cum? Să o fi luat cineva? Îşi rodea obrazul în timp ce se plimba de colo-colo agitat. Nu ar fi telefonat cuiva imediat? Poliţiştii nu s-ar fi instalat acolo cît îi puneau întrebări şi cît îl căutau? Nu avea nici un sens.

Se întoarse la toaletă.

– Încet, încet, bea încet, altfel te îneci.

Gîtul pîrjolit de sete al lui Aislinn primi bucuros picăturile de Coca-Cola care i se turnau în gură.

Încercă să se ridice, dar gemu cînd o durere îi trecu fulgerător prin cap.

– Întinde-te, spuse vocea blîndă. Ajunge deocamdată.

Deschise ochii încet şi îl văzu pe Greywolf aplecat deasupra ei. Chipul îi era întunecat şi de nedesluşit. Apoi, ea îşi dădu seama că soarele trebuia să fi apus, căci totul era învăluit în beznă. Cînd mişca ochii o durea capul, dar tot se uită în jur şi îşi dădu seama că era întinsă pe bancheta din spate a maşinii ei. Geamurile erau deschise pentru a lăsa să pătrundă înăuntru aerul serii. Greywolf stătea ghemuit între scaune, lîngă ea.

– Unde...

– La vreo treizeci de mile de benzinărie. Am luat bandaje.

– Bandaje?

– Gemeai în somn, zise el încordat, de parcă acest lucru ar fi explicat totul.

Adunîndu-şi toate puterile, ea îl apucă de cămaşă.

– Vorbeşte-mi, fir-ai să fii. M-am săturat de indiferenţa ta tipic indiană. Unde sînt şi de ce am nevoie de bandaje? Ai folosit, în sfîrşit, cuţitul ăla asupra mea?

– Nu-ţi aminteşti că ai ieşit pe fereastră şi ai

căzut?

Ea închise ochii. Acum îşi amintea. Teama, disperarea şi ura faţă de cel care provocase totul. Acel val de amintiri neplăcute îi veni brusc în minte.

– Am adus aspirină pentru durerile de cap.

Ea deschise ochii. El scotea tabletele din sticlă în palmă.

– De unde le-ai luat?

– Din magazin. Poţi să le iei cu Coca-Cola?

Încuviinţă şi el îi dădu pastilele, susţinînd-o pe sub umeri cînd ea duse sticla la gură.

Cînd termină, el o întinse la loc.

– Soarele ţi-a ars buzele, spuse el, apoi îşi deschise un borcănel cu alifie de buze în care vîrî vîrful arătătorului.

După aceea îi întinse uşor alifia pe pielea uscată şi arsă.

Cînd îi simţi degetul pe gură, nişte senzaţii luară fiinţă în jurul mijlocului ei, senzaţii de care se ruşină, din moment ce semănau foarte mult cu fiorii provocaţi de excitare. Degetul lui alunecă dintr-un colţ al gurii în celălalt, repede şi impersonal, la început, dar apoi din ce în ce mai încet. Cînd începu să-i ungă uşor buza de sus, ea abia mai putea să stea. Trupul îi era stăpînit de o

durere care nu avea nici o legătură cu rănile pe care le suferise.

Cînd îşi retrase degetul, ea îşi atinse uşor buzele cu limba. Alifia avea un gust de banane şi nucă de cocos.

– N-o linge! se răsti Grayswolf brusc. Lasă alifia să intre în piele.

– Mulţumesc.

– N-ai de ce să-mi mulţumeşti. A fost cît pe ce să fiu prins.

Tonul lui era atît de diferit de atitudinea dinainte, încît ea tresări. Ar fi trebuit să-şi dea seama că nu putea să se aştepte la tandreţe din partea unui bărbat de piatră ca el. Îl privi furioasă.

– Ei bine, ar trebui să fii prins, domnule Greywolf. Dacă înainte nu exista motiv, atunci pentru faptul că te-ai purtat urît cu mine.

– Nimeni nu s-a purtat urît cu dumneata vreodată, domnişoară Andrews, îi spuse el batjocoritor. Nici măcar n-ai idee ce înseamnă expresia asta.

– De unde ştii? Nu ştii absolut nimic despre mine.

– Ştiu destule. Ai crescut bucurîndu-te de toate privilegiile celor bogaţi şi albi.

– Nu eu sînt de vină că indienii sînt trataţi rău,

spuse ea, căci ştia că toată furia şi înverşunarea lui de la acel lucru porneau. Crezi că toţi albii sînt de vină?

– Da, spuse el printre dinţi.

– Şi tu? Nu eşti indian în totalitate. Cum rămîne cu partea albă din tine? E complet putredă?

El o apucă de umeri şi o lipi de banchetă. Ochii îi erau la fel de reci ca oţelul.

– Sînt indian, şopti el zgîlţîind-o uşor cu fiecare cuvînt. Să nu uiţi asta niciodată.

Aislinn ştia că nu avea să poată uita vreodată. Furia din privirea lui îi alungase orice speranţă că s-ar fi putut înmuia faţă de ea. Era un om periculos. Perfect conştientă de forţa lui, ea se cutremură.

În cămaşa aceea fără mîneci, muşchii lui păreau la fel de tari precum granitul. Aproape toţi nasturii cămăşii erau descheiaţi şi pieptul îi tresălta de fiecare dată cînd respira furios. Gîtul încordat era un suport perfect pentru o faţă care părea săpată în stîncă.

Cercelul de argint sclipea ca un ochi ameninţător în întuneric. Crucea de la gîtul lui rîdea de ea datorită bunăvoinţei pe care o simboliza. El emana un miros care era parţial soare, parţial sudoare şi în întregime bărbătesc.

Nici o femeie cu scaun la cap nu ar fi îndrăznit să provoace un asemenea animal despre care se presupunea că ar fi fost periculos. Aislinn era mai deşteaptă decît multe alte femei. Nici măcar nu clipi.

În acele momente de tăcere încordată, muşchii lui păreau gata să plesnească. Acum se relaxă vizibil şi îşi slăbi strînsoarea.

– Ar trebui să-ţi bandajez mîna înainte să se infecteze, spuse el fără nici un fel de emoţie, de parcă discuţia lor aprinsă nici nu ar fi avut loc.

– Mîna? întrebă ea şi abia cînd încercă să o mişte, simţi că durerea era aproape la fel de puternică precum cea de cap şi îşi aminti că se zgîriase cînd căzuse de pe geam.

– Haide! spuse el, văzînd cum se strîmbă cînd încercă să ridice braţul, lasă-mă să mă ocup de el.

O ajută să se ridice în capul oaselor într-un colţ al banchetei şi duse mîinile spre cămaşa ei. Instinctiv, ea ridică mîna dreaptă, strîngînd materialul. El nu făcu nici o mişcare, dar o privi şi apoi spuse cu calm:

– Trebuie să o scot, Aislinn.

Ea se uită în jos şi rămase şocată cînd văzu că mîneca era plină de sînge.

– N-am... n-am ştiut, îngăimă ea, înăbuşindu-şi senzaţia de greaţă şi ameţeală.

– A trebuit să plec repede de-acolo, aşa că te-am urcat pe banchetă. M-am îndepărtat puţin de acel loc, dar acum trebuie să-ţi îngrijesc braţul.

Trecură cîteva secunde. Minute? Se uitară unul în ochii celuilalt. Ai lui se opriră asupra gurii ei, care lucea acum din cauza alifiei. Aislinn se uită la buzele lui subţiri, întrebîndu-se cum de puteau părea şi severe şi senzuale. Apoi, Greywolf clătină din cap nerăbdător şi murmură:

– Aşa cum am mai spus, eşti poliţa mea de asigurare.

Întinse mîinile din nou spre cămaşa ei şi, de data aceasta, ea nu-l opri. El o descheie repede, fără nici un fel de emoţie. Stînjeneala o cuprinse ca o maree caldă cînd sînii îi ieşeau la iveală cu fiecare nasture care se deschidea. Dar nu-şi dădu seama după chipul lui dacă îi observa.

Mişcările lui deveniră mai blînde şi mai încete, aproape grijulii, abia cînd începu să-i tragă bluza în jos. Scoase din mînecă întîi braţul nevătămat, după care începu să-l scoată şi pe celălalt încetul cu încetul. Ea tresări cînd materialul se dezlipi de locurile unde sîngele se închegase.

– Iartă-mă! spuse el şi, înainte ca ea să apuce să se pregătească, sfîşie restul mînecii. Aşa e cel mai bine. Iartă-mă, repetă apoi.

– Nu-i nimic. Ştiu că eşti nevoit s-o faci, spuse ea şi ochii i se umplură de lacrimi pe care însă nu le lăsă să cadă.

El păru fascinat de ochii ei sau voia doar să vadă dacă o albă ceda în faţa durerii şi plîngea?

Apoi, brusc, cu aceeaşi detaşare de care dăduse dovadă cînd îi descheiase cămaşa, o trase în faţă pentru a i-o scoate. Timp de o fracţiune de secundă, Aislinn se atinse de el, sînii lipindu-i-se de pieptul lui.

O mulţime de senzaţii îi năvăliră în minte asemenea unui stol de păsări. Cît de fragile îi păreau sfîrcurile faţă de acel zid de muşchi! Cum părea părul lui şi aspru şi moale pe pielea ei! Cît de cald era el!

Se prefăcură că nu observară acel contact scurt, deşi maxilarul lui era mai încleştat ca înainte cînd o aşează iarăşi în colţ.

Începuse să curgă sînge din nou din rana redeschisă. Greywolf aruncă bluza deoparte şi căută într-o pungă de hîrtie, de unde scoase o cutie de vată sterilă şi o sticlă de dezinfectant.

– O să te usture groaznic, spuse el, destupînd

sticla şi turnînd puţin din lichid pe un tampon de vată. Gata?

Ea încuviinţă, după care el îi ridică braţul şi tamponă cu vata zgîrietura. Ea simţi cum i se înmoaie genunchii şi îşi ţinu respiraţia; ochii i se umplură de lacrimi. El tamponă repede întreaga zgîrietură de la încheietură la subsuoară, după care se întoarse şi ţinu tamponul de vată apăsat mai mult în locurile unde cuiul pătrunsese şi mai adînc.

– Ah, te rog! gemu ea, închizînd ochii strîns împotriva acelei usturimi de nedescris.

El închise sticla iute şi o puse deoparte, după care îi ridică braţul din nou şi începu să sufle uşor peste zgîrietură.

Aislinn deschise ochii şi fu uimită cînd îi văzu capul atît de aproape. Cu o mînă îi ţinea încheietura, iar cu cealaltă se sprijinea chiar în spatele capului ei.

Ea îi privi obrajii care se umflau şi se dezumflau cînd el îi răcorea pielea cu suflarea lui uşoară. Buzele i se aflau foarte aproape de braţ. Capul îi înaintă încet, încet, pînă cînd gura îi ajunse în dreptul sînului ei.

Ea îi simţi răsuflarea acolo. Caldă, mîngîietoare şi uşoară. Sfîrcurile ei răspunseră imediat, întărin-

du-se şi devenind de mărimea unor perle mici, perfecte şi trandafirii.

Cînd văzu ce se întîmplase, el făcu o mişcare ca şi cum ar fi vrut să ridice capul, dar se opri. Lăsă capul în jos. Şuflă din nou. Mai blînd de data aceasta şi direct spre sfîrcuri.

Apoi rămase perfect nemişcat. Dorinţa acută îi întunecă privirea. Înghiţi în sec. Se întinse uşor spre ea, dar ca şi cum ar fi avut o lesă invizibilă în jurul gîtului, se abţinu să o atingă.

Ei îi era teamă să facă vreo mişcare, deşi era tentată. Căzu victimă unei dorinţe aproape irezistibile de a-şi strecura degetele prin părul lui şi de a-i trage capul în jos. O copleşi o tandreţe interzisă şi de nedescris faţă de el. Nu semăna cu nici un sentiment pe care îl cunoscuse vreodată. Ar fi vrut tare mult să-i dea voie să-i folosească trupul. Ea voia să-l folosească pe al lui. Ar fi trebuit să-l urască şi totuşi...

De ce nu o abandonase la benzinărie? De ce îşi pierduse timpul preţios, căutînd aspirină şi medicamente pentru zgîrietura ei? Oare era mai uman în el decît lăsa să se vadă? Putea să fie şi bun? Acea austeritate să fi fost doar o reacţie la nedreptăţile pe care le îndurase?

Expresia de pe chipul ei îi trăda nedumerirea

şi o făcea să pară extrem de receptivă şi de vulnerabilă. Cînd se uită la ea, focul din ochii lui Greywolf se stinse imediat şi mormăi:

– Nu mă mai privi aşa.

Ea clătină din cap fără să înţeleagă.

– Cum.

– Ca şi cum ai fi uitat că am fost în puşcărie. Vrei să ştii dacă te doresc? o întrebă el cu brutalitate. Ei bine, te doresc, spuse el, strîngîndu-i braţul. Da, te vreau. Aş vrea să te ating peste tot. Aş vrea să-ţi mîngîi sînii. Aş vrea să iau unul în gură şi să-l ţin multă vreme. Aş vrea să mă afund atît de mult în tine, încît să-ţi simţi bătăile inimii. Aşa că, dacă nu eşti pregătită să primeşti un indian între picioare, îţi sugerez să nu-mi mai arunci privirea asta ademenitoare, domnişoară Andrews.

Furioasă că el îi interpretase atît de greşit expresia feţei şi supărată pe sine pentru că îi acordase circumstanţe atenuante cu numai cîteva secunde în urmă, ea îşi acoperi sînii cu mîna pe care o avea liberă.

– Nu te simţi flatat, spuse ea printre dinţi. Mai degrabă aş muri.

El rîse scurt.

– Sînt convins. Ştiu că ai vrea să mori înainte ca trupul tău curatm de femeie albă, să fie întinat

de un indian. Dar cel puţin n-o să sîngereze pînă mori. Nu atîta timp cît eu pot să fac ceva în privinţa asta.

Ea întoarse capul şi nu-l privi cînd el îi bandajă braţul. După aceea, el adună toate lucrurile şi le vîrî înapoi în punga de hîrtie.

Aislinn făcu ochii mari de spaimă cînd îl văzu luînd cuţitul, dar îl folosi doar pentru a tăia mînecile cămăşii, aşa cum trebuia să fi făcut şi cu a lui. Sfîşie materialul repede, lăsîndu-l franjuri, după care îi aruncă bluza.

– Pune-o pe tine. Am pierdut destul timp aici.

Coborî din maşină şi urcă la volan. Aislinn îi privi ceafa fix, gînditoare. În timp ce maşina străbătea şoseaua, în mintea ei se învălmăşeau o mulţime de moduri în care l-ar fi putut doborî. Dar fiecare era eliminat chiar înainte să se concretizeze mai bine. Se gîndi că l-ar fi putut strînge de gît cu una din mînecile cămăşii. Dar, pe urmă, ce ar fi făcut? Singură în pustiu, fără o hartă, fără apă. Benzina din rezervor nu putea să ţină o veşnicie. Chiar dacă ar fi reuşit să-l doboare fizic pe Greywolf, nu avea şanse să supravieţuiască în sălbăticie.

Aşa că rămase tăcută pînă cînd epuizarea îşi spuse cuvîntul şi adormi din nou.

Se trezi cînd maşina opri încet. Chinuindu-se să se ridice în şezut, căci tot corpul o durea, clipi de cîteva ori pentru a-şi alunga starea de somnolenţă şi îşi obişnui ochii cu întunericul.

Greywolf îi aruncă o privire peste umăr, după care deschise portiera şi coborî, pornind să urce o pantă ce ducea la o structură. Ea abia o distingea în beznă, dar o recunoscu ca fiind o colibă *Navaho*. Aislinn se îndoia că s-ar fi văzut vreun pic dacă n-ar fi fost lumina slabă care răzbătea prin deschizătura dreptunghiulară a uşii.

Coliba se afla în umbra muntelui. Acoperişul conic, uşor rotunjit, nu era atins de lumina argintie a lunii care se revărsa asupra muntelui asemenea mercurului.

Din curiozitate, dar şi pentru că nu dorea să fie lăsată singură într-un loc atît de primitiv, aproape mistic, ea coborî din maşină, luîndu-se după el. Urcă poteca stîncoasă, încercînd să se uite şi pe unde călca şi la silueta lui Greywolf.

Chiar înainte ca el să ajungă la colibă, o altă siluetă, mult mai scundă decît a lui, se contură în

pata de lumină. Era a unei femei.

– Lucas!

Numele lui fu rostit sub forma unui strigăt slab de bucurie şi silueta aceea mărunţică o rupse la fugă pe potecă, aruncîndu-i-se în braţe. El o îmbrăţişă cu putere, stînd cu capul în jos, protector, asupra acelei făpturi mărunte.

– Lucas, Lucas, de ce ai făcut-o? Am auzit de evadarea ta la radio şi ţi-am văzut fotografia la televizor.

– Ştii foarte bine de ce am făcut-o. Cum se simte?

O îndepărtă pe femeie de el şi o privi cu atenţie. Ea clătină din cap cu tristeţe. Fără să mai spună un cuvînt, Greywolf o luă de braţ şi o conduse, în sus, pe potecă, intrînd amîndoi în colibă.

Intrigată, Aislinn îi urmă. Datorită faptului că nu mai fusese niciodată într-o colibă indiană, păşi şovăitoare. În acea singură încăpere era o căldură sufocantă. Un foc scăzut ardea în mijloc. Fumul, căruia părea să-i lipsească energia de a se înălţa, ieşea printr-o gaură în acoperiş. Lumina mai era oferită şi de cîteva lămpi cu petrol. Undeva, în spate, se afla o masă pătrată cu patru scaune. Un ibric cu smalţul sărit şi cîteva căni de

tablă se vedeau pe masă. Într-un colţ era o chiuvetă cu o pompă manuală.

Duşumeaua era din pămînt bătătorit. Pe jos, nu prea departe de locul în care stătea Aislinn, cineva făcuse un frumos desen din nisip. Era complicat şi meticulos executat. Habar nu avea ce simbolizează, dar ştia că asemenea desene se foloseau în cadrul ceremoniilor străvechi de vindecare.

Lîngă peretele opus uşii era un pat pus direct pe pămînt, acoperit cu pături *Navaho,* Greywolf stătea în genunchi lîngă el. Întins în pat, învelit cu o pătură, era un indian bătrîn ale cărui cozi împletite şi cărunte încadrau nişte obraji gălbejiţi şi supţi. Mîinile lui noduroase şi bătătorite trăgeau de pătură cu mişcări bruşte şi spasmodice. Ochii îi străluciră febrili cînd se uitară la bărbatul mai tînăr care stătea aplecat deasupra lui, vorbindu-i într-o limbă pe care Aislinn nu o înţelegea, dar despre care ştia că face parte din grupul limbilor *Na-dene.*

Mai erau două persoane în încăpere: o femeie care îl întîmpinase pe Greywolf cu atîta familiaritate şi un alt bărbat care, ciudat, era alb. Stătea la picioarele patului în care zăcea bătrînul. Avea o înălţime medie şi un păr şaten şi rar, care albise

atrăgător la tîmple. Aislinn bănui că avea în jur de cincizeci de ani. Se uita îngîndurat la Greywolf şi la bătrîn.

Dintr-o mulţime de motive neclare şi neştiute, Aislinn evitase să se uite la femeie. Acum însă o făcu. Era foarte drăguţă. Indiancă. Avea nişte pomeţi înalţi, un păr negru ca pana corbului, tuns stil paj, care îi ajungea pînă la umeri şi nişte ochi negri, sclipitori. Îmbrăcată ca o albă, purta o rochie simplă de bumbac, o pereche de pantofi cu tocul jos şi bijuterii ieftine. Felul în care ţinea capul îi imprima un aer de eleganţă. Era subţire, dar silueta îi era feminină şi perfect proporţionată.

Greywolf îşi lipi fruntea de mîinile muncite ale bătrînului, după care întoarse capul şi i se adresă bărbatului de la picioarele patului:

– Salut, doctore.

– Lucas, nebun ce eşti!

Umbra unui zîmbet apăru pe chipul auster al lui Greywolf.

– Ce mai salut.

– Auzi, să evadezi din puşcărie.

Greywolf ridică din umeri şi se uită din nou la bătrîn.

– Zice că nu-l doare.

– L-am făcut să se simtă cît am putut de bine aici, spuse cel căruia Greywolf i se adresase cu apelativul „doctore". Am încercat să- l conving să meargă la spital...

Greywolf deja clătina din cap şi îl întrerupse:

– Vrea să moară aici. E important pentru el. Cît mai are? întrebă el cu un glas răguşit.

– Pînă dimineaţă. Poate.

Femeia se cutremură, dar nu scoase nici un sunet. Greywolf se duse la ea şi o îmbrăţişă.

– Mamă.

„Mama lui!" îşi spuse Aislinn uluită. Părea însă atît de tînără, mult prea tînără ca să aibă un fiu de vîrsta lui Lucas Greywolf.

El îşi apropie buzele de urechea ei şi murmură cuvinte pe care Aislinn bănui că erau menite să o întărească. O uimi faptul că acel bărbat rece şi distant putea să dea dovadă de atîta compasiune. El stătea cu ochii închişi. Jocul de lumini şi umbre de pe chipul lui făcea ca expresia de durere să fie şi mai pronunţată, trădînd profunzimea emoţiilor lui. Cînd, în sfîrşit, deschise ochii, se întîmplă ca privirea să i se oprească asupra ei, care rămăsese în prag.

El se desprinse de mama lui şi arătă din bărbie spre Aislinn.

– Am luat şi o ostatică.

Cuvintele acelea o făcură pe mama lui să se întoarcă brusc şi o văzu pe Aislinn pentru prima oară. Duse o mînă fragilă la piept.

– *O ostatică?* Lucas!

– Ţi-ai pierdut minţile? îl întrebă doctorul furios. La naiba, omule, te caută în tot statul.

– Am observat asta, spuse Greywolf cu indiferenţă.

– Or să te bage înapoi în puşcărie cît ai zice peşte. Şi, de data asta, s-ar putea să arunce şi cheia.

– E un risc pe care mi l-am asumat cu bună ştiinţă, spuse Lucas la fel de furios ca şi celălalt. Am cerut permisiunea să-mi dea drumul ca să-mi văd bunicul înainte să moară. Cererea a fost însă respinsă. Am jucat după regulile lor, dar n-am realizat nimic. Niciodată. De data asta însă, am învăţat lecţia. Nu cere, fă doar.

– Ah, Lucas, spuse mama lui oftînd şi aşezîndu-se pe un scaun. Tata a înţeles de ce nu puteai să vii.

– Dar *eu* nu, spuse Greywolf cu înverşunare. Ce conta dacă mă lăsau să plec cîteva zile?

Tăcură toţi trei, pentru că părea să nu existe răspuns la întrebarea aceea. În cele din urmă,

doctorul veni spre Aislinn şi spuse cu blîndeţe:

– Sînt doctorul Gene Dexter.

Ea îl plăcu imediat. Nu era deloc deosebit, dar atitudinea lui era plăcută şi foarte liniştitoare... Sau aşa i se părea ei acum, după ce petrecuse ultimele patruzeci şi opt de ore în compania lui Lucas Greywolf?

– Aislinn Andrews.

– Eşti din... ?

– Scottsdale.

– Pari obosită. Nu vrei să stai jos? o întrebă Gene Dexter oferindu-i un scaun pe care ea îl acceptă bucuroasă.

– Mulţumesc.

– Ea e Alice Greywolf, spuse Dexter, punînd o mînă pe umărul femeii.

– Mama lui Lucas, spuse aceasta, aplecîndu-se puţin pe scaun. O să ne ierţi vreodată pentru ce s-a întîmplat? o întrebă ea, cu ochii plini de sinceritate.

– E tatăl tău? întrebă Aislinn încet, arătînd spre bătrîn.

– Da, Joseph Greywolf, spuse Alice.

– Îmi pare rău.

– Mulţumesc.

– Aş putea să-ţi ofer ceva? o întrebă doctorul

pe Aislinn, iar ea oftă obosită şi zîmbi trist.

– Ai putea să mă duci acasă.

Greywolf pufni ironic.

– Am fost o surpriză neplăcută pentru domnişoara Andrews cînd a venit acasă şi m-a găsit cotrobăindu-i prin frigider.

– Ai intrat cu forţa în casa ei! exclamă Alice nevenindu-i să creadă.

– Sînt un delicvent, mamă. Ai uitat? Un evadat, spuse el umplîndu-şi o cană cu cafea, din ibric. Scuză-mă, spuse el şi îi aruncă un zîmbet ironic lui Aislinn înainte de a se duce iarăşi lîngă muribund.

– A evadat din închisoare, a intrat cu forţa în casa mea şi m-a luat ostatică doar ca să vină aici să-şi vadă bunicul înainte de a muri?

Toată uimirea pe care o simţea Aislinn se strecură în acea întrebare pe care nu-şi dădu seama că o rostise cu glas tare

Cînd îşi aminti cum o speriase Greywolf, cum o ameninţase cu cuţitul, cum o chinuise şi o şicanase, îi venea să se ducă la el, să-l tragă de părul lung şi să-i dea o palmă cît putea de tare:

Se supusese ameninţărilor lui numai pentru că îl crezuse capabil de violenţă. Uitîndu-se la el acum şi văzîndu-l cum stătea aplecat deasupra

bătrînului, şoptindu-i cuvinte de alinare, mîngîindu-i fruntea ridată cu o mînă iubitoare, se îndoia că Lucas Greywolf ar fi fost în stare să facă rău chiar şi unei muşte.

Aislinn îşi îndreptă privirea din nou spre cei doi care se uitau în tăcere la ea, de parcă ar fi fost un obiect curios.

– Nu înţeleg.

Alice Greywolf zîmbi cu blîndeţe.

– Fiul meu nu e uşor de înţeles. E impulsiv. Se enervează repede. Dar lătratul lui e mai periculos decît muşcătura.

– Eu unul aş vrea tare mult să-i trag cîteva, pentru că a amestecat-o şi pe această tînără, spuse doctorul Dexter. De ce şi-o fi îngreunat şi mai mult situaţia răpind-o pe domnişoara Andrews?

– Ştii doar cît de hotărît este, Gene, spuse Alice resemnată. Dacă şi-a pus în cap să ajungă aici înainte să moară tata, nimic nu l-ar fi putut opri, zise ea şi se uită la Aislinn îngrijorată. Nu ţi-a făcut nici un rău, nu-i aşa?

Aislinn ezită înainte să răspundă. Le-ar fi putut spune că o umilise obligînd-o să se uite cînd se dezbrăca pentru a face duş. Apoi că o pusese să se dezbrace şi o legase de el cînd se

culcase. O pipăise şi o sărutase, dar niciodată de plăcere. O atacase verbal, o supusese stînjenelii de multe ori, dar nu putea spune că îi făcuse vreun semn.

– Nu, spuse ea încet.

Derutată, clătină din cap şi privi în jos la mîinile împreunate. Îl apăra din nou. De ce?

– Ai braţul bandajat, remarcă Gene.

– M-am lovit cînd am încercat să ies din toaletă.

– Din toaletă?

– Da. El m-a, ăăă, m-a închis înăuntru.

– *Poftim?*

Aislinn le povesti apoi tot ce se întîmplase, lăsînd deoparte aspectele mai personale ale întîlnirii ei cu Greywolf şi trecînd repede peste incidentul cu blocajul.

– Lucas mi-a bandajat braţul acum vreo oră.

– Ar fi bine să-l examinez puţin, spuse Gene, ducîndu-se la ligheanul din chiuvetă şi pompînd puţină apă în el, după care începu să se spele cu un săpun galben. Alice, adu-mi trusa, te rog. Probabil că o să fie nevoie să-i fac un vaccin antitetanos.

Jumătate de oră mai tîrziu, Aislinn se simţea mai bine. Braţul îi fusese examinat şi diagnosticul

fusese doar o zgîrieturã dureroasã. Se spălase la chiuvetă şi se folosise de o perie împrumutată pentru a-şi descurca părul. Pentru a înlocui cămaşa zdrenţuită şi blugii murdari, Alice îi dădu o bluză tradiţională, stil tunică, şi o fustă lungă, o îmbrăcăminte tipică pentru o femeie *Navaho*, pe care o scosese dintr-un cufăr de lîngă perete.

– E foarte frumos din partea ta că eşti de acord să aştepţi aici pînă... pînă la moartea tatei.

Aislinn închise ochii.

– Mă aşteptam să fiu dusă la vreun adăpost al tilharilor, spuse ea aruncînd o privire spre pat, unde Gene şi Greywolf se îngrijeau de bătrîn. Nu înţeleg de ce nu mi-a spus de ce a evadat.

– Fiul meu e foarte defensiv adesea.

– Şi nu are încredere în nimeni.

Alice îi puse mîna pe braţ uşor.

– Avem nişte supă care e încă fierbinte. Vrei puţină?

– Mulţumesc.

Abia atunci îşi dădu seama cît îi era de foame. Alice stătu la masă cu ea cît mîncă şi ea se folosi de prilej ca să-i pună cîteva întrebări în legătură cu Greywolf, despre lucruri care îi stîrniseră curiozitatea.

– Înţeleg că ispăşea o pedeapsă de trei ani de închisoare pentru un delict pe care, de fapt, nu l-a comis?

– Da, zise Alice. Lucas a fost vinovat de un singur lucru, şi anume, de organizarea acelei demonstraţii de pe treptele tribunalului din Phoenix. Făcuse tot ce trebuia făcut din punct de vedere legal. Obţinuse aprobarea demonstraţiei. Nu trebuia să degenereze în acte de violenţe.

– Ce s-a întîmplat?

– Cîţiva demonstranţi, mult mai militanţi decît Lucas, s-au înfuriat şi, pînă să apuce el să restabilească ordinea, multe lucruri au fost distruse şi oamenii s-au luat la bătaie. Cîţiva, inclusiv nişte poliţişti, au fost răniţi.

– Grav?

– Da. Pentru că îşi cîştigase deja o reputaţie de răzvrătit, Lucas a fost arestat primul.

– De ce nu le-a spus că a încercat să pună capăt violenţei?

– A refuzat să dea numele celor care au fost cu adevărat vinovaţi. S-a reprezentat singur la proces şi nu a dat voie nimănui altcuiva să vorbească în apărarea lui. Dar eu cred că şi judecătorul şi juraţii îşi formaseră deja o părere chiar înainte de proces. S-a scris foarte mult în ziare,

s-a vorbit la televiziune. A fost găsit vinovat. Sentinţa a fost însă mult prea severă.

– N-ar fi fost mai bine dacă ar fi angajat un avocat să-l apere?

Alice zîmbi.

– Fiul meu nu ţi-a vorbit prea mult despre el, nu? întrebă ea şi clătină din cap. El însuşi e avocat.

Aislinn o privi mută de uimire.

– Avocat?

– Exclus din barou acum, spuse ea cu tristeţe. Acesta e unul dintre motivele pentru care e atît de înverşunat. Voia să-i ajute pe ai noştri. Acum n-o să mai poată.

Aislinn abia putea să priceapă tot ce-i spunea Alice. Se părea că domnul Greywolf era mai complex decît îşi închipuise ea. Aruncă o privire spre pat exact cînd el se ridică, întorcîndu-se spre masa la care stătea ea cu Alice. Gene Dexter îi puse mîna pe umăr liniştitor.

– Ai spus ai noştri, zise Aislinn. Originea voastră indiană e extrem de importantă pentru voi. De aceea tu şi Lucas folosiţi numele de Greywolf?

– Ce alt nume *ar trebui* să folosim? întrebă Alice părînd mirată.

– Păi, Dexter, spuse Aislinn la fel de mirată. Nu

e Gene Dexter tatăl lui Lucas?

Aislinn întîlni trei perechi de ochi plini de uimire. Alice fu prima care întoarse privirea şi o roşeaţă plăcută îi coloră obrajii. Gene Dexter îşi drese glasul stînjenit. Răspunsul lui Greywolf fu oarecum mai brusc şi la obiect.

Nu, nu e.

Capitolul 5

– Alice, te cheamă Joseph, spuse Gene cu diplomaţie, după care se retraseră amîndoi, el ţinînd-o după umeri.

Aislinn ar fi vrut ca proverbiala prăpastie să se caşte şi să o înghită.

– Cre-credeam că, din moment ce eşti numai pe jumătate indian... adică...

– Ei bine, ai crezut greşit, spuse Greywolf aşezîndu-se pe unul din scaunele de la masă. De fapt, ce mai cauţi aici? Credeam că l-ai convins deja pe Gene să te ducă înapoi la civilizaţie.

– Are lucruri mai bune de făcut, ca de exemplu, să-l îngrijească pe bunicul tău.

Balansîndu-şi scaunul pe picioarele din spate, el o privi şicanator.

– Sau poate că stilul ăsta de viaţă s-a dovedit interesant. Poate că nu vrei să te mai duci acasă.

Ea îi aruncă o privire ucigătoare.

– Ba sigur că vreau să mă duc. Doar că nu sînt atît de superficială şi lipsită de sentimente cum pari să crezi tu.

– Adică?

– Adică împărtăşesc necazul tău şi al mamei tale. În loc să mă fi terorizat, să mă fi ameninţat cu cuţitul şi să mă fi legat, ai fi putut să-mi spui de ce ai evadat. Te-aş fi ajutat.

El scoase un sunet care ar fi putut fi luat drept rîs. Nu era un zgomot vesel, ci încărcat de scepticism şi reproş.

– O doamnă drăguţă şi respectabilă ca tine, care nu se îndepărtează de litera legii, să ofere ajutor unui evadat, unui evadat indian? întrebă el pe un ton batjocoritor. Tare mă-ndoiesc. Oricum, nu puteam să pun bază pe bunătatea ta. Am învăţat să nu mai am încredere în toată lumea, spuse el şi picioarele din faţă ale scaunului izbiră cu putere duşumeaua, parcă imprimînd şi mai multă

forţă cuvintelor. Mai e supă?

În timp ce-i punea supă în castronel, ea îşi dădu seama că tatăl lui rămăsese în continuare un mister. Se părea că sîngele lui de alb nu era un subiect agreat, fapt care îi spori curiozitatea.

El înghiţi supa cu poftă. Fără ca să i-o ceară, ea îi umplu cana cu cafea. După ce, cu cîteva ore în urmă, singura ei dorinţă fusese de a pune o distanţă cît mai mare între ea şi acel bărbat periculos, acum stătea pe un scaun la masă în faţa lui. El o privi întrebător, dar continuă să mănînce fără să spună nimic.

Nu mai părea atît de feroce. Oare acea atmosferă de linişte sau spaţiul restrîns al colibei îl sensibilizase? Era greu să-ţi fie frică de un bărbat care îngenunchea lîngă patul bunicului său muribund şi vorbea cu atîta blîndeţe.

Greywolf nu se schimbase din punct de vedere fizic. Părul îi era la fel de negru şi la fel de lung. Ochii îi erau tot la fel de reci ca apa unui lac îngheţat. Muşchii braţelor tot fremătau sub pielea arămie. Expresia de pe chip era la fel de distantă.

Şi totuşi era altfel.

Acum nu o mai speria, ci o intriga şi era total diferit de bărbaţii pe care i-i prezentau părinţii ei. Aceştia erau identici unii cu ceilalţi. Purtau cos-

tume conservatoare care variau numai în privinţa nuanţelor de gri. Toţi erau genul ascendent şi conversau la nesfîrşit pe marginea unor subiecte ca analizele de piaţă şi indicatoarele de creştere. Ideea lor de condimentare a discuţiei era să vorbească despre partidele de tenis şi cheltuielile de întreţinere a unei maşini sport străine. Divorţul recent al lui cutare sau problemele cu fiscul ale lui cutărică erau subiecte garantate la cocktailuri.

Cît de plicticoşi păreau toţi în comparaţie cu acel bărbat care purta un cercel de argint şi înghiţea supa de parcă ar fi fost ultima mîncare decentă pe care o mînca pentru multă vreme, care nu era stînjenit de sudoare, de praf şi de problemele fundamentale ale vieţii, aşa cum era moartea.

Sincer, era fascinată de Lucas Greywolf.

– Nu mi-ai spus că eşti avocat.

El nu părea să aibă chef de vorbă. Aislinn nu cunoştea altă metodă de a iniţia o conversaţie cu el decît dintr-o dată.

– Nu era relevant.

– Ai fi putut să pomeneşti despre asta.

– De ce? Te-ai fi simţit mai bine dacă ai fi ştiut că cel care te ameninţa cu cuţitul era avocat?

– Bănuiesc că nu, spuse ea cu prudenţă şi el

reîncepu să mănînce.

Conversaţia se încheie. Informaţiile trebuiau scoase din gura lui cu cleştele. Încercă din nou:

– Mama ta mi-a spus că ai fost la colegiu cu bursă de atletism.

– Cred că aţi discutat multe, zise el terminînd supa şi împingînd castronelul gol deoparte.

– Deci, aşa a fost? întrebă ea nerăbdătoare.

– Ce-i cu interesul ăsta subit?

Ea ridică din umeri.

– Nu... nu ştiu. Mă interesează, pur şi simplu.

– Vrei să ştii cum a reuşit un indian în lumea albilor, nu?

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să te simţi jignit. Las-o baltă, spuse ea, dîndu-şi scaunul în spate furioasă şi ridicîndu-se, dar cînd dădu să ia castronelul pentru a-l duce la chiuvetă, el o apucă brusc de mînă.

– Stai jos şi o să-ţi spun totul, din moment ce eşti atît de curioasă.

Nu putea să se pună cu el, mai ales că degetele lui îi pătrundeau în carne, aşa că se aşeză la loc. El o privi cîteva clipe înainte să-i dea drumul şi ochii îi erau plini de dispreţ, ceea ce o făcu să nu se simtă deloc bine.

– Am absolvit o şcoală aici în rezervaţie, în-

cepu el cu buzele subţiri. Am obţinut bursa numai pentru că un fost absolvent care recruta tineri pentru antrenor m-a văzut alergînd la un concurs. Aşa am ajuns în Tucson şi m-am înscris la universitate. Cu sportul nu era o problemă. Dar eram îngrozitor de ignorant în comparaţie cu ceilalţi. În ciuda faptului că profesorii din rezervaţie fuseseră foarte buni, nu eram deloc pregătit pentru colegiu.

– Nu te mai uita aşa la mine.

– Cum?

– Ca şi cum ar trebui să mă simt vinovată că am părul blond şi ochii albaştri.

– Ştiu că unei fete ca tine îi va fi greu să înţeleagă, dar cînd eşti marginalizat de la bun început, nu-ţi rămîne decît să fii al naibii de bun la ceva. E singurul mod în care poţi fi acceptat. În timp ce tu şi prietenii tăi vă duceaţi la petreceri, eu învăţam.

– Voiai să excelezi.

El pufni ironic.

– Voiam să fiu egal. Cînd nu eram la ore sau la bibliotecă, sau pe pista de atletism, lucram. Aveam două slujbe în incinta campusului, pentru că nu voiam să se spună că învăţam pe gratis numai pentru că eram indian şi alergam repede.

Îşi împreună mîinile pe masă şi le privi.

– Ştii ce e o corcitură?

– Am auzit cuvîntul. E urît.

– Ştii cum e să auzi mereu spunîndu-ţi-se aşa? Asta e o întrebare retorică. Bineînţeles că n-ai de unde să ştii. Ah, mi-am cîştigat o anumită reputaţie pe pistă. Puteam să alerg bine, spuse el gînditor, de parcă ar mai fi auzit încă ovaţiile suporterilor din tribune. Cînd am absolvit cu brio...

– Deci, pînă la urmă, tot ai excelat.

El o ignoră.

– Numele mi-era atît de cunoscut, încît au ajuns să scrie şi un articol în ziar despre mine. Ideea era cît de lăudabile erau realizările mele... *pentru* un indian, zise el ţintuind-o cu privirea. Vezi tu, întotdeauna se adaugă aceste cuvinte. Pentru un indian.

Aislinn ştia că are dreptate, aşa că nu spuse nimic.

– M-am dus direct la Facultatea de drept. Eram dornic să încep să practic avocatura, să le fiu de ajutor indienilor să nu mai fie exploataţi de către patronii companiilor miniere şi altele de genul ăsta. Şi am cîştigat cîteva cazuri, dar nu suficiente. Sistemul juridic m-a deziluzionat, pen-

tru că am descoperit că politica e amestecată şi acolo, ca de altfel, pretutindeni. Justiţia *nu* e oarbă. Aşa că am început şi eu să joc murdar. Am devenit mult mai vorbăreţ şi mai critic. Îi organizam pe protestatarii indieni în aşa fel încît să aibă glasuri mai puternice. Organizam demonstraţii paşnice. Toate activităţile astea mi-au adus o reputaţie de scandalagiu, aşa că, atunci cînd li s-a oferit prilejul să mă aresteze şi să mă închidă pentru multă vreme, au făcut-o.

Se rezemă de spătar şi o privi.

– Eh, eşti mulţumită acum? Ai aflat ce voiai să ştii?

Vorbise mai mult decît îşi închipuise ea că avea să o facă. Lucrurile care lipseau erau uşor de completat. Nu aparţinea nici unei societăţi, nefiind în totalitate nici indian, nici alb. Îşi închipuia cîtor umilinţe trebuia să fi fost supus. Cuvinte precum corcitură trebuiau să fi fost insuportabile pentru un tînăr mîndru şi îndărătnic.

Era deştept şi superior din punct de vedere fizic. Fără îndoială că alţi indieni nemulţumiţi îl priveau ca pe un lider şi erau de partea lui. Devenise o persoană de care comunitatea albilor se temea. Totuşi, după părerea ei, majoritatea necazurilor lui Lucas Greywolf porneau din înverşunarea şi

încăpăţînarea lui.

Ar fi putut să evite toţi acei ani de închisoare dînd numele celor vinovaţi. Aislinn îşi şi închipuia duritatea maxilarului său de granit cînd refuza să răspundă întrebărilor puse de autorităţi.

– Îţi place să cauţi rîcă, spuse ea şi, surprinzător, el zîmbi, deşi era un zîmbet care te îngheţa.

– Ai perfectă dreptate. Aşa fac. Acum. Nu întotdeauna. Cînd am părăsit rezervaţia ca să merg la colegiu, eram extrem de naiv şi plin de idealuri înalte.

– Dar societatea nu era aşa cum ţi-o închipuiai tu.

– Aşa, rîzi de mine. Sînt obişnuit.

– Te-ai gîndit vreodată că ai fost marginalizat nu pentru că eşti indian, ci din cauza personalităţii tale nu prea agreabile?

El o apucă din nou de încheietură.

– Ce ştii tu? *Nimic*, mîrîi el atunci. Pînă şi numele tău geme de sînge anglo-saxon pur. Ai fost vreodată invitată la o petrecere şi îndopată cu băutură pentru ca alţii să vadă cît alcool poate să suporte un indian? Oare cît de rău o să se îmbete? Poate o să danseze pentru noi. Unde-ţi sînt arcul şi săgeata, şefule?

– Încetează! spuse ea şi încercă să-şi elibe-

reze mîna, însă nu putu.

Amîndoi se ridicaseră în picioare, dar nici unul nu-şi dădea seama. El o ţinea aplecată într-un unghi ciudat peste masă, dinţii îi erau încleştaţi şi, deşi vocea îi era dulce ca mierea, conţinea foarte multă cruzime.

– După ce o să fii supusă unor asemenea umilinţe, să vii să-mi spui totul despre chestia aia cu rîca, domnişoară Andrews. Tu...

– Lucas!

Tonul mustrător al mamei lui îl făcu să tacă brusc. Se uită în ochii lui Aislinn încă o secundă, după care îi dădu drumul mîinii şi se întoarse.

– Te cheamă, spuse Alice, uitîndu-se îngrijorată cînd la fiul ei, cînd la prizoniera acestuia, de parcă s-ar fi temut de scînteile pe care le simţea între ei.

Apoi îl luă pe Lucas de braţ şi îl conduse lîngă pat.

Aislinn îi urmări cu privirea. Alice abia ajungea cu capul pînă la umărul lui. Braţul pe care el şi-l petrecuse după umeri ei firavi trăda afecţiune şi tandreţe. Nu şi-l putea închipui nutrind asemenea sentimente.

– Trebuie să-l ierţi pe Lucas, spuse Gene Dexter încet, întrerupîndu-i şirul gîndurilor.

– De ce ar trebui? E un om matur, răspunzător de gesturile lui. Comportamentul urît e de neiertat, indiferent care ar fi cauza.

Doctorul oftă şi îşi puse o cafea.

– Ai dreptate, bineînţeles, spuse el şi, sorbind din cafea, se uită la mamă şi la fiul ei cum stăteau în genunchi lîngă patul muribundului. Îl cunosc pe Lucas de cînd era mic. Mereu a fost furios. Înverşunat. Mama lui Alice era indiancă *Navaho*, dar Joseph e apaş. Lucas a moştenit spiritul de războinic.

– Îi cunoşti de atîta vreme?

El încuviinţă.

– Am venit în rezervaţie imediat după anul de rezidenţă.

– De ce? întrebă ea şi roşi cînd doctorul o privi zîmbind.

Doamne! Oare împrumutase şi ea din grosolănia lui Greywolf?

– Îmi pare rău. Nu e treaba mea.

– Nu-i nimic. Îţi răspund bucuros, zise el şi, adunîndu-şi gîndurile, îşi alese cuvintele cu atenţie. Am simţit o chemare, bănuiesc că ăsta e cuvîntul potrivit. Eram tînăr şi idealist. Voiam să fac ceva deosebit, nu mulţi bani.

– Sînt sigură că ai reuşit, spuse ea şi făcu o

pauză înainte să adauge: Cel puţin în vieţile lui Alice şi Lucas Greywolf.

Cînd îndrăzni să-i arunce o privire cu coada ochiului, văzu că nu-l păcălise cu tatonarea ei subită.

– Am cunoscut-o pe Alice cînd l-a adus pe Lucas la clinică pentru că îşi rupsese braţul. În următoarele cîteva săptămîni ne-am împrietenit şi eu am întrebat-o dacă n-ar vrea să-mi dea o mînă de ajutor la clinică. Am pregătit-o ca să fie infirmieră. Şi de atunci lucrăm împreună.

Sentimentele lui pentru Alice Greywolf erau mult mai profunde decît ale unui doctor pentru infirmiera lui devotată, dar Aislinn nu apucă să mai pună şi alte întrebări, căci, chiar în clipa aceea, Alice se întoarse spre el înspăimîntată.

– Gene, vino repede! E...

Doctorul se duse repede lîngă pat, dîndu-l la o parte pe Lucas şi îi ascultă pieptul lui Joseph Greywolf cu stetoscopul. Chiar şi din locul unde se afla, Aislinn îi auzi respiraţia hîrîită şi anevoioasă. Parcă erau două bucăţi de şmirghel frecate una de alta. Acel hîrîit nu încetă decît la ivirea zorilor.

Şi, cînd se întîmplă acest lucru, liniştea care se instală era mai stridentă decît zgomotul. Aislinn

îşi acoperi buzele tremurătoare cu mîna şi se întoarse cu spatele la cei trei care vegheau lîngă pat, oferindu-le măcar puţină intimitate. Fiind o străină, nu voia să le tulbure durerea. Se aşeză apoi pe unul din scaune, lăsînd capul în jos.

Auzi tîrşîit de picioare pe pămîntul bătătorit, plînsul în surdină al lui Alice, şoaptele de consolare. Apoi în urechi îi răsună bocănitul tocurilor unor cizme. Uşa scîrţîi cînd fu deschisă. Aislinn ridică privirea şi îl văzu pe Lucas coborînd pe potecă.

Trupul lui era la fel de agil şi plin de graţie ca oricînd, dar muşchii îi erau încordaţi. Părea capabil să se ţină pe picioare numai datorită voinţei. Din moment ce era cu spatele, ea nu-i putea vedea chipul, dar şi-l putea imagina – încordat, dur şi extrem de sever.

Aislinn îl văzu trecînd de maşina ei şi de camioneta care bănuia că îi aparţine doctorului Dexter. Cu acelaşi pas hotărît, străbătu canionul, după care începu să urce pe munte pe o potecă stîncoasă şi denivelată.

Aislinn ieşi în fugă. Lumina zorilor abia începea să se zărească în jurul munţilor. Aerul era mai răcoros, mai ales la ora aceea, cînd soarele nu avusese încă timp să încingă pietrele.

Aislinn nu remarcă nimic, nici măcar nuanţele splendide de violet, care se schimbau în permanenţă în partea de răsărit a cerului, pe măsură ce soarele se înălţa. Privirea ei era aţintită asupra bărbatului care se vedea din ce în ce mai mic, căci urca din ce în ce mai sus, în aparenţă fără nici un fel de greutate.

Ea nu înainta la fel de repede. Cizmele pe care i le alesese el îi prindeau bine acum, dar fusta împrumutată se tot agăţa de tufe şi i se înfăşura în jurul picioarelor, îngreunîndu-i mersul. De nenumărate ori îşi zgîrie genunchii; palmele îi sîngerau.

Înainte să ajungă la jumătatea drumului pînă în vîrf, rămase fără suflare şi se chinui să respire. Dar continuă să urce, îmboldită de un sentiment pe care nu stătea să-l analizeze. Era ceva ce trebuia să facă, pur şi simplu. Trebuia să ajungă la Greywolf.

În sfîrşit, platoul din vîrf nu mai părea de neatins. Îşi adună forţele şi începu să urce mai repede. Ridicîndu-şi privirea, îl văzu pe Lucas stînd sus de tot, trupul conturîndu-i-se întunecat pe fundalul cerului de culoarea levănţicăi, neacoperit de nici un nor.

Cînd ajunse în vîrf, în sfîrşit, străbătu distanţa care mai rămăsese practic tîrîndu-se. În final se

trînti pe o stîncă, lăsînd capul în jos epuizată. Abia mai respira. Inima îi bătea atît de tare, încît aproape că o durea. Îşi privi mîinile şi nu-i veni să creadă. Pietrele îi zgîriaseră palmele, unghiile i se rupseseră.

În mod normal, ar fi fost îngrozită, dar acum, durerea nu însemna nimic. Nici măcar nu o simţea. Era redusă la zero în comparaţie cu cea pe care o trăia el.

Greywolf rămase nemişcat, cu spatele la ea, uitîndu-se spre celălalt vîrf muntos. Stătea cu picioarele depărtate, iar pumnii îi erau încleştaţi pe lîngă trup.

Deodată, el dădu capul pe spate, închise ochii strîns şi scoase un urlet care răsună sumbru între munţi. Acel zgomot animalic ieşi chiar din sufletul lui. Era o revărsare de durere, disperare şi frustrare atît de profundă, încît Aislinn simţi şi ea durerea. Lacrimile îi şiroiră pe obraji. Aplecîndu-se, întinse mîna ca pentru a-l atinge, dar el se afla la cîţiva iarzi distanţă. Intenţia ei de a-i oferi mîngîiere trecu neobservată.

Nu ştia de ce nu i se părea respingătoare acea exteriorizare a emoţiilor. În familia ei asemenea lucruri erau interzise. Dacă cineva simţea tristeţe, furie sau chiar bucurie, nu trebuia să

arate. Trebuia să-ţi stăpînești emoţiile, altfel se considera a fi o dovadă de prost gust şi vulgaritate.

Aislinn nu mai asistase în viaţa ei la o exprimare atît de sinceră şi nelimitată a sentimentelor. Urletul lui Greywolf deschise un buzunărel secret în inima ei şi îi lăsă o rană căscată larg. Nici o sabie nu ar fi străpuns-o mai complet. Impactul fu extrem de acut şi profund.

El se lăsă în genunchi, cu capul în jos, acoperindu-şi-l cu braţele. Se legănă înainte şi înapoi, murmurînd cuvinte pe care ea nu le înţelegea. Nu pricepea decît că era un bărbat extrem de îndurerat, înstrăinat şi însingurat de suferinţa lui.

Continuînd să stea jos, ea se apropie de el şi îi atinse umărul. El reacţionă ca un animal rănit. Înălţă capul brusc şi scoase un mîrîit. Ochii îi erau lipsiţi de lacrimi şi reci ca gheaţa la suprafaţă, dar pupilele negre ardeau din interior asemenea adîncurilor fără fund ale iadului.

– Ce cauţi aici? o întrebă el cu dispreţ. Locul tău nu-i aici.

Nu implica numai faptul că locul ei nu era pe acel platou cu el, ci şi că nu putea să înţeleagă profunzimea durerii lui, neplăcîndu-i faptul că ea credea că ar fi putut.

– Îmi pare rău pentru bunicul tău.

El îngustă ochii foarte mult.

– Ce ai putea să simţi în legătură cu moartea unui indian bătrîn şi nefolositor?

Ei i se umplură ochii de lacrimi cînd îi auzi vorbele aspre.

– De ce faci asta?

– Ce anume?

– Îi alungi pe toţi din jurul tău cu cruzime, oameni care încearcă să te ajute.

– N-am nevoie de ajutorul nimănui, spuse el privind-o batjocoritor. Cu atît mai puţin de al tău.

– Chiar crezi că eşti singurul om de pe pămînt care a fost dezamăgit, rănit sau trădat?

– Tu ai fost? În palatul tău de fildeş?

Întrebarea aceea plină de dispreţ, nu merita un răspuns. Ar fi putut să-i spună că existau o mulţime de feluri în care cineva putea fi făcut să sufere, dar ar fi fost ridicol să se apuce să discute despre nenorocirile din lume. Şi, în plus, era prea furioasă pe el, pentru că îşi bătuse joc de compătimirea ei.

– Îţi porţi înverşunarea ca pe un scut, ca să te aperi. Te ascunzi în dosul mîniei tale ca un laş care se teme să nu fie cumva surprins în momentul în care simte puţină căldură. Cineva îţi oferă

mîngîiere şi tu o iei drept milă. Oricum, toţi simţim nevoia să inspirăm milă la un moment dat.

– Ei bine, atunci, fie-ţi milă de mine, spuse el încet.

Se mişcă foarte repede şi atingerea lui fu electrizantă. Îşi înfipse mîna în părul ei, înfăşurînd şuviţele în jurul pumnului şi trăgîndu-i capul în faţă. După aceea i-l dădu pe spate atît de mult, încît ea se temu că avea să i se rupă gîtul.

– Te simţi plină de bunăvoinţă faţă de indieni, hmmm? Ei bine, hai să vedem cît de mult.

În clipa următoare, îi strivi gura sub a lui. Contactul fu brutal, ca o pedeapsă. Ea scoase un sunet gutural de furie, dar nu avu nici un efect asupra lui. Din contră, o trase şi mai tare de păr şi îşi apăsă buzele şi mai mult pe ale ei.

Ea nu putea să mişte capul, aşa că îi apucă bicepşii şi încercă să-l împingă. Pielea de sub mîinile ei era caldă şi netedă. Muşchii păreau nişte cabluri de oţel împletite. Eforturile ei erau zadarnice.

Ridicîndu-şi buzele cîţiva centimetri, el zîmbi sarcastic.

– Ai fost vreodată sărutată de un indian, domnişoară Andrews? O să ai ce să le povesteşti prietenelor la prima petrecere.

După aceea îşi lipi buzele de ale ei din nou. De data aceasta, ea avu senzaţia de cădere şi abia cînd simţi pietrele sub spate îşi dădu seama că el o lăsase pe pămînt. Apoi se întinsese deasupra ei, acoperindu-i o parte a trupului cu al său.

– Nu! zise ea cînd el îşi desprinse gura de a ei pentru a o săruta pe gît, chiar sub maxilar.

Încercă să-l lovească, dar el îşi trecu picioarele lungi peste ale ei, imobilizîndu-le sub pulpă.

– Ce e? Ţi-a trecut cheful de milă aşa repede? o întrebă el ironic. la gustă asta, zise el şi o sărută din nou.

Ea îi simţi limba pe buze şi se încăpăţînă să le desfacă. El dădu drumul părului şi o apucă de maxilar, strîngînd-o atît de tare, încît trebui să deschidă gura, altfel risca să i se fractureze maxilarul.

Limba lui îi pătrunse în gură furioasă, năvalnică şi provocînd durere. Ea ţipă muteşte de groază şi furie, zbătîndu-se sub el şi arcuindu-şi spatele într-un efort de a-l da la o parte.

Nu reuşi însă decît să-l facă să-şi strecoare genunchiul între pulpele ei şi să-şi lipească şoldurile de ale ei. Dorind cu disperare să pună capăt acelui coşmar, ea se pregăti să-l zgîrie pe faţă.

Dar, în clipa în care vîrfurile degetelor intrară

în contact cu faţa lui, îi simţi dîrele ude de pe pomeţi. Imediat, ea uită de furie şi rămase uimită. Degetele ei îşi pierdură încordarea şi începură să exploreze uşor pomeţii şi părţile aproape supte de sub ei.

Faptul că ea nu mai opunea rezistenţă stinse şi brutalitatea din el, astfel că îşi desprinse gura de a ei. Se priviră în tăcere.

Ea îşi văzu mîna atingînd dîrele umede de pe faţa lui şi mergînd de-a lungul uneia pînă la bărbie. Gîndul că fusese nevoie de o durere imensă pentru a face un bărbat de piatră ca el să plîngă îi înteţi bătăile inimii.

Lucas îi privi chipul şi imediat regretă ce văzu. Buzele ei îşi pierduseră culoarea şi erau umflate din cauza furiei cu care o sărutase. În viaţa lui nu se purtase urît cu o femeie. Gîndul acela îi făcea greaţă.

Se mişcă uşor, cu intenţia de a se da la o parte de pe ea, dar mîinile lui Aislinn îi rămaseră pe obraji şi ea îi privea gura. El se opri.

– Ţi-am spus să nu mă mai priveşti aşa, zise el cu severitate, dar ea nu se mişcă. Ţi-am spus ce o să se întîmple dacă o faci.

Nu se schimbă nici expresia de pe chipul ei.

Nu dură decît o secundă, dar ezitarea lui păru

să dureze o veşnicie înainte să scoată un sunet înfometat şi să-şi unească buzele cu ale ei din nou.

Acest sărut fu cu totul diferit. Însăşi gura lui se schimbase. Se contopi cu a ei cu blîndeţe, în ciuda sunetelor de dorinţă extraordinară pe care le scotea. Îşi frecă buzele de ale ei, un gest care parcă oferea mîngîiere şi cerea iertare.

Ea îi răspunse desfăcînd buzele. Dar numai puţin. Puţin. Aşa încît, atunci cînd limba lui atinse linia de împreunare a lor, trebui să împingă uşor ca să pătrundă înăuntru.

El scoase un geamăt gros şi prelung cînd limba i se pierdu în adîncul infinit al gurii ei. Înclină capul; îl înclină şi ea. Gurile le erau pecetluite.

Aislinn nu mai primise niciodată un sărut atît de senzual. El, pur şi simplu, imita actul iubirii, mîngîindu-i interiorul cu limba pînă cînd o lăsă fără suflare. Voia şi mai mult.

Îşi luă mîinile de pe faţa lui şi îi atinse cercelul. El scoase un sunet înăbuşit simţind-o cum mîngîia acel mic obiect de argint. Cealaltă mînă şi-o afundă în părul lui lung şi drept. Îi scoase eşarfa din jurul frunţii, lăsîndu-i părul să-i cadă peste degete. Mătase neagră.

El îşi strecură mîna între ei, deschizînd nasturii

bluzei împrumutate şi deloc atrăgătoare. Ea nu făcu nimic să-l oprească.

Nu te gîndi la asta. Nu te gîndi, îşi spuse ea. Căci, dacă se gîndea, se sfîrşea totul. Şi ea nu voia nici în ruptul capului să se sfîrşească.

Încă de cînd dăduse peste el în bucătărie, fusese asaltată de emoţii şi senzaţii. Aproape fără încetare veniseră spre ea ca nişte gloanţe dintr-o armă automată. Uneori nu se ferea de ele destul de repede şi le simţea din plin impactul, în cap, în inimă, în trup. Pînă în urmă cu trei nopţi, viaţa ei fusese la fel de stearpă şi pustie ca un deşert, în comparaţie cu abundenţa de emoţii pe care le cunoscuse de cînd îl întîlnise pe Greywolf. Acum dorea să cunoască emoţia supremă. *Cu el.*

Îi simţi răsuflarea fierbinte pe gît cînd el i-l sărută lacom. Apoi îi presără o mulţime de sărutări pe piept. Mîna lui, fără permisiune sau scuze, îi frămîntă sînul. Simţea limbi de dorinţă prin abdomen numai cînd se gîndea la degetele lui puternice şi maronii mişcîndu-se pe pielea ei albă.

Îşi muşcă buza de jos ca să-şi reţină un geamăt cînd degetul lui îi găsi sfîrcul întărit. Se jucă cu el, înconjurîndu-l şi frecîndu-l uşor. Cînd îi simţi gura cuprinzîndu-l, ea scoase o exclamaţie tremurătoare şi îi prinse capul cu ambele mîini,

ţinîndu-l lipit de ea.

El îşi folosi limba, dinţii, abilitatea gurii lui de a suge. Ea nu putea să dăruiască îndeajuns şi el nu se mai sătura. Fiecare mîngîiere o ducea mult mai sus decît fusese vreodată.

Îi descheie cămaşa şi i-o dădu în părţi, lipindu-şi mîinile de pieptul lui. Degetele ei se angajară într-o orgie a descoperirilor: îi lăsau urme în piele, acolo unde îl strîngeau, i se strecurau prin păr, îi atingeau scurt şi timid sfîrcurile tari.

Lucas îşi afundă faţa între sînii ei şi gemu de plăcere. Apoi îi apucă fusta şi i-o ridică, lăsîndu-şi mîna să se odihnească în interiorul pulpei.

Parcă băteau tobe în capul lui. Fierbinţeala i se adună în sex şi i se răspîndi prin pulpe. Simţise nevoia să aibă o femeie, dar dorinţele i se concentraseră asupra acesteia. Asupra *acestei* femei. Acel simbol blond cu ochi albaştri ce constituia tot ce ura, devenise acum tot ce dorea. Încă de cînd o văzuse stînd goală în faţa lui, cu trupul auriu în lumina veiozei din dormitorul ei, o dorinţă extraordinară pusese stăpînire pe el. Voise să-i caute fiecare centimetru ispititor de piele şi, odată descoperit, să-l cunoască pe deplin, după vedere, pipăit, miros şi gust.

Sînii ei mici şi rotunzi cu sfîrcurile lor trandafirii,

delicate îl atrăgeau nespus. Era subţire, dar cu o construcţie plăcută. Visase să-şi plimbe mîinile în sus şi în jos pe trupul ei, să-l facă să i se potrivească în palme.

Îşi amintea foarte bine cum arătase dezbrăcată. Tremura, dar se ţinea trufaşă. Vulnerabilă, dar curajoasă. I se păruse că pielea ei era la fel de albă ca frişca. Ceea ce nu văzuse, îşi imaginase pînă cînd ajunsese să-l doară.

Şi acum atingea. Acel triunghi dulce era la fel de moale şi de cald cum visase el. Strecurîndu-şi mîna şi mai mult în bikinii ei, îşi plimbă degetele prin părul mătăsos pînă descoperi miezul feminităţii ei. Nerăbdarea îl copleşi în clipa aceea şi îi trase bikinii în jos.

Instantaneu, rămaseră nemişcaţi amîndoi. El se ridică deasupra ei, sprijinindu-se în braţe şi o privi în ochi. Era calmă. Aprecie acea expresie. Conţinea o provocare.

Sînii ei erau expuşi razelor soarelui care abia răsărise şi cerului nemărginit. Nu tresări cînd el îşi plimbă privirea peste ei. Fusta era strînsă în jurul mijlocului. El îşi coborî privirea asupra feminităţii ei. Era frumoasă. Închise ochii sub povara acelei plăceri imense care îl străbătea.

Îşi descheie blugii, apoi se aşeză între pulpele

ei ridicate. Lăsîndu-şi capul în jos pentru a o săruta, o penetră. Încetul cu încetul, savurînd fiecare centimetru de feminitate umedă care îl învăluia. Abia cînd nu mai rămase nimic din el de dăruit, îşi lăsă greutatea asupra ei, afundîndu-şi faţa în scobitura frumos mirositoare dintre umărul şi gîtul ei.

Se rugă să moară.

Pentru că niciodată nu avea să se mai simtă atît de minunat.

Cu ochii închişi, Aislinn îşi strecură mîinile pe sub cămaşa lui, plimbîndu-le în sus şi în jos pe spatele lui. Talia îi era îngustă. Îi plăcea să-i cuprindă în palmă baza şirei. Îi atinse uşor începutul şoldurilor, dar îşi pierdu curajul şi îşi trase mîinile. Ar fi vrut să le vîre în interiorul blugilor lui şi să-i strîngă fesele tari. Ar fi vrut să-l tragă mai adînc în ea. Ceea ce nu ar fi fost posibil. O umplea complet şi totuşi trupul ei se simţea minunat adăpostindu-l.

Întorcînd capul, ea îi sărută urechea în care avea cercelul de argint. El gemu, mai mult vibraţie decît sunet, apoi îşi lăsă capul în jos şi îşi frecă gura deschisă de sfîrcul ei pînă cînd îl udă. Limba îi era capricioasă.

Atunci, el începu să se mişte. Împingînd încet,

intră şi se retrase în mod repetat. Era neted, tare şi cald. Era animai. Era bărbat. Era minunat. Aislinn se miră cum de supravieţuise toţi acei ani fără să cunoască acel lucru, fără să-l aibă.

El şopti ceva în limba lui, după care se ridică brusc în braţe.

– Numele meu e Lucas, spuse el cu o voce răguşită.

– Lucas, repetă ea într-un suspin, după care zise mai tare: Lucas.

– Aş vrea să... Oh, Doamne, aş vrea să văd... să ne vedem...

Privi locul unde trupurile lor se uniseră, unde brunetul se contopea cu blondul, unde bărbatul se contopea cu femeia. Îşi mişcă şoldurile circular, lăsînd-o fără suflare. Dar nu putea să închidă ochii, chiar dacă acel extaz sublim îi poruncea să o facă.

Îl privi întipărindu-şi chipul lui în minte. Era întunecat, frumos şi sălbatic. Broboane de sudoare îi apărură pe frunte cînd mişcările lui se înteţiră.

– Vreau să ţin minte, vreau să ţin minte, vreau să ţin minte, repetă el împingînd iar şi iar. Cînd or să mă ducă înapoi... oh, Doamne...

Dădu capul pe spate şi o privi în ochi o se-

cundă doar înainte să-i închidă pe ai săi. Se strîmbă, fiind prins în ghearele unui orgasm sublim. Apoi îşi strecură mîinile sub şoldurile ei, cuprinzîndu-i şezutul în palme şi o ţinu strîns cît timp durară spasmele.

Aislinn îl ţinu de gît, lipindu-şi faţa de părul de pe pieptul lui şi lăsîndu-se pradă propriei eliberări.

După momente nesfîrşite, se prăbuşi deasupra ei. Îi simţi buzele mişcîndu-se lîngă ureche, dar dacă spunea ceva, într-adevăr, cuvintele nu se desluşeau. Ea îi mîngîie capul, plăcîndu-i senzaţia pe care i-o dădea părul lui pe obraz.

Nu ştiu niciodată cît au stat acolo, cu trupurile asudate. Şi nu îşi amintea nici ce anume îi trezise din acea stare superbă de lîncezeală.

Ceea ce ţinu minte era expresia de pe chipul lui cînd înălţă capul şi o privi. Timp de o clipă, păru extrem de trist, resemnat, oarecum recunoscător, după care chipul i se întunecă din nou şi redeveni distant.

Se ridică şi îşi încheie blugii, fără să se osteneaască să-şi închidă şi cămaşa. Se duse la marginea prăpastiei şi se uită în direcţia colibei lui Joseph Greywolf.

– Îmbracă-te. Au venit după mine.

Cuvintele acelea îi izbiră pieptul ca nişte pietre grele. Ar fi vrut să protesteze, dar ce ar fi rezolvat? Unde l-ar fi putut ascunde? Cum l-ar fi putut apăra? Şi, în plus, Lucas părea extrem de indiferent faţă de viitorul său.

Simţind că era îngheţată pînă în măduva oaselor, în ciuda temperaturii care creştea, Aislinn îşi aranjă îmbrăcămintea în grabă. Se ridică apoi nesigură pe picioare şi se scutură cît putu mai bine. Îi venea ameţeală cînd se gîndea la enormitatea lucrului pe care îl făcuseră.

Obrajii îi erau roşii de ruşine, dar trupul încă îi mai pulsa.

Încă nu terminase. Se terminase prea repede. Era incomplet. Ar fi vrut o urmare plină de tandreţe. Dorea apropierea care se presupunea că ar fi trebuit să urmeze după ceea ce ei tocmai trăiseră.

La ce se aşteptase? La o declaraţie de dragoste? La mulţumiri din toată inima? La o glumă care să alunge tensiunea? Lucas îi aruncă doar o privire lipsită de orice emoţie, după care începu să coboare pe potecă.

Ea îşi acoperi faţa cu mîinile într-o încercare zadarnică de a-şi recăpăta stăpînirea de sine. Abia se ţinea pe picioare cînd se îndreptă spre

marginea platoului. Privelişte a care i se oferi înaintea ochilor nu o linişti deloc.

Maşini de poliţie cu luminile lor roşii şi albastre pîlpîind se aflau adunate în jurul colibei. Aceasta era plină de poliţişti care roiau ca nişte albine în jurul unui fagure. Unul se uita în maşina ei.

– Mîinile la ceafă, Greywolf! îi strigă un altul printr-o portavoce.

Lucas se conformă, deşi acest lucru îi îngreuna coborîrea.

Aislinn privea neputincioasă de sus. O ambulanţă opri în faţa colibei şi, cîteva clipe mai tîrziu, trupul acoperit al lui Joseph Greywolf era scos pe un pat ambulatoriu. Alice, ţinîndu-se de braţul lui Gene Dexter, apăru imediat.

Doi poliţişti urcară panta, ducîndu-se spre Lucas, iar cînd ajunseră la el, îl apucară fiecare de cîte un braţ, trăgîndu-i-le cu brutalitate la spate. Unul din ei îi puse cătuşele şi, după aceea, porniră înapoi.

Lucas mergea drept, aproape cu un aer de superioritate. Părea detaşat de tot ce se petrecea în jurul lui. Numai cînd se închiseră uşile ambulanţei, Aislinn îl observă încordînd umerii. Alice se repezi la fiul ei şi îi îmbrăţişă mijlocul. Lucas se aplecă şi o sărută pe obraz cu o clipă înainte ca

ajutorul de şerif să-l împingă cu brutalitate spre o maşină.

Cu cîteva secunde înainte să fie împins înăuntru, el înălţă capul şi se uită la Aislinn, care rămăsese în acelaşi loc. În afară de acea privire, nimic nu îi dădea de înţeles că ea ar fi existat pentru Lucas Greywolf.

Capitolul 6

– Cînd o să te măriţi cu mine?

– Cînd o să încetezi să mă mai întrebi?

– Cînd o să zici da.

Alice Greywolf împături prosopul de vase pe care îl folosise şi îl puse cu grijă la uscat. Oftînd, se întoarse şi se uită la Gene Dexter.

– Eşti ori constant, ori încăpăţînat. Nu-mi dau seama care din două. De ce nu renunţi?

El îi cuprinse mijlocul subţire şi o trase mai aproape, lipindu-şi obrazul de creştetul capului ei.

– Pentru că te iubesc. Întotdeauna te-am iubit. De prima dată cînd te-am văzut la clinică.

Ceea ce era foarte adevărat. Doctorul se îndrăgostise de ea chiar din ziua aceea. Era foarte tînără, incredibil de frumoasă şi înnebunită de grijă pentru băieţelul gălăgios care îşi rupsese braţul. Într-o oră, Gene reparase braţul... şi se îndrăgostise de Alice Greywolf. În cursul anilor care trecuseră de atunci, dragostea lui nu se stinsese deloc.

Nu îi fusese întotdeauna uşor să o iubească. Existaseră momente cînd, din pură frustrare, îi spusese că ori se mărita cu el, ori nu voia să o mai vadă niciodată. Dar nimic nu dăduse rezultate. Ea tot îi refuza cererile în căsătorie.

De cîteva ori, el stătuse departe de ea şi întreţinuse intenţionat relaţii cu alte femei, dar acestea nu duraseră mult niciodată. De ani de zile nu se mai ostenise să folosească acea tactică, în parte pentru că nu era cinstit faţă de celelalte femei. Alice era singura iubire a vieţii lui, chiar dacă era măritată cu el sau nu. Se resemnase cu acel gînd.

Alice îşi lipi obrazul de pieptul lui şi zîmbi cu tristeţe amintindu-şi de ziua în care se cunoscuseră. Gene Dexter îi fusese prieten în adevăratul

sens al cuvîntului de atîta timp, încît nici nu-şi putea imagina viaţa fără prezenţa lui. Preţuia foarte mult amintirea primei dăţi cînd îl văzuse şi îi auzise vocea blîndă. Dar, în acelaşi timp, fusese şi îngrijorată pentru fiul ei.

– Lucas se bătuse, spuse ea, aducîndu-şi aminte. Unul dintre băieţii mai mari de la şcoală îl necăjise, îi spusese un cuvînt urît.

Şi acum o mai durea cînd se gîndea la dublul stigmat cu care crescuse fiul ei.

– Aşa cum îl cunosc pe Lucas, bănuiesc că a sărit imediat la bătaie.

– Da, zise ea rîzînd. Eram îngrijorată pentru braţul lui, bineînţeles, dar îmi amintesc că am fost şi supărată pe el pentru că nu ignorase cuvintele urîte.

Gene se gîndi că Lucas le-ar fi ignorat probabil, dacă ar fi fost numai la adresa lui, dar bănuia că şi Alice fusese jignită. Sărind în apărarea mamei lui, Lucas se bătuse şi în copilărie şi în adolescenţă. Gene se abţinu însă să spună acest lucru.

– Nu mi-a plăcut niciodată să facă scandal la şcoală, pentru că aşa atrăgea atenţia, continuă Alice. Pe urmă, mi-am făcut griji şi pentru faptul că nu aveam cu ce să-l plătesc pe noul doctor.

Dădu capul puţin pe spate, pentru a se uita la Gene. El nu mai era la fel de tînăr ca atunci cînd îl văzuse prima oară, dar era la fel de frumos în felul lui blînd şi tăcut.

– Ştiai că n-am bani să-ţi plătesc. De ce ţi-ai oferit serviciile?

– Pentru că îţi voiam trupul, spuse el, vîrîndu-şi nasul sub bărbia ei şi mîrîind ca un animal. M-am gîndit că, tratîndu-ţi puştiul pe credit, beneficiam de anumite favoruri.

Ea îl împinse rîzînd.

– Nu cred aşa ceva nici măcar o clipă. Eşti prea drăguţ. Pe de altă parte, te-ai asigurat că o să-ţi recapeţi banii. Imediat după ce i-ai tratat braţul lui Lucas, mi-ai oferit o slujbă.

El îi luă faţa în mîini şi o privi cu dragoste.

– Tot ceea ce ştiam atunci şi ştiu şi acum e că nu te-aş fi lăsat să pleci de-acolo în ziua aia, dacă n-aş fi avut siguranţa că o să te mai revăd. Nu m-am asigurat decît că o să te întorci, spuse el şi o sărută şi cu tandreţe, şi cu pasiune. Mărită-te cu mine, Alice, zise apoi cu disperare în glas şi ea ştiu că era sincer.

– Tata...

– E mort acum, spuse Gene, lăsînd mîinile în jos şi trecîndu-şi-le apoi prin părul argintat.

Ştiu că n-au trecut decît cîteva săptămîni de la moartea lui, şi eşti încă îndureratã în urma pierderii lui. Dar l-ai folosit ani de zile ca scuzã ca sã nu te mãriţi cu mine. Am înţeles. Trebuia sã-l îngrijeşti. Dar acum, cã el nu mai este, ai de gînd sã te foloseşti de moartea lui la fel cum te-ai folosit de viaţa lui ?

Ea trecu pe lîngă el şi ieşi din bucătărie, ducîndu-se în living-ul căsuţei bine îngrijite.

– Te rog, nu mă bate la cap cu căsătoria acum, Gene. Trebuie să mă gîndesc şi la Lucas.

– Dar Lucas e un om matur.

– Încă mai are nevoie de sprijinul familiei şi numai pe mine mă mai are.

– Mai sînt şi eu, fir-ar să fie!

Ea îl privi atunci apologetic şi îl luă de mînă. Deşi era furios, el se lăsă tras pe canapea lîngă ea.

– Ştiu asta. N-am vrut să te exclud.

Tonul lui se înmuie considerabil.

– Alice, Lucas nu mai e un copil, dar tot mai sare la bătaie. E hotărît să-şi facă viaţa cît mai grea cu putinţă. Cînd nu mai avea decît cîteva luni de ispăşit, a evadat din închisoare şi a mai luat şi o femeie ostatică.

– Care şi acum e un mister pentru mine, spuse

ea cînd auzi pomenindu-se de Aislinn Andrews. Lui Lucas nu-i stă deloc în fire să-i amestece şi pe alţii.

– Exact la asta mă refer şi eu. Nu te-a consultat, nu mi-a cerut sfatul în legătură cu fuga din închisoare şi a ajuns un evadat. De ce consideri că e necesar să-l implici în hotărîrea ta de a te căsători cu mine? Ştie foarte bine ce simt pentru tine. Poate că dacă te-ai fi măritat cu mine de cînd te-am rugat prima dată, n-ar mai fi fost atît de necumpătat.

Ea păru îndurerată şi Gene oftă.

– A fost o lovitură nepermisă. Iartă-mă.

– Lucas a avut destule probleme de înfruntat. Un tată vitreg alb, care era bogat, după standardele rezervaţiei, ar fi fost una în plus.

– Ştiu, admise el. Dar şi pe el l-ai folosit ca scuză ani de zile. Pe urmă, cînd a crescut şi a plecat la colegiu, ai spus că tatăl tău era motivul pentru care nu te puteai mărita cu mine, zise el, strîngîndu-i mîinile în ale sale. Nici unui nu era un motiv serios. Erau nişte scuze slabe şi acum ai rămas şi fără ele.

– Nu putem să continuăm ca şi pînă acum?

El clătină din cap.

– Nu, Alice. O să te iubesc pînă în ultima clipă

a vieţii mele, dar sînt bărbat. Vreau şi simt nevoia unei relaţii totale, spuse el şi se aplecă puţin în faţă, după care continuă cu o voce scăzută şi sinceră: Ştiu de ce ţi-e frică să te măriţi cu mine.

Ea lăsă capul în jos şi trase adînc aer în piept, de parcă s-ar fi pregătit să se ducă în faţa unui pluton de execuţie. Gene îi dădu părul la o parte de pe faţă cu blîndeţe. Asociezi sexul cu sacrificiul. Îţi jur că n-o să te fac să suferi aşa cum ai suferit.

Ochii ei erau plini de lacrimi cînd îşi ridică privirea spre el.

– Ce vrei să spui?

– De ani de zile trebuia să avem discuţia asta, Alice, dar n-am vrut să te supăr deschizînd subiectul. Ţi-e frică să mai iubeşti un bărbat, mai ales un alb.

Ea îşi muşcă buzele şi el ştiu că nimerise exact la ţintă.

– Crezi că, atîta timp cît păstrezi distanţa, nu mai suferi.

Îi duse mîinile la gură şi îşi plimbă buzele peste încheieturile degetelor ei, spunînd:

– Jur că niciodată, absolut niciodată nu ţi-aş face vreun rău! N-ai ajuns să mă cunoşti destul

de bine pînă acum, încît să ştii că eşti nucleul vieţii mele? Te iubesc! Dă-mi voie şi îţi voi adora trupul. De ce aş răni o fiinţă care este o parte vitală din mine însumi?

– Gene, şopti ea printre lacrimi şi se rezemă de el.

O luă în braţe şi o ţinu cu o pasiune rezervată persoanelor foarte dragi, sărutînd-o îndelung.

– Cînd ai de gînd să te măriţi cu mine? o întrebă el în cele din urmă.

– Imediat după ce iese Lucas din închisoare.

El se încruntă.

– Numai Dumnezeu ştie cînd o să se întîmple asta.

– Te rog, Gene, să aşteptăm pînă atunci. Nu ne-ar ierta niciodată dacă ne-am căsători fără ca el să fie de faţă. Şi doar nu vrem să evadeze iarăşi, adăugă ea rîzînd uşor.

El zîmbi, recunoscînd în sinea lui că avea dreptate. De fapt, după părerea lui, Lucas avea să se simtă mai bine ştiind că mama lui era căsătorită şi fericită. Totuşi, acum că primise acea promisiune din partea ei, nu era momentul potrivit pentru a o contrazice.

– Bine, dar să ştii că o să am grijă să-ţi ţii promisiunea. Imediat cum o să iasă Lucas. Şi,

între timp... murmură el privind-o adînc în ochi.

– Între timp...

– Între timp, o să fac ce-am făcut mereu. O să te aştept cu nerăbdare, Alice Greywolf.

– Intră, domnule Greywolf.

Lucas intră în birou.

– Închide uşa, te rog, şi ia loc.

Guvernatorul Dixon nu-i făcu deţinutului onoarea de a se ridica de pe scaun, dar nu-l tratã nici cu superioritate. Îl studie cu interes.

Lucas traversă biroul şi se trînti pe scaunul indicat de guvernatorul închisorii. Dixon rămase surprins cînd nu văzu nici urmă de umilinţă în atitudinea lui. Departe de a fi spăşit, deţinutul avea aerul unui om mîndru şi care nu se speria de nimic. Ochii lui gri şi reci nu aruncau priviri pe furiş, dovezi certe de vinovăţie, ci se uitau la guvernator fără pic de căinţă sau remuşcare. Umilinţa şi respectul lipseau cu desăvîrşire.

– Se pare că ultimele săptămîni de chin nu te-au costat fizic, zise guvernatorul.

De cînd se întorsese la închisoare, deţinutul

fusese ţinut într-o celulă, izolat de ceilalţi şi lipsit de orice privilegii.

– Mă simt bine, zise Lucas laconic.

– Puţin mai slab, după părerea mea. Cîteva zile de mîncare de la bufet ar trebui să remedieze treaba asta.

Lucas îşi sprijini un picior pe genunchiul celuilalt.

– Dacă vreţi să-mi trageţi cîteva la palmă, daţi-i drumul, vă rog. Aş vrea să mă-ntorc în celulă.

Guvernatorul Dixon îşi păstră cumpătul. După ani de zile, în care avusese de-a face cu deţinuţi recalcitranţi, învăţase să ţină piept şi celor mai puternice provocări. Se ridică de pe scaun şi se duse la fereastră, întorcîndu-i spatele intenţionat. Spera că Greywolf avea să interpreteze acest lucru ca pe un semn de încredere.

– Măsura disciplinară pe care am hotărît s-o luăm nu e nici pe departe atît de severă cît ar fi trebuit.

– Mulţumesc, spuse Lucas sarcastic.

– Pînă cînd ai evadat ai fost un deţinut model.

– Întotdeauna încerc să-mi dau toată silinţa.

Guvernatorul trebui din nou să facă un efort ca să nu se enerveze.

– După ce ţi-am recitit cu atenţie dosarul, cei

din consiliu şi cu mine am hotărît să-ţi prelungim condamnarea cu şase luni, în afară de săptămînile care te-au costat deja. Cu hotărîrea noastră au fost de acord şi oficialităţile de la penal.

Dixon se întoarse brusc, la timp pentru a vedea expresia de uimire pe chip înainte să şi-o ascundă. Întorcîndu-se din nou spre fereastră, guvernatorul îşi ascunse zîmbetul. Domnul Greywolf încerca să rămînă indiferent, dar era om, la urma urmei. Dixon nu întîlnise prea mulţi inşi care ar fi riscat să stea mai mult timp în spatele gratiilor numai ca să fie de faţă la moartea bunicului.

Lucas Greywolf aprindea o scînteie de admiraţie neobişnuită şi tulburătoare în sufletul guvernatorului. Oare el ar fi făcut ce făcuse Greywolf dacă împrejurările ar fi fost aceleaşi? Era o întrebare care îl frămînta.

– A meritat să mai stai şase luni închis ca să-ţi vezi bunicul înainte să moară?

– Da.

Guvernatorul se întoarse la birou.

– De ce?

Lucas lăsă piciorul jos şi luă un aer mai respectuos.

– Joseph Greywolf a fost un om mîndru. S-a agăţat cu încăpăţînare de tradiţie, adesea în

detrimentul său. Faptul că eram închis îl supăra mai mult decît pe mine. Nu suporta gîndul că nepotul unui şef de trib trebuia să trăiască în spatele gratiilor.

– Era şef de trib?

Greywolf încuviinţă.

– Nu i-a fost de cine ştie ce folos. A murit sărac, deziluzionat şi înfrînt, ca mulţi bărbaţi din rasa mea.

Guvernatorul studie dosarul din faţa lui.

– Aici scrie că avea pămînt.

– Dar fusese escrocat de trei sferturi din el. A renunţat. A încetat să mai lupte. Înainte să se îmbolnăvească prea tare, ajunsese să execute dansuri rituale pentru turişti. Ceremonii religioase care, pe vremuri, fuseseră ritualuri solemne, deveniseră spectacole pentru alţii.

Deodată sări de pe scaun. Guvernatorul tresări şi vîrî mîna imediat sub birou pentru a apăsa butonul care declanşa alarma. Dar, cînd văzu că deţinutul nu reprezenta nici o ameninţare pentru el, puse mîna din nou pe birou şi îi acordă toată atenţia lui Greywolf, care se plimba încoace şi încolo, extrem de încordat.

– Singura speranţă a bunicului era în mine. M-a iertat pentru sîngele meu de alb şi m-a iubit

foarte mult. M-a crescut mai degrabă ca pe propriul său fiu. Nu suporta gîndul că eram închis. Trebuia să mă vadă în libertate, trebuia să ştie că reuşisem, ca să poată muri liniştit. De asta a trebuit s-o fac.

Se întoarse cu faţa la guvernator şi acesta îşi spuse în sinea lui că, dacă acel om nu putea sensibiliza juraţii, nimeni nu putea. Prezenţa lui fizică era dinamică. Era elocvent. Era un om cu convingeri şi pasiuni. Ce păcat că nu avea să i se permită să practice avocatura.

– N-am vrut să fug, domnule guvernator Dixon. Nu sînt nebun. Am cerut permisiunea să plec două zile să-mi văd bunicul. *Două zile afurisite.* Am fost refuzat.

– Era împotriva regulamentului, spuse guvernatorul calm.

– Să-l ia naiba de regulament! se răsti el. E stupid. Voi, cei care conduceţi închisoarea asta, nu vă daţi seama cît de bine ar fi dacă aţi acorda unui deţinut unele înlesniri, dacă i-aţi reda puţină demnitate?

Se sprijinea de birou acum, ameninţător.

– Stai jos, domnule Greywolf, spuse Dixon cu destulă fermitate cît să-i dea de înţeles deţinutului că întrecea măsura.

Trecură cîteva momente, timp în care se priviră în ochi, şi abia apoi Lucas se trînti din nou pe scaun. Chipul îi era posomorît.

– Eşti avocat, spuse guvernatorul. Cred că-ţi dai seama cît de uşor scapi de data asta.

Punîndu-şi o pereche de ochelari de citit, cu ramă de argint, se uită pe raportul de pe birou.

– A fost o tînără, o anume domnişoară Aislinn Andrews, spuse el şi se uită la Lucas pe deasupra ochelarilor, dar inflexiunea de la sfîrşit insinua că, de fapt, era vorba de o întrebare.

Lucas nu spuse nimic, ci doar îl privi implacabil, în ochii lui necitindu-se nimic din ce gîndea. Guvernatorul îşi îndreptă atenţia asupra raportului din nou.

– E curios că nu te-a acuzat, zise el, dar Lucas rămase tăcut în continuare, deşi îi zvîcnea un muşchi al obrazului.

În cele din urmă, guvernatorul închise dosarul şi îşi scoase ochelarii.

– Poţi să te întorci în celula dumitale, domnule Greywolf. Asta e tot deocamdată.

Lucas se ridică şi porni spre uşă. Deja răsucise clanţa cînd guvernatorul îl opri.

– Domnule Greywolf, ai fost de vină personal pentru atacarea acelor poliţişti în timpul buscu-

ladei? Ai poruncit să se distrugă birourile acelea?

– Eu am organizat demonstraţia. Judecătorul şi juraţii m-au găsit vinovat, spuse el scurt, după care deschise uşa şi ieşi.

Guvernatorul Dixon rămase cu privirea aţintită asupra uşii multă vreme după ce Lucas o închisese. Ştia cînd un om vinovat minţea. De asemenea simţea cînd un om era nevinovat. După ce consultă din nou dosarul lui Lucas Greywolf, luă o hotărîre şi puse mîna pe telefon.

În timp ce era condus înapoi în celulă, Lucas îşi simţea inima bătînd cu putere, deşi după aspectul exterior nu-ţi dădeai seama cît de tulburat era în sinea lui.

Se aşteptase să i se spună că era acuzat de pătrundere prin efracţie într-o locuinţă, răpire şi cine ştie cîte alte delicte. Îi fusese groază să mai treacă printr-un alt proces, unul care ar fi făcut-o pe mama lui să sufere şi mai mult.

Fusese extrem de surprins cînd aflase că evadarea nu-l costase decît încă şase luni de închisoare. Avea să fie ocupat în tot acel timp. Deja, măsuţa din celula lui era plină cu scrisori de la oameni care îi cereau sfatul în probleme juridice. Nu le putea cere bani pentru asta. Nu avea să mai poată practica niciodată avocatura în mod

oficial, dar putea oferi consultaţii gratuite. Printre indieni, numele Lucas Greywolf reprezenta o rază de speranţă. Nu avea să refuze pe nimeni care îi cerea ajutorul.

Dar de ce nu îl acuzase Aislinn Andrews? Cu siguranţă că autorităţile făcuseră tot posibilul să-l înfunde cît mai mult, dar fără mărturia ei, nu puteau dovedi că mai făcuse şi altceva în afară de faptul că evadase. Oare de ce nu cooperase cu ei?

Lui Lucas Greywolf nu-i plăcea să fie dator cuiva, dar lui Aislinn Andrews îi datora recunoştinţă.

Aislinn ieşi pe nesimţite din dormitor şi închise uşa încet în urma ei. Soneria se auzi a doua oară. Se duse repede să deschidă, vîrîndu-şi iute firele de păr răzleţe în coadă. Se uită o clipă în oglinda de pe hol şi văzu că arăta cel puţin decent. Pe chip avea un zîmbet vag cînd deschise uşa.

Zîmbetul nu apucă să se lărgească. De fapt, chiar îi îngheţă pe faţă cînd văzu cine era musafirul. Se sprijini de tocul uşii ca să nu cadă. O

clipă avu impresia că o să leşine.

– Ce cauţi aici?

– Iarăşi te-am speriat?

– Ai... ieşit?

– Da.

– Cînd?

– Astăzi. Eliberat, de data asta. Am ieşit un om liber.

– Felicitări.

– Mulţumesc.

Conversaţia aceea era ridicolă, bineînţeles, dar pentru cineva care tocmai suferise şocul vieţii, Aislinn considera că se descurcă destul de bine. Nu leşinase cînd îl văzuse pe Lucas Greywolf. Îşi păstra echilibrul cu ajutorul uşii, deşi palmele îi transpiraseră atît de mult, încît ar fi putut să alunece în orice clipă. Gura i se uscase, dar nu îşi pierduse complet capacitatea de a vorbi. N-ar fi fost mai mirată nici dacă lumea s-ar fi întors deodată cu susul în jos. Ţinînd cont de toate, comportarea ei era remarcabilă.

– Pot să intru?

Ea duse mîna la gît.

– Nu... nu cred că ar fi o idee prea bună.

Dumnezeule! Lucas Greywolf în casa ei? Nu!

El îşi privi vîrfurile cizmelor o clipă, după care

ridică ochii aceia gri, de neuitat, spre ea.

– E vorba de ceva important, altfel nu te-aş fi deranjat.

– Păi...

– N-o să stau decît un minut. Te rog.

Ea se uită oriunde numai la el nu, ştiind că pe chipul lui s-ar fi citit o hotărîre fermă de a rămîne în acel loc. Se simţea o umbră de modestie în glasul lui, dar aceasta era întărită de generaţii întregi de hotărîre tipic indiană.

În cele din urmă, ea încuviinţă scurt şi se dădu într-o parte. El intră şi ea închise uşa în urma lui. Holul păru să se strîngă în jurul lor. Se afla sub acelaşi acoperiş cu el de mai puţin de zece secunde, dar deja îi era greu să respire.

– Vrei să bei ceva? întrebă ea cu un glas răguşit.

Spune, nu, spune nu.

– Da, mulţumesc. Asta e prima mea oprire.

Ea fu cît pe ce să se împiedice cînd se duse la bucătărie. De ce acolo? De ce făcuse prima oprire la ea? Mîinile îi tremurară cînd scoase un pahar din dulap.

– O băutură răcoritoare? îl întrebă ea.

– E perfect.

Ea luă o cutie de sifon din frigider şi o des-

chise. Lichidul îi ţîşni pe mînă. Luă repede un prosop şi-şi şterse mîna şi dulapul. Era extrem de încordată cînd deschise congelatorul şi scoase cuburile de gheaţă, dîndu-le drumul în pahar cu zgomot. Abia după ce turnă sifonul peste ele se întoarse. Deconcertant, ochii îi erau la nivelul pieptului lui. Fu surprinsă cînd văzu că încă mai stătea în picioare.

– Iartă-mă. Ia loc, te rog, spuse ea arătînd spre masă.

El trase un scaun şi se aşeză, acceptînd băutura rece cu un mulţumesc încordat. Îşi roti privirea prin bucătărie. Se opri asupra suportului de cuţite şi apoi se întoarse încet spre ea.

– Nu ţi-aş fi făcut nimic cu cuţitul ăla.

– Ştiu, spuse ea şi, înainte ca genunchii să-i cedeze de tot, se aşezã la masă în faţa lui. Adică, acum ştiu asta. Atunci mi-a fost teribil de fricã.

– Ai dat dovadă de un curaj remarcabil.

– Chiar?

– Aşa mi s-a părut. Dar ai fost prima mea ostatică.

– Ai fost primul meu răpitor.

Atunci ar fi trebuit să zîmbească. Dar nici unul nu o făcu.

– Ţi-a crescut părul la loc?

– Poftim?

– Părul. Ai uitat că ţi-am tăiat o şuviţă?

– Ah, da, spuse ea absentă şi, fără să-şi dea seama, duse mîna la şuviţa mai scurtă. E vîrîtă pe-aici pe undeva. Abia se mai observă acum.

– Bun.

Sorbi din pahar. Ea îşi lipi mîinile una de alta şi le strecură între pulpe, ţinînd braţele ţepene. Tensiunea care îi strîngea pieptul semăna foarte bine cu un infarct, aşa cum îşi închipuia ea că trebuia să fie. Îi era frică să nu se sufoce.

Ştia că nu mai suportă acea tensiune prea mult fără să-şi piardă controlul. Cu toate acestea, liniştea era mai insuportabilă decît conversaţia ridicolă, aşa că îl întrebă:

– Ai fost acasă, ai văzut-o pe mama ta?

El clătină din cap.

– Am vorbit serios cînd am spus că asta e prima mea oprire.

Nici măcar nu o văzuse pe mama lui înainte? Nu intra în panică, Aislinn.

– Cum ai ajuns aici?

– Mama şi Gene au venit la închisoare săptămîna trecută şi Gene mi-a lăsat camioneta acolo.

– Ah, spuse ea, frecîndu-şi palmele de pulpe,

dar mîinile îi erau reci ca gheaţa şi avea senzaţia că sîngele nu mai ajungea în degetele de la picioare. De ce ai venit?

– Ca să-ţi mulţumesc.

Ea îl privi uluită şi expresia lui o făcu să simtă un gol în stomac.

– Să-mi mulţumeşti?

– De ce n-ai formulat acuzaţii împotriva mea?

Ea oftă. Era bine dacă asta era tot ce voia să ştie.

– Şeriful şi toţi poliţiştii ăia care veniseră după tine nici nu ştiau de existenţa mea, spuse ea şi apoi îi povesti ce se mai întîmplase după capturarea lui. Te-au luat înainte să mă observe cineva coborînd de pe acel munte.

Privirile li se întîlniră o fracţiune de secundă, fiecare din ei aducîndu-şi aminte ce se întîmplase în vîrful acelui munte.

Ea reîncepu să vorbească repede:

– M-au, ăăă, m-au întrebat cine eram şi ce căutam acolo cu tine, zise ea roşind, căci îşi aminti cît de penibil se simţise în clipele acelea, întrebîndu-se dacă nu cumva cei care o interogau puteau să-şi dea seama că făcuse dragoste numai cu cîteva minute în urmă.

Părul îi era încîlcit. Buzele încă îi mai erau

umflate după sărutările lui pline de pasiune. Sînii îi fremătau. Pulpele...

– Ce le-ai spus?

– I-am minţit. Le-am spus că te întîlnisem pe drum şi te dusesem cu maşina. Am negat faptul că aş fi ştiut că eşti evadat. Am zis că am fost de acord să te aduc acasă la bunicul tău, pentru că era grav bolnav şi că îmi părea rău pentru tine.

– Te-au crezut?

– Presupun că da.

– Ai fi putut să fii considerată complice.

– Dar n-am fost.

– Ai fi putut să mă acuzi de o mulţime de lucruri, Aislinn.

La auzul numelui ei, amîndoi rămaseră uimiţi şi se priviră o clipă, după care fiecare se uită în altă parte.

– De ce nu le-ai spus adevărul?

– Ce sens ar fi avut? întrebă ea ridicîndu-se de pe scaun şi începînd să se plimbe agitată prin bucătărie. Eram teafără. Tu oricum te întorceai la închisoare.

– Dar fuseseşi... rănită.

Acel eufemism nu îi păcăli pe nici unul din ei. Amîndoi îşi dădeau seama că, dacă ar fi vrut să-l acuze de viol, ar fi putut să o facă şi probabil că

el ar fi fost condamnat. Ar fi fost cuvîntul ei contra al lui şi cine l-ar fi crezut pe el?

– Zgîrietura de pe braţ era superficială. Şi, în plus, n-a fost vina ta.

Amîndoi ştiau că el nu se referise la zgîrietură, dar părea prudent să pretindă că o făcuse.

– Cred că cei din conducerea închisorii n-au făcut bine că nu te- u lăsat să-ţi vezi bunicul. În ochii mei, evadarea ta a fost justificată. De fapt, nu s-a-ntîmplat nimic grav.

– Nimeni nu ţi-a simţit lipsa?

Răspunsul o costă mult orgoliu, dar îi spuse adevărul.

– Nu.

Se întorsese acasă imediat după ce îi dăduseră drumul poliţiştii. Nu fusese nici un reporter prezent în canion în clipa arestării lui Greywolf, aşa că nimeni nu ştia că fusese implicată.

– Dar cei de la firma ta? întrebă el.

– Cine?

– Mi-ai spus că ţi se va simţi lipsa.

– Bineînţeles că ţi-am spus asta.

– Ah, zise el, clătinînd din cap cu tristeţe, nu era nimeni.

– Atunci nu. Dar acum am doi angajaţi.

El zîmbi.

– Nu-ţi fie teamă. N-am de gînd să te ameninţ cu cuţitul.

Zîmbi şi ea, şocată de cît de frumos era. Acum că mirarea de a-l vedea nu mai era atît de mare, putu să se uite la el pentru prima oară. Părul îi era puţin mai scurt în faţă, deşi la spate îi ajungea pînă la guler. Pe pielea arămie nu se vedea nici urmă din paloarea închisorii. Dacă l-ar fi întrebat de ce, i-ar fi spus că alergase în fiecare zi prin curtea închisorii, înconjurînd-o de atîtea ori, încît ajungea să-şi facă numărul de mile pe care le parcurgea de obicei, acesta fiind şi motivul pentru care se afla într-o formă fizică excelentă.

Încă mai avea cercelul de argint în lobul urechii drepte. Crucea era tot afundată în părul de pe piept, pe care ea îl vedea prin deschizătura cămăşii. Mama lui şi Gene trebuiau să-i fi dus haine noi pentru ziua eliberării. Şi cămaşa şi blugii păreau noi. Numai cizmele de cowboy şi cureaua bătută cu turcoaze îi erau familiare.

– Ei bine, spuse el ridicîndu-se, ţi-am promis că nu stau mult. Am vrut doar să-ţi mulţumesc pentru faptul că nu mi-ai îngreunat situaţia.

– Nu trebuia să te deranjezi.

– Am început să-ţi scriu, dar voiam să-ţi mulţumesc personal.

Doamne, ar fi fost mult mai bine pentru nervii ei dacă el i-ar fi trimis un bileţel de mulţumire.

– Mă bucur că ai ieşit.

– Nu-mi place să fiu dator nimănui, dar...

– Nu-mi eşti dator cu nimic. Am făcut ceea ce am considerat că e bine, exact ca tine.

– Îţi mulţumesc, oricum.

– Pentru puţin, zise ea sperînd că aşa avea să se termine totul.

Îl conduse prin living-room în holul de la intrare.

Lui îi fusese groază de întîlnirea aceea, neştiind cum avea să reacţioneze ea. Ar fi putut să înceapă să ţipe în clipa în care deschidea uşa şi ar fi fost îndreptăţită.

El fusese disperat în seara în care îi alesese casa la întîmplare pentru a căuta de mîncare şi a se adăposti cîteva ore. Oamenii disperaţi făceau lucruri pe care nu le-ar fi făcut în mod normal. Ca acela de a lua ostatică o femeie albă nevinovată. Tot nu pricepea faptul că ea nu îl făcuse să plătească pentru asta.

Dar acum, că îşi îndeplinise misiunea şi îi mulţumise, nu prea voia să plece. Ciudat. Crezuse că, după ce-i spunea ce avea de spus, avea să o lase pe Aislinn Andrews pentru totdeauna şi să

întoarcă acea pagină a poveştii vieţii lui.

Nu-i plăcea să recunoască, nici măcar în sinea lui, că se gîndise la ea în închisoare. Trecuseră cîteva luni de la acea dimineaţă din vîrful muntelui, cînd ea i se dăruise. Şi acum îi venea greu să creadă că se întîmplase cu adevărat. Înainte de evadare, dorise o femeie şi atît. Orice femeie.

Dar, după evadare, dorinţa lui avusese un chip, un nume, un timbru al vocii, un parfum. Şi toate îi aparţineau lui Aislinn. Multe nopţi, stînd întins în patul îngust din celulă, se convinsese că ea nu era reală şi că el îşi imaginase totul.

Trupul său îi spunea însă altceva. Mai ales acum, cînd vedea cum pantalonii aceia îi îmbrăcau şezutul şi pulpele. Era mai scundă decît şi-o amintea, dar poate pentru că era desculţă. Purta cămaşa pe afară. Era o cămaşă veche, puţin cam mică pentru ea. Ah, da, cînd stătuse şi îşi sorbise sifonul, se gîndise cum ar fi fost să-i soarbă sînii. Nu putu să nu observe cît de bine îi umpleau partea din faţă a cămăşii.

Cînd îl conduse spre uşă, el fu hipnotizat de balansarea cozii ei tinereşti. Oare părul îi era la fel de mătăsos cum îl ştia? Oare acea piele albă cunoscuse cu adevărat mîinile lui de indian? Şi gura ei, care acum schiţa acel zîmbet fad, îşi

amintea explorările limbii lui? El îşi amintea.

– Succes, Lucas. Sper că toate or să-ţi meargă bine acum, zise ea şi îi întinse mîna.

– Mulţumesc, spuse el, strîngîndu-i-o.

Privirile li se întîlniră. Se susţinură.

Apoi se auzi zgomotul.

Venea din partea din spate a casei. Era atît de deplasat, încît, la început, el crezu că îi juca feste auzul. Dar apoi îl auzi iarăşi. Se uită în direcţia respectivă, încruntîndu-se nedumerit.

– Seamănă cu...

Aislinn îşi retrase repede mîna. Surprins, el se întoarse să o privească şi, în clipa în care îi văzu chipul, îşi dădu seama că nu-l înşelase auzul. Era albă ca o stafie şi părea teribil de vinovată. El rămase complet nemişcat. Privirea îi era suficient de tăioasă pentru a-i jupui pielea.

– Ce-a fost asta?

– Nimic.

El o dădu la o parte şi traversă living-ul repede.

– Unde te duci? strigă ea, luîndu-se după el.

– Ghici.

– Nu! strigă ea şi îl apucă de cămaşă, ţinîndu-l cu tenacitatea unui buldog. Nu poţi să intri aşa şi să...

El se întoarse brusc, dîndu-i mîinile la o parte.

– Am mai făcut-o.

– Nu poţi.

– Pe naiba nu pot. Stai să vezi numai.

Era ferm hotărît să găsească sursa acelui zgomot. Suspinînd, Aislinn se ţinu după el agăţîndu-se de el zadarnic, căci el o îndepărtă ca pe o muscă enervantă.

Aruncă o privire în dormitorul ei. Era exact cum îl ştia. Feminin, frumos aranjat. Trecu mai departe. În capătul holului dădu peste o uşă închisă. Fără să ezite nici o clipă, cu siguranţă fără să-şi ceară scuze, apăsă pe clanţă şi deschise uşa.

În clipa aceea, pînă şi el, bărbatul cu inima şi sîngele unui războinic apaş, rămase şocat.

Trei dintre pereţii încăperii erau zugrăviţi într-un galben-pal, în timp ce al patrulea era tapetat cu imagini din Mama Gîscă. Un balansoar bostonian cu perne groase se afla într-un colţ. Pe un dulap cu sertare erau înşirate borcănele cu tampoane de vată şi tuburi cu alifii. Jaluzelele albe fuseseră lăsate pentru a ţine la distanţă soarele de după-amiază, dar pătrundea suficientă lumină pentru a lăsa să se vadă leagănul din faţa geamului.

Lucas închise ochii, spunîndu-şi că trebuia să fie un vis bizar din care avea să se trezească rîzînd. Dar cînd deschise ochii din nou, totul era la fel. Mai ales acel zgomot inconfundabil.

Înaintă încet, făcînd în mod stupid cît mai puţin zgomot, pînă cînd ajunse la leagăn. Acesta avea o margine vătuită. Un ursuleţ îi zîmbea din colţ. Cearceaful era galben, asortîndu-se cu încăperea. La fel era şi plăpumioara din puf.

Şi, sub plăpumioară, agitîndu-se, ţipînd, dînd furios din mînuţe era un copil mic.

Capitolul 7

Copilul continuă să plîngă, deloc impresionat de tulburarea pe care o provocase în sufletul şi mintea bărbatului înalt şi brunet de lîngă leagăn. Chipul care, de obicei, era atît de distant, era acum copleşit de emoţii.

Aislinn, care stătea puţin în spatele lui Lucas, îşi duse degetele la gură, ca pentru a-şi înăbuşi propriile emoţii care variau de la nelinişte la groază.

Primul ei impuls fu de a-i spune că stătea cu copilul cuiva, că micuţul era al unei prietene sau

al unei rude. Dar era evident că ar fi fost inutil. Copilul era al lui Lucas Greywolf şi nu trebuia decît să te uiţi la el pentru a-ţi da seama.

Capul rotunjit frumos, care nu fusese în nici un fel vătămat în timpul naşterii uşoare, era acoperit cu un păr negru precum cerul la miezul nopţii. Forma frunţii, unghiul bărbiei, pometii, toate erau cópii în miniatură ale trăsăturilor lui Lucas Greywolf.

Privi din ce în ce mai îngrozită cum Lucas întinse un deget şi atinse obrazul copilului. Respect şi veneraţie îi umplură ochii. Buzele îi zvîcniră uşor. Aislinn recunoscu simptomele unor emoţii puternice. Aceleaşi zvîcniri faciale uşoare apăreau şi la ea de fiecare dată cînd îl ţinea în braţe. Nu putea să nu vadă înregistrîndu-se pe chipul lui acelaşi gen de dragoste care punea stăpînire pe ea ori de cîte ori atingea copilul.

O îngrozi faptul că Lucas cunoştea acelaşi tumult emoţional.

Tresări cînd îl văzu dînd la o parte plăpumioara. Toate instinctele ei materne intrară în alergă cînd el îi desfăcu scutecul. Îl apucă de braţ imediat, dar el o îndepărtă nepăsător şi trase scutecul în jos.

– Un fiu!

Vocea lui răguşită sună asemeni unui clopot funebru în urechile ei. Era aproape înnebunită de panică şi ar fi vrut să-şi astupe urechile şi să-şi strige dezaprobarea. Se rugă disperată să nu se întîmple cu adevărat.

Dar se întîmpla. Stătea acolo neputincioasă şi se uita la Lucas care luă copilul încet din leagăn. În clipa în care îl lipi de piept, copilul încetă să mai plîngă.

Legătura aceea instantanee dintre bărbat şi copil nu o linişti deloc. Pentru prima oară ar fi preferat să audă copilul ţipînd, dar el scotea doar acele gîngureli caracteristice, rezemat de umărul tatălui său.

Lucas se îndreptă cu băieţelul spre balansoar şi se aşeză. În alte împrejurări, lui Aislinn i s-ar fi părut o imagine amuzantă, dar acum, chipul îi era împietrit. Toate coşmarurile ei cele mai rele deveneau realitate.

Dacă situaţia nu ar fi fost atît de gravă, tandreţea cu care Lucas cerceta copilul ar fi mişcat-o profund. Era emoţionant să vadă mîinile acelea de bărbat atingînd băieţelul şi ar fi trebuit să fie din piatră ca să nu se simtă mişcată pînă la lacrimi de acea adoraţie subită a tatălui faţă de fiu.

Lucas întoarse copilul cu grijă cînd pe o parte, cînd pe alta, examinîndu-l. Apoi îl aşează pe burtă, ţinîndu-l în palma mare, în timp ce îşi plimbă mîna cealaltă pe spatele lui şi pe fesele mici. Îi atinse fiecare deget de la picioare, fiecare unghie transparentă şi îi examină urechile.

Într-un tîrziu, întinse copilul pe pulpe şi îşi ridică privirea spre ea.

– Cum îl cheamă?

– Anthony Joseph, spuse ea şi văzu imediat reacţia din ochii lui cînd auzi numele. Şi eu am avut un bunic pe nume Joseph, zise apoi pe un ton defensiv. Eu îi spun Tony.

Lucas se uită la copilul care începea să agite pumnii.

– Cînd s-a născut?

Ea ezită, gîndindu-se să încurce datele şi, astfel, să-i nege paternitatea. Dar privirea lui cerea adevărul.

– Şapte mai.

– Nu aveai de gînd să-mi spui, nu?

– Nu aveam de ce.

– E fiul meu.

– N-are nici o legătură cu tine.

El rîse scurt.

– De-acum încolo, o să aibă foarte multe

legături cu mine.

Tony plîngea în toată regula acum, surpriza de a auzi acea voce nouă şi groasă lăsînd locul foamei. Lucas îl ridică pe umăr şi imediat, guriţa umedă căută orbeşte. Rîsul uşor al unui Greywolf fu sunetul cel mai neaşteptat pe care Aislinn îl auzise vreodată.

– Ăsta e un lucru pe care nu pot să-l fac pentru tine, Anthony Joseph, zise el, şi ţinîndu-l în braţe, se ridică, dîndu-i-l mamei lui. Are nevoie de tine.

Ea luă copilul şi îl aşează în leagăn, punîndu-i repede scutecul pe care Lucas i-l scosese. Mişcările îi erau neîndemînatice din cauza plînsetelor, mîinilor şi picioarelor care se agitau în aer şi privirii atente a lui Lucas. Cînd Tony fu din nou îmbrăcat şi cu scutecul pus, ea îl ridică pe umăr şi se duse cu el la balansoar. Se aşează şi începu să se legene, bătîndu-l uşor pe spate şi gîngurindu-i. Totul fu zadarnic, însă.

– Îi e foame, spuse Lucas.

– Ştiu, zise ea simţindu-se jignită de insinuarea că n-ar fi cunoscut nevoile propriului ei copil.

– Şi? Dă-i să mănînce.

Ea îl privi, în timp ce copilul era ca un scut fragil pe care îl ţinea în faţă.

– Vrei să mă scuzi, te rog?

– Cu alte cuvinte mă întrebi dacă vreau să ies din cameră?

– Da.

– Nu.

Continuară să se privească în ochi, fiecare încercînd să înfrîngă voinţa celuilalt. Ciudat, dar Lucas fu primul care cedă şi se duse la fereastră, ridicînd jaluzelele puţin pentru a putea vedea afară. Aislinn ştia că, dacă acel bărbat avea să fie vulnerabil vreodată la ceva, acesta era fiul lui. O legătură trainică se stabilise deja între ei, deşi Lucas nici nu ştiuse de existenţa copilului pînă în urmă cu cîteva minute. Îi putea face viaţa un adevărat calvar, acum că ştia.

– De ce nu mi-ai spus?

Ignorîndu-i întrebarea, Aislinn îşi descheie bluza şi trase în jos o cupă a sutienului, iar Tony apucă sfîrcul cu lăcomie, sugînd zgomotos. Ea îşi puse un pled subţire pe umăr pentru a se acoperi pe sine şi capul copilului.

– Te-am întrebat ceva! zise Lucas şi, de data aceasta, folosi un ton imperativ.

– Pentru că Tony e copilul meu.

– E şi al meu.

– Nu eşti sigur de asta.

El se întoarse brusc. Dacă jena nu ar fi făcut-o să tresară, privirea lui incisivă ar fi reuşit.

– Sînt sigur.

Era atît de convins, încît nu avea sens să-l contrazică. Faptele rămîneau aceleaşi. Tony era al lui.

– Tony a fost un... accident biologic, spuse ea.

– Atunci de ce n-ai scăpat de el?

Ea se cutremură. De ce n-ai scăpat de sarcină? strigase mama ei cînd Aislinn îşi informase părinţii că era însărcinată. Intenţionat aşteptase să le spună cînd era prea tîrziu pentru un avort, căci ştia că aceea ar fi fost soluţia lor.

De ce *nu* făcuse avort? Chiar înainte să se ducă la doctor, avusese o bănuială în legătură cu cauza stărilor de proastă dispoziţie de după-amiază. Apoi urmaseră greţurile de dimineaţă, creşterea poftei de mîncare şi indigestia de după satisfacerea acesteia. Toate neobişnuite.

Nu se gîndise în mod conştient că ar fi putut fi însărcinată. Nu îşi dăduse voie să o facă. Dar cînd doctorul îi spusese diagnosticul verificat de laborator, nu fusese nici şocată, nici surprinsă. De fapt, prima ei reacţie fusese de extremă bucurie.

După acea reacţie iniţială, cînd reveni la realitate, se gîndi foarte mult la implicaţiile negative

ale creşterii unui copil, ca femeie necăsătorită. Îşi dăduse seama de gravele repercusiuni, dar nici o clipă nu se gîndise la avort.

Încă din clipa în care aflase de existenţa lui, iubise acel copil la nebunie. Viaţa ei avea deodată scop şi sens. Acum avea ţeluri de atins, orizonturi spre care să se îndrepte.

Aşa că acum îi putea răspunde lui Lucas fără cea mai mică ezitare:

– Am dorit copilul foarte mult, spuse ea şi, vîrînd mîna sub pled, îi atinse capul lui Tony, masîndu-l uşor în timp ce el sugea lacom. L-am iubit încă de la început.

– Nu te-ai gîndit că şi eu aveam dreptul să ştiu de existenţa lui?

– Nu mi-am închipuit că ţi-ar păsa.

– Ei bine, fii convinsă că-mi pasă.

– Ce... ce ai de gînd să faci? întrebă ea cu teamă, dispreţuind tremurul din glas.

– Am de gînd să-i fiu tată.

Tony îi lovi sînul cu pumnul. Numai acest lucru i-ar fi putut distrage atenţia de la privirea aspră a lui Lucas.

– Trebuie să-l mut, zise ea răguşită.

Lucas se uită la pieptul ei şi Aislinn îl văzu înghiţind în sec înainte să-şi întoarcă privirea.

Ea îl mută pe Tony de la un sîn la celălalt, iar după ce el se apucă din nou să sugă, zise:

– Nu-ţi cer nimic, domnule Greywolf. L-am purtat pe Tony nouă luni. Am suportat sarcina şi naşterea fără nici un fel de ajutor din partea dumitale, din partea nimănui. Financiar, pot să-i ofer...

El se întoarse atît de brusc, încît ea tăcu brusc de teamă să nu o lovească.

– Crezi că un carnet de cecuri îi oferă tot ce are nevoie?

– N-am vrut să spun asta, zise ea furioasă. Îl iubesc.

– Şi eu îl iubesc! strigă el atît de tare, încît guriţa lui Tony rămase nemişcată timp de cîteva secunde, după care reîncepu să sugă.

– Vorbeşte mai încet! L-ai speriat pe Tony.

Lucas vorbi mai încet, dar cu aceeaşi înflăcărare.

– Dacă-ţi închipui că o să-mi abandonez fiul şi o să-l las să crească în lumea ta sterilă, te înşeli.

Ea strînse copilul mai tare.

– Ce vrei să spui?

– Că mîine cînd o să mă întorc în rezervaţie, o să-l iau cu mine.

Ea păli îngrozitor. Pînă şi buzele îi erau albe.

Singura culoare de pe chipul ei era albastrul ochilor, care păreau anormal de mari cînd se uită la bărbatul care era din nou duşmanul ei.

– Nu poţi să-l iei.

– Ba pot. Şi o s-o fac.

– Nu!

– Nimic n-o să mă oprească.

– O să pun să fii căutat ca un criminal ce eşti, zise ea.

El schiţă un zîmbet plin de cinism.

– Dacă n-aş vrea să fiu găsit, n-aş fi, domnişoară Andrews. Dar, chiar dacă s-ar întîmpla totuşi să fiu găsit, m-aş bate cu tine şi la Curtea Supremă dacă ar fi nevoie ca să iau copilul. Ştiu cum să fac. Doar sînt avocat, ai uitat? Cred că a terminat.

Ameninţările lui o făcură să îngheţe de spaimă. Pînă cînd înregistră şi ultima frază a lui, el era deja ghemuit în faţa ei. Înainte să-l poată opri, Lucas îi luă pledul de pe umăr.

Tony stătea în braţele ei sătul, cu obrazul dolofan lipit de sînul ei. Guriţa pe care mai avea o picătură de lapte, era lîngă sfîrcul ei. Adormise, părînd la fel de sătul şi mulţumit ca un rege după un ospăţ de trei zile.

Lucas îi mîngîie obrazul. Apoi îi atinse guriţa cu

vîrful unui deget. Se aplecă şi îl sărută în creştet.

Aislinn era încremenită. Prea uluită ca să mai facă vreo mişcare. Abia putea să respire. Lucas îl luă atunci pe Tony din braţele ei şi îl duse la leagăn. Copilul rîgîi şi el rîse din nou surprins.

Aislinn se forţă să iasă din transă. Apropierea lui Lucas o imobilizase. Cînd îi simţise răsuflarea pe piele rămăsese încremenită. Acum îşi ridică repede cupele sutienului şi îşi încheie bluza. Cînd se ridică, se clătină uşor.

– Trebuie să doarmă acum, zise ea, dîndu-l pe Lucas la o parte şi îl întoarse pe Tony cu faţa în jos.

– Doarme pe burtă?

– Da.

Copilul îşi ridică genunchii şi rămase cu funduleţul în sus. Scoase cîteva sunete, ca şi cum ar fi supt, după care adormi imediat.

– Pare satisfăcut, zise Lucas.

– Deocamdată, spuse Aislinn uşor, învelindu-l pe micuţ cu plăpumioara.

– Ei bine, eu nu sînt.

Ea îl privi şi rămase uimită cînd îi văzu expresia de hotărîre de pe chip.

– Doar nu te gîndeşti cu adevărat să mi-l iei, nu? întrebă ea impunîndu-şi să nu implore.

Nu credea că un tată ar fi putut să cîştige vreodată custodia în defavoarea unei mame iubitoare şi înstărite, indiferent ce maşinaţii juridice ar fi încercat. Dar, între timp, Tony s-ar fi aflat la mijloc. Poate avea să fie chiar plasat la nişte părinţi temporari pînă cînd se rezolva problema. Acest lucru ar fi putut dura ani de zile.

– Gîndeşte-te la Tony.

– Asta şi fac, spuse el apucînd-o de umeri. Crezi că societatea ta o să-l accepte? o întrebă apoi, dar nu îi lăsă timp să răspundă şi zise: Niciodată, Aislinn.

Mîinile lui îi strîngeau umeri. Erau puternice şi calde. Îşi aminti alte momente cînd o atinseseră şi tare mult ar fi dorit să nu o facă. Te rog să mă crezi că ştiu asta foarte bine. În concepţia unui alb, a fi parţial indian e acelaşi lucru cu a fi în totalitate indian. Şi are atîta sînge alb, încît va fi văzut ca un paria şi în societatea indiană. Nu va fi acceptat de nici una din lumi.

– O să am grijă să fie.

El schiţă un zîmbet care era şi ironic şi compătimitor.

– Eşti naivă şi te amăgeşti singură dacă-ţi închipui că poţi să faci aşa ceva. Ştiu foarte bine ce înseamnă să încalci două culturi, pentru Dum-

nezeul! A trebuit să suport ambiguitatea asta zi de zi. Îmi voi apăra fiul împotriva acestui lucru.

– Cum? Care e soluţia ta? Să-l duci într-un colţ îndepărtat al rezervaţiei, unde să nu intre niciodată în contact cu alţi oameni?

– Dacă o să fie nevoie, o s-o fac şi pe asta, zise el sumbru.

Ea îl privi nevenindu-i să creadă că auzise bine.

– Şi crezi că ar fi drept?

– Împrejurările în care s-a născut n-au fost drepte. Viaţa nu e dreaptă. Am renunţat demult să mai cred că există dreptate.

– Da şi îţi afişezi înverşunarea ca s-o vadă toată lumea, spuse ea pe un ton acuzator. N-o să-l las pe Tony să crească atît de îngropat în ură, încît să devină un prizonier al ei, aşa cum eşti tu, Lucas Greywolf. Şi, pînă la urmă, pe cine crezi că ar urî cel mai mult? *Pe tine!* Nu ţi-ar mulţumi pentru că l-ai izola de lume.

El păru să-şi dea seama că avea puţină dreptate, căci îşi rodea obrazul nehotărît. Dar nu avea de gînd să o lase să cîştige înfruntarea.

– Ce intenţionai să faci, să-i spui că trăsăturile lui de indian sînt false? Aveai de gînd să-i ascunzi identitatea mea?

– Nu... nu m-am gîndit atît de departe.

– Ei bine, ar trebui să te gîndeşti, pentru că, într-o bună zi, o să întrebe de tatăl lui. Eu am făcut-o.

Timp de cîteva secunde, Aislinn lăsă să domnească o tăcere încordată, după care întrebă cu un glas scăzut:

– Şi ce ţi s-a spus?

El o privi atît de mult timp, încît ea se gîndi că avea să refuze să-i spună. Dar apoi se duse iarăşi la fereastră şi se uită absent la munţii îndepărtaţi, începînd să povestească:

– Bărbatul care a fost tatăl meu era un soldat alb a cărui bază militară era la Fort Huachuca. Mama avea şaisprezece ani. Absolvise devreme şcoala din rezervaţie şi se mutase în Tucson, unde Joseph avea nişte prieteni la care putea să locuiască. A găsit un post de chelneriţă la un locai.

– Acolo l-a întîlnit pe tatăl tău?

El încuviinţă.

– A flirtat cu ea şi a invitat-o să iasă cu el după ce termina programul. Ea a refuzat. Dar el s-a dus din nou la local. Ea mi-a spus că era foarte frumos, superb, fermecător.

Întorcînd palmele în afară, le vîrî în buzunarele

de la spate ale blugilor strîmţi. Dacă tatăl semănase măcar puţin cu fiul, dacă avusese acelaşi fizic, Aislinn înţelegea foarte bine cît de uşor putuse să-i sucească minţile lui Alice Greywolf.

– În cele din urmă, a acceptat să iasă cu el. Pe scurt, a sedus-o, domnişoară Andrews. Nu ştiu după a cîta întîlnire. Mama n-a specificat, bineînţeles. La cîteva săptămîni după ce s-au cunoscut, el a fost îmbarcat şi trimis spre o destinaţie necunoscută. Nu şi-a luat nici măcar rămas-bun. Doar a încetat să se mai ducă s-o vadă. Cînd ea şi-a luat inima în dinţi şi a sunat la bază, ca să-i spună că era însărcinată, i s-a adus la cunoştinţă că el plecase.

Se întoarse. Chipul îi era mai întunecat ca oricînd. Ea ştiu instinctiv că suferea. Era o durere insuportabilă, pe care o ţinea închisă în el.

– Nu l-a mai văzut niciodată şi nici n-a mai auzit nimic de el. S-a dus înapoi în rezervaţie, acoperită de ruşine, purtînd copilul unui bărbat alb. M-a adus pe lume cu o lună înainte să împlinească şaptesprezece ani. A găsit o slujbă, făcînd păpuşi-suveniruri, pentru că putea să lucreze acasă, în timp ce avea grijă şi de mine. Bunicul cîştiga destui bani din vînzarea cailor pentru a ne oferi hrană şi adăpost într-o rulotă

veche. Mama şi cu mine am locuit cu el pînă cînd ea l-a cunoscut pe Gene Dexter care i-a oferit o slujbă în oraş, fapt care i-a îmbunătăţit simţitor stilul de viaţă. Slavă Domnului, adăugă el încet.

După aceea se întoarse spre Aislinn.

– Aşa că, vezi, am crescut ştiind ce povară eram pentru mama.

– Ea n-a gîndit asta, Lucas, spuse Aislinn cu gîtul încleştat de emoţie. Te iubeşte foarte mult.

– Ştiu. Nu s-a înverşunat din cauza tuturor lucrurilor care i s-au întîmplat.

– Tu ai compensat însă toate lucrurile astea.

– N-ai cum să cunoşti înverşunarea decît atunci cînd creşti ca un bastard corciturã, spuse el furios. Aşa că nu-mi ţine mie predici despre asta. Şi, mai repede te văd în iad decît să-mi las fiul să fie supus unui asemenea chin. Crezi că i-aş face ce mi-a făcut tata mie?

– Bine, dar tatăl tău nici n-a ştiut. Poate că, dacă...

– Nici măcar să nu sugerezi ceva atît de ridicol, o întrerupse el cu asprime. Pentru el, Alice Greywolf, frumoasa indiancă, n-a fost decît o tăvăleală plăcută în fîn. O noutate, cu siguranţă. Probabil că ar fi părăsit-o chiar dacă ar fi ştiut de sarcină. În cel mai bun caz, ar fi dus-o peste

graniţă ca să facă un avort ieftin şi iute, zise el şi clătină din cap. Nu, soldatul ăla alb n-ar fi vrut nici o părticică din copilaşul lui indian. Dar eu sigur îmi vreau fiul. El o să-şi cunoască tatăl.

Aislinn ştiu că era inutil să încerce să-l facă să se răzgîndească. Vorbea foarte serios. El avea să-şi cunoască fiul şi invers. Şi, astfel, Lucas îi putea face viaţa de nesuportat.

Crezuse că nu avea să-l mai vadă niciodată pe Lucas Greywolf. Îşi închipuise că avea să considere acea dimineaţă din vîrful muntelui la fel cum credea el că se gîndea tatăl lui la întîlnirea cu Alice. O tăvăleală în fîn. O tăvăleală *uşoară* în fîn.

Ei bine, oricît ar fi fost de surprinzător, el nu gîndea aşa. Sau, dacă o făcuse vreodată, se răzgîndise cînd îl văzuse pe Tony. Pe scurt ea fusese descoperită. Vrusese să ţină ascunsă existenţa lui Tony. Dar nu era să fie. Acum nu putea decît să facă tot posibilul să îmbunătăţească o situaţie neplăcută.

– Şi ce propui, Lucas? Să împărţim viaţa lui Tony între noi? Nu crezi că asta îl va deruta şi mai mult? Vor trece ani de zile pînă cînd va fi în stare să înţeleagă. Să trăiască aici şase luni, cu tine şase luni.

O durea chiar şi cînd rostea o asemenea idee.

– Ce fel de viaţă ar fi asta pentru un copil?

– Nu mă gîndesc la aşa ceva.

– Dar la ce?

– O să ne căsătorim. O să trăiţi amîndoi cu mine.

Nu era o propunere. Nu era nici măcar o alternativă de luat în discuţie. Era o hotărîre.

Cînd cuvintele acelea se înregistrară, în sfîrşit, în mintea ei, Aislinn duse mîna la piept şi spuse, rîzînd uşor:

– Nu se poate să vorbeşti serios.

Dar chipul lui neclintit şi ochii lui care nici nu clipeau, îi arătau că era extrem de serios.

– Ai înnebunit? E imposibil!

– E esenţial. Copilul meu nu va creşte cunoscut ca bastard.

– Nu spune cuvîntul ăsta.

– E urît, nu-i aşa? Vreau să mă asigur că Tony n-o să-l audă niciodată.

– Dar nu putem să ne căsătorim.

– Nici eu nu m-am gîndit la asta, spuse el oarecum întristat. Dar o s-o facem, imediat cum o să fie totul pregătit. O să mai trec mîine pe-aici.

Se aplecă şi îl bătu uşor pe Tony pe funduleţ, zîmbind cu dragoste şi spunînd ceva în limba lui. Apoi, ca şi cum totul ar fi fost stabilit, se întoarse

şi ieşi din cameră.

Aislinn o rupse la fugă după el, prinzîndu-l de mînecă în clipa în care puse mîna pe clanţa uşii de la intrare.

– Nu pot să mă mărit cu tine.

– Eşti deja măritată?

Îi puse întrebarea atît de brusc, încît ea rămase uluită un moment.

– Nu. Bineînţeles că nu.

– Atunci nu văd nici un motiv pentru care să nu ne putem căsători.

– Numai că eu nu vreau.

– Ei bine, nici eu nu vreau, spuse el aplecîndu-se şi apropiindu-şi faţa de a ei pentru a da mai multă putere cuvintelor. Dar va trebui să facem abstracţie de sentimentele noastre ca să-i fie bine fiului nostru. Dacă eu suport să am o soţie albă, şi tu poţi să suporţi să ai un soţ indian.

– Ah, pentru Dumnezeu! exclamă ea furioasă. N-are absolut nici o legătură cu faptul că eu sînt albă şi tu indian. Altceva nu-ţi trece prin cap?

– Rareori.

– Ei bine, fă o excepţie de data asta. Ţinînd cont de împrejurările în care ne-am cunoscut, nu crezi că ideea unei căsătorii e puţin cam ridicolă?

– Vrei să spui că o răpire nu e tocmai echiva-

lent cu a face curte.

– Exact.

– Ce vrei să fac? Să mă aşez în genunchi?

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

– Am vrut să spun doar că nici măcar nu ne cunoaştem. Am făcut un copil, dar...

Se întrerupse, alarmată de propriile cuvinte. Nu voia să i se amintească de dimineaţa aceea. Cu siguranţă nu voia să-i amintească lui.

Îl privise drept în ochi, cu mîinile proptite în şold. Acum, lăsă repede mîinile în jos, dîndu-şi seama deodată de felul în care acea atitudine militantă făcea să i se întindă bluza peste piept. Stăpînită de nervozitate, îşi umezi buzele şi se uită în altă parte.

– Da, am făcut un copil, spuse el încet. Asta e, de fapt, nu? Tony nu are nici o legătură cu ce s-a întîmplat între noi, aşa că sigur n-o să plătească pentru asta. *Noi,* zise el mişcîndu-şi mîna între pieptul lui şi al ei, noi am împărţit dorinţa aceea. Acum nu mai putem face absolut nimic în privinţa asta, decît să împărţim răspunderea pentru viaţa pe care am creat-o.

Îi ridică bărbia cu degetul, forţînd-o să-l privească.

– Atît de sigur cum eu mi-am iăsat sămînţa în

tine, Tony o să mă cunoască, spuse el, după care îi dădu drumul şi se depărtă puţin. O să vin mîine. Indiferent dacă accepţi să te măriţi cu mine sau nu, îl voi lua pe fiul meu cu mine cînd voi pleca.

– Sub ameninţarea cuţitului?

– Dacă va fi nevoie.

Ea îl crezu şi fu atît de înspăimîntată, încît rămase fără grai. Nu mai spuseră nimic înainte ca el să iasă.

Era agitată. Mustrîndu-se pentru faptul că se purta ca o proastă, tot tresărea la fiecare sunet. Se sperie îngrozitor cînd auzi soneria, dar nu era decît poştaşul care îi adusese un catalog prea mare pentru a-l pune în cutia poştală. Se simţea penibil, dar nu era în stare să pună capăt acelei stări de nervozitate.

Încercă să-şi spună că ar fi putut să se agite degeaba. Poate că Lucas Greywolf nu avea să mai vină. Poate că, văzîndu-l pe Tony, îşi dăduse seama ce răspundere imensă îl aştepta. Însă, nu credea acest lucru. Lucas, ciudat cu cîtă uşurinţă

se forma acel nume în mintea ei, nu era genul de om cu explozii emoţionale care se stingeau repede. Nici nu făcea promisiuni pe care nu avea de gînd să le ţină. La un moment dat, în ziua aceea, avea să apară la uşă. Şi atunci, ea ce avea să facă?

Avea să apeleze la toată forţa ei de convingere.

Toată noaptea, problema i se învîrtise în minte ca o biluţă în ruletă. Lucas Greywolf făcea parte din viaţa ei acum şi ea trebuia să accepte acest lucru.

Se gîndi la ceea ce credea a fi un aranjament cinstit pentru Lucas de a-l vedea pe Tony. Sigur că avea să i se pară absolut rezonabil. Un copil avea nevoie de mama lui, mai ales în primii cîţiva ani de viaţă. Dacă nu cumva Lucas era absolut nerezonabil, avea să admită că era corect. Şi ea ştia că nici el nu voia cu adevărat să se căsătorească.

Ei îi plăcea stabilitatea vieţii din prezent. Cînd se aflase în a cincea lună de sarcină, mai angajase o fotografă care să-i preia din obligaţii. Apoi, din moment ce fusese ocupată cu transformarea celui de-al doilea dormitor în cameră pentru copil, angajase şi o secretară contabilă. Ambele femei

se descurcau bine, iar studioul prospera mai bine ca oricînd.

Se ducea din cînd în cînd să vadă cum mai mergeau lucrurile. Cel mai important era să aibă grijă de Tony. Ceea ce nu era deloc greu. Nu avea decît o lună şi totuşi devenise o parte atît de vitală din viaţa ei, încît nu îşi închipuia cum ar fi fost să nu-l aibă.

Un singur lucru ar fi putut să o facă şi mai fericită: ca părinţii ei să o lase în pace. Resemnîndu-se la gîndul că fiica lor avea un copil nelegitim, îşi concentraseră toată energia asupra găsirii unui soţ care să o accepte cu copil cu tot. Căsătoria cu un bărbat respectabil ar fi şters pata de pe numele de familie.

Aislinn nu se lăsă păcălită de toleranţa acelor soţi care îi erau prezentaţi în cele mai jenante împrejurări. Aceştia treceau cu vederea peste nelegitimitatea lui Tony şi greşeala ei cu o uşurinţă uluitoare. Cu toate acestea, ştia că fiecare se gîndea la contul din bancă al tatălui ei şi se bazau pe generozitatea acestuia. Aşteptau o răsplată pentru gestul caritabil pe care îl făceau faţă de o fată capricioasă.

Dar oricît de încăpăţînaţi ar fi fost în dorinţa lor de a-i dicta ce să facă, părinţii ei aveau să fie mai

uşor de convins decît Lucas Greywolf. De acest lucru era sigură.

Cînd soneria se auzi a doua oară cu puţin înainte de prînz, ea ştiu cine era. O clipă, îşi împreună mîinile, închise ochii strîns şi trase adînc aer în piept. Soneria se auzi din nou şi ea nu îşi închipui nerăbdarea din spatele acelui sunet imperios. Se îndreptă spre uşă, parcă avînd plumb în picioare.

Deodată, îşi dori să nu se fi îmbrăcat în haine civile. Purtase îmbrăcăminte specială pentru femei însărcinate, lăsînd timp trupului ei să-şi revină. În ziua aceea încercase o fustă pe care o purtase cu o vară în urmă şi descoperise spre încîntarea ei că o cuprindea.

Fusta aceea largă şi lungă pînă la jumătatea gambei fusese întotdeauna printre preferatele ei. Materialul moale şi albastru i se freca de picioare cînd mergea. Îşi mai pusese şi o bluză albă cu o broderie tot albă, care se încheia în faţă pentru a-i fi mai uşor să-l alăpteze pe Tony. Se spălase pe cap la duş şi îşi lăsase părul să se usuce singur. Acum şi-l dăduse după urechi şi îşi pusese o pereche de cercei mici de aur.

Poate că mersese prea departe, fardîndu-se. Şi parfumîndu-se. De ce se parfumase în ziua

aceea, cînd nu o mai făcuse de luni de zile? Dar era prea tîrziu acum pentru a mai face ceva, căci soneria se auzi pentru a treia oară.

Deschise uşa. Se priviră amîndoi peste prag. Amîndoi ar fi vrut să simtă antipatie. În schimb, fiecare fu plăcut surprins la vederea celuilalt.

Aislinn nu era niciodată complet pregătită pentru acei ochi de un gri-deschis. Avea altă cămaşă. Altfel, era îmbrăcat ca în ziua precedentă, în blugi cu talie joasă şi cu cizme, care văzuseră şi zile mai bune. Crucea de argint se vedea pe pieptul lui în V-ul format de cămaşă. Cercelul din ureche părea să accentueze intersectarea pronunţată a pometelui cu maxilarul.

Se dădu într-o parte şi îl lăsă să intre, după care închise uşa. El privi în jos, la gîtul ei delicat şi apoi spre sîni. Văzu cele două moviliţe chiar sub decolteu.

Simţi un gol în stomac de dorinţă, amintindu-şi forma sînilor ei şi culoarea sfîrcurilor ude de lapte. Nu ar fi trebuit să se uite cu o zi în urmă. Dar, atunci n-ar fi ştiut niciodată ce superb arăta cînd îi alăpta copilul şi acum nu şi-ar fi amintit. Trebuise să se uite, altfel ar fi murit.

Sînii ei erau în mod vizibil mai plini decît cu zece luni în urmă, ceea ce făcea ca restul trupului

să pară şi mai subţire. Picioarele îi păreau incredibil de copilăreşti aşa cum erau desculţe în sandale.

– Unde e Tony? întrebă el după ce îşi drese glasul.

– Doarme în camera lui.

Cu puţine mişcări şi în linişte, el porni spre camera copilului. Aislinn se minună de agilitatea cu care se mişca.

Cînd ajunse şi ea în cameră, îl găsi aplecat deasupra leagănului. Dragostea cu care se uita la copilul adormit o făcu să simtă o căldură lăuntrică pe care nu voia să o recunoască. Pentru a o nega, îl întrebă:

– Credeai că mint? Trebuia să vii să vezi cu ochii tăi că încă mai e aici? Credeai că l-am ascuns de tine?

Cu aceeaşi graţie de animal, el se întoarse şi o privi.

– N-ai îndrăzni.

Îşi susţinură privirile timp de cîteva secunde. El se mai uită o dată la copil, după care o luă de braţ şi o conduse afară.

– Adu-mi ceva de băut, spuse el apoi.

Ea ar fi vrut să-i răspundă cu sarcasm ceva de genul: Aici nu e cîrciumă, să ştii. Dar hotărî în

sinea ei că ar fi fost mai bine să stea cu masa de bucătărie între ei decît să împartă canapeaua din living-room cu el.

– Bine. Dacă-mi dai drumul, zise ea, smulgîndu-şi braţul din strînsoare.

Nu voia să-i cunoască strîngerea degetelor calde şi puternice, căci atingerea lor îi evoca prea multe amintiri pe care se chinuise luni întregi să şi le şteargă din minte. Ar fi vrut să-i strige să nu mai pună mîinile pe ea, dar nu voia să-l enerveze inutil. Nu era momentul potrivit pentru a-i strica dispoziţia, căci trebuia să facă apel la raţiunea lui.

– Lucrurile lui Tony nu sînt împachetate, observă el stînd pe acelaşi scaun ca în urmă cu o zi.

– Ce doreşti? Suc sau sifon?

– Sifon.

Ea luă o cutie din frigider şi repetă aceleaşi mişcări ca în ziua precedentă, dîndu-i în final paharul.

– Lucrurile lui Tony nu sînt împachetate, repetă el înainte să ia o înghiţitură din pahar.

Ea se aşează în faţa lui, forţîndu-şi mîinile să nu tremure.

– Exact.

– Atunci bănuiesc că asta înseamnă că ne căsătorim.

– Bănuieşti greşit, domnule Greywolf. Nu mă mărit nici cu tine, nici cu altcineva.

El bău din pahar, după care îl împinse cu grijă mai încolo.

– Fiul meu va veni cu mine.

Aislinn îşi umezi buzele.

– Cred că Tony ar trebui să te cunoască. E cinstit pentru amîndoi. N-o să te împiedic să-l vezi. Poţi să vii aici ori de cîte ori vrei. Nu-ţi cer decît să mă anunţi cu cîteva ore înainte ca nu cumva să se suprapună programele. O să încerc să cooperez... Unde te duci? îl întrebă ea, văzîndu-l că se ridică brusc şi se îndreaptă spre uşă.

– Să-mi iau fiul.

– Stai puţin! strigă ea sărind de pe scaun şi apucîndu-l de braţ. Te rog. Hai să fim raţionali! Doar nu crezi că o să stau cu mîinile în sîn şi o să mă uit cum îmi iei copilul.

– E şi copilul meu.

– Are nevoie de mama lui.

– Şi de tată.

– Dar nu aşa cum are nevoie de mine. Cel puţin, nu acum. Tu singur ai spus ieri că nu poţi să-i dai să mănînce.

El îi privi sînii. Ea rămase neclintită.

– Mai sînt şi alte modalităţi, spuse el încordat şi încercă să plece, dar ea îl strînse şi mai tare.

– Te rog. Poate cînd o să mai crească.

– Ţi-am spus care e alternativa. Dar se pare că tu nu vrei s-o accepţi.

– Te referi la căsătorie? întrebă ea şi îi dădu drumul braţului, dîndu-şi seama cît de aproape stăteau şi cît de strîns îl ţinea.

Îi întoarse spatele, ducîndu-se la chiuvetă. Încercînd să găsească un mod potrivit de a aborda acel subiect, îşi cuprinse mijlocul cu braţele plimbîndu-şi mîinile de-a lungul lor.

– O căsătorie între noi iese cu totul din discuţie.

– Nu văd de ce.

Ea strînse din dinţi frustrată. O forţa să-i explice totul mai clar şi îl ura pentru acest lucru.

– Nu pot să mă mărit cu tine pentru că asta ar presupune multe.

– Să părăseşti oraşul, casa asta?

– Asta pe de-o parte.

– Şi pe de alta?

– Studioul.

– De studio au grijă foarte bine cele două angajate. Altceva.

– Bine! exclamă ea întorcîndu-se pentru a-l

privi în faţă. Faptul că ar trebui să trăiesc cu tine. Şi... şi...

– Să dormi cu mine, încheie el fraza pentru ea.

Tonul vocii lui scăzute şi răguşite fu atît de intim, încît ea aproape că o simţi pe piele.

Drept răspuns, îi întoarse spatele iarăşi şi lăsă capul în jos.

– Da.

– Atunci nu vorbim despre căsătorie, nu? Vorbim despre sex. Eu am folosit termenul de căsătorie în sens strict juridic. Se pare că tu ai văzut mai mult în propunerea mea.

– Eu...

– Nu, nu. Din moment ce ai adus vorba, hai să examinăm toate posibilităţile, spuse el ducîndu-se în spatele ei.

Ea ştiu că era acolo chiar înainte să-i simtă răsuflarea caldă pe gît cînd el lăsă capul în jos. Era ca şi cum ar fi prins-o în capcană, dar înainte s-o devoreze, voia să se joace cu ea.

– Nu suporţi ideea de a face sex cu mine, nu-i aşa? o întrebă el înconjurînd-o cu braţul, lipindu-şi mîna de abdomenul ei şi trăgînd-o mai aproape. Nu mi s-a părut să ai obiecţii în dimineaţa aia în vîrful muntelui.

– Nu, zise ea cu răsuflarea tăiată şi, deci, fără

pic de forţă, motiv pentru care el nu se opri din a-i adulmeca părul pînă cînd gura lui îi atinse urechea.

– Mi-a scăpat cumva ceva în dimineaţa aia? Sau fetele albe din înalta societate spun *nu* altfel decît celelalte?

– Încetează, încetează odată, gemu ea cînd vîrfurile degetelor lui îi atinseră sfîrcul, făcîndu-l să genereze o picătură de lapte.

– Mie mi s-a părut foarte clar că ai spus da.

– N-ar fi trebuit să se întîmple.

– Ce s-a-ntîmplat, domnişoară Andrews? După atîta timp începi să ai mustrări de conştiinţă că te-ai regulat cu un indian?

Ea îi dădu mîinile la o parte şi, întorcîndu-se, îi trase o palmă cu toată puterea. Zgomotul răsună în încăpere ca o şfichiuire de bici. Pe amîndoi îi uimiră şi zgomotul şi izbucnirea ei de violenţă la auzul vorbelor lui urîte.

Ea îşi retrase repede mîna.

– Să nu-mi mai vorbeşti niciodată aşa, zise apoi cu răsuflarea tăiată şi respirînd agitat.

– Bine, mîrîi el făcînd cîţiva paşi şi ţintuind-o de dulap. Atunci hai să vorbim despre motivul pentru care te-ai aranjat aşa astăzi. Ai vrut să fii sigură că-ţi observ frumuseţea blondă? Ai crezut că poţi

să-l intimidezi pe indian cu ea? Cum de am tupeul să-i cer unei asemenea zeiţe aurii să se mărite cu mine? Asta ai vrut să mă faci să gîndesc?

– Nu!

– Atunci de ce miroşi atît de bine? Şi de ce ai făcut în aşa fel încît să pari numai bună de mîncat? întrebă el printre dinţi. Şi de ce, oare, vreau s-o fac?

Nu putu să reziste geamătului care i se formă în gît, la fel cum nu putu să reziste nici impulsului de a o strînge în braţe. Îşi ascunse faţa în scobitura gîtului ei şi o ţinu strîns. Îşi frecă pieptul de sînii ei. Şoldurile lui se frecară de ale ei mimînd mişcările actului sexual.

Îmbrăţişarea nu dură decît cîteva secunde, căci el se desprinse brusc. Pieptul îi tresălta din cauza respiraţiei anevoioase. Cîţiva nasturi ai cămăşii se descheiaseră. Culoarea îi apăruse în obraji. În ochii ei uluiţi, el părea nedisciplinat şi periculos, şi de asemenea, extrem de sexy.

– Vezi, domnişoară Aislinn, pot să-mi stăpînesc poftele. Nu te flata crezînd că eu te vreau mai mult decît mă vrei tu. Eşti doar un bagaj suplimentar pe care trebuie să-l iau odată cu fiul meu, pentru că eu n-am glande mamare. Dar sînt gata să plătesc preţul de a trăi cu tine pentru a-i

oferi un cămin lui Tony, spuse el şi îşi trecu mîna prin păr, trăgînd de cîteva ori aer în piept. Deci, te întreb pentru ultima oară. Vii sau nu?

Înainte ca ea să apuce să se adune suficient de mult pentru a formula un răspuns, sună soneria.

Capitolul 8

– Cine e?

– Nu ştiu, spuse Aislinn.

– Aşteptai pe cineva?

– Nu.

Mereu politicoasă şi aderînd la regulile etichetei, ea îl rugă să o scuze, lucru care părea mai degrabă ridicol după episodul care tocmai avusese loc. Ieşi din bucătărie şi se duse să deschidă, dar gîndurile îi erau în altă parte. Mintea îi rămăsese în încăperea cealaltă cu Greywolf. Ce avea să facă?

Deschise uşa şi, timp de cîteva secunde, nu se clinti. Stătu acolo şi se întrebă ce altceva s-ar mai fi putut întîmpla pentru a face din ziua aceea cea mai dezastruoasă zi din viaţa ei.

– N-ai de gînd să ne inviţi înăuntru? îşi întrebă Eleanor Andrews fiica.

– Ie... iertaţi-mă vă rog, se bîlbîi Aislinn şi se dădu într-o parte, lăsîndu-şi părinţii să intre în living-room.

– S-a întîmplat ceva? întrebă tatăl ei.

– Nu... doar că, ăăă, nu vă aşteptam.

O intimidau, ca de obicei. Părinţii ei puteau să o facă întotdeauna să se simtă ca un copil pe cale de a fi certat. Nu era ceva ce îi plăcea să recunoască, dar aşa se întîmpla de fiecare dată cînd îi vedea. Ziua aceea nu făcea nici o excepţie.

– Tocmai am plecat de la club, zise Eleanor rezemîndu-şi racheta de tenis de perete, şi ne-am gîndit că, dacă tot sîntem în drum să trecem şi pe aici.

Aislinn nu credea. Dacă părinţii ei trecuseră pe acolo, trebuia să existe un motiv. Ei nu prelungiră prea mult suspansul.

– Îl mai ţii minte pe Ted Utley? întrebă tatăl ei. L-am cunoscut la un bal simfonic acum cîţiva ani.

– Pe atunci era însurat, interveni şi mama ei.

În timp ce Eleanor povestea despre nefericitul divorţ al domnului Utley şi fericitele sale investiţii în domeniul imobiliar, Aislinn încercă să-şi privească părinţii obiectiv. Amîndoi erau bronzaţi, drăguţi şi în formă. Întruchipau realizarea visului american. Trăiau ceea ce majoritatea oamenilor ar fi considerat o viaţă bună. Totuşi, Aislinn se întrebă dacă simţiseră vreodată pasiunea.

Ah, zîmbeau în faţa aparatului de fotografiat în dimineaţa zilei de Crăciun. Mama ei plîngea delicat la înmormîntări. Tatăl ei se implica emoţional cînd discuta despre datoria naţională. Dar ea nu-i auzise niciodată rîzînd în hohote sau strigînd furioşi. Îi văzuse sărutîndu-se formal şi bătîndu-se uşor pe spate cu afecţiune, dar niciodată nu-i văzuse schimbînd o privire încărcată de dorinţă. O aduseseră pe lume totuşi; după părerea ei, erau cei mai sterili oameni pe care îi cunoscuse vreodată.

– Aşa că am vrea să vii la cină marţi seară, spuse mama ei. O să luăm masa în curtea interioară, dar să te îmbraci cu ceva frumos. Şi aranjează cu o femeie să stea cu... cu copilul.

– Pe copil îl cheamă Tony, spuse Aislinn. Şi nu va fi nevoie să aranjez cu nimeni, pentru că nu voi veni la cină.

– De ce? întrebă tatăl ei încruntîndu-se. Dacă ai un copil nelegitim nu înseamnă că trebuie să stai ascunsă.

Aislinn rîse.

– Vai, tată, îţi mulţumesc pentru vederile largi pe care le ai, spuse ea, dar ei nu sesizară sarcasmul. Nu vreau să vin la o petrecere stînjenitoare, unde tu şi mama o să încercaţi să mă cuplaţi cu un bărbat care are o atitudine tolerantă faţă de femeile căzute în dizgraţie.

– Ajunge, spuse el cu asprime.

– Nu facem decît ce credem că e mai bine pentru tine, spuse Eleanor. Ţi-ai distrus viaţa complet. Încercăm să-ţi reparăm greşelile cum putem mai bine. Cred că ai putea măcar să...

Eleanor se întrerupse brusc ţinîndu-şi răsuflarea. Ba chiar duse o mînă la piept, de parcă ar fi vrut să gonească un atacator. Willard Andrews îi urmări privirea speriată şi fu şi el vădit surprins. Fără să fie nevoie să se întoarcă, Aislinn ştiu ce anume îi dăduse peste cap pe părinţii ei pe care, de obicei, nu-i tulbura nimic.

Într-adevăr, cînd se întoarse şi se uită la Greywolf, simţi acele furnicături care erau un amestec de teamă şi anticipaţie. De fiecare dată cînd îl vedea pe Lucas avea acea reacţie la început.

El stătea drept şi nemişcat în uşa care despărţea bucătăria de living-room. Privirea îi era fixată asupra părinţilor ei. Buzele subţiri trădau severitate. Cămaşa îi era deschisă pînă aproape de brîu, iar pieptul abia i se mişca atunci cînd respira. Stătea atît de nemişcat, încît ai fi zis că era o statuie, dacă n-ar fi fost energia latentă pe care o emana.

– Mamă, tată, el este domnul Greywolf, spuse Aislinn, vocea ei retezînd acea tăcere grea.

Nimeni nu scoase nici un cuvînt. Lucas dădu scurt din cap în chip de salut, dar Aislinn se gîndi că o făcuse, pentru că Alice Greywolf îl învăţase bunele maniere, nu pentru că Lucas ar fi nutrit vreun pic de respect faţă de părinţii ei.

După privirea înspăimîntată a lui Eleonor, ai fi zis că Lucas era un tigru scăpat din cuşcă. Willard era aproape la fel de uluit, dar în cele din urmă întrebă:

– *Lucas* Greywolf?

– Da, răspunse Lucas scurt.

– Am citit în ziarul de dimineaţă despre eliberarea dumitale din închisoare.

– Dumnezeule, spuse Eleanor clătinindu-se şi agăţîndu-se de spătarul unui scaun.

Era albă la faţă ca o victimă care urma să fie

masacrată şi scalpată, şi care implora mila unei zeităţi.

Willard îi aruncă fiicei sale o privire dură. Din obişnuinţă, Aislinn lăsă capul în jos.

– Ceea ce nu înţeleg, domnule Greywolf, este ce cauţi dumneata în casa fiicei mele, cu acordul ei, se pare.

Aislinn continuă să stea cu capul plecat. Îşi închipuise că întîlnirile ei cu Lucas erau îngrozitoare, dar nimic nu putea fi mai rău decît ce se petrecea în acele momente. Cu coada ochiului îl văzu pe Lucas venind încet spre ea. Eleanor se înfioră şi scoase un icnet cînd el îi ridică bărbia lui Aislinn cu degetul, forţînd-o să-l privească.

– Ei?

Îi dădea de ales, dar, de fapt, nu era nimic de ales. Ori le spunea ea ce căuta în casa ei, ori o făcea el. Ea înălţă bărbia puţin mai mult pentru a şi-o desprinde de degetele lui şi întoarse capul uşor, întîlnind privirile uluite ale părinţilor ei. Trăgînd aer în piept şi avînd senzaţia că urma să sară în gol, spuse:

– Lucas este... este... tatăl lui Tony.

Tăcerea care urmă fu atît de densă, încît ar fi putut fi tăiată cu cuţitul. Aislinn îşi auzea bătăile inimii şi le întîlni privirile îngrozite ale părinţilor ei.

Aceştia aveau replici în orice împrejurare, dar acum se uitau la ea cu ochii mari şi cu gurile căscate, ca nişte peşti morţi pe plajă.

– Imposibil, îngăimă Eleanor în cele din urmă.

– Lucas şi cu mine ne-am, ăăă, cunoscut cînd a evadat acum zece luni, zise Aislinn.

– Nu pot să cred, spuse Eleanor.

– Ba da, altfel n-ai fi atît de îngrozită, spuse Lucas batjocoritor. Sînt convins că eşti şocată să afli că nepotul dumitale e şi nepotul unui şef de trib.

– Să nu îndrăzneşti să-i vorbeşti soţiei mele pe acest ton! îi porunci Willard şi făcu un pas spre el. Aş putea să pun să fii arestat pentru...

– Scuteşte-mă de ameninţările dumitale, domnule Andrews. Le-am mai auzit. De la oameni mai bogaţi şi mai influenţi decît dumneata. Nu mi-e frică de dumneata.

– Ce vrei? întrebă Willard. Bani?

Pe chipul rece al lui Greywolf se citi dispreţul. Îşi îndreptă umerii şi mai mult.

– Îmi vreau fiul.

Eleanor se întoarse spre Aislinn.

– Dă-i-l.

– Poftim? întrebă Aislinn, făcînd un pas înapoi. Ce-ai spus?

– Dă-i copilul. Ar fi cel mai bine pentru toată lumea.

Stupefiată, Aislinn se uită întîi la mama ei, apoi la tatăl ei, care, tăcînd, susţinea ideea lui Eleanor.

– Vă închipuiţi că o să-mi dau copilul?

Era o întrebare retorică. Îşi dădea seama după chipurile lor că mama ei fusese sinceră.

– Ascultă-ne măcar o dată în viaţă, Aislinn, spuse tatăl ei şi îi luă mîna într-a lui. Mereu ai făcut contra voinţei noastre, ai modificat regulile după cum ai vrut, ai făcut ce ştiai că nu ne convenea. Dar, de data asta, ai mers prea departe şi ai făcut o greşeală îngrozitoare. Nu ştiu cum ai putut...

Neputînd să rostească vorbele, îi aruncă doar o privire ucigătoare lui Lucas, o privire care spunea totul, după care i se adresă din nou fiicei lui:

– Dar s-a întîmplat. O să regreţi greşeala asta tot restul vieţii dacă nu renunţi la copil acum. Se pare că domnul Greywolf îşi dă seama că e un lucru înţelept. Dă-i copilul să-l crească. Dacă vrei, o să trimit bani din cînd în cînd...

Aislinn îşi desprinse mîna dintr-a lui şi se dădu înapoi, de parcă acesta ar fi fost bolnav. Şi, în clipa aceea, chiar era, după părerea ei; bolnav în inimă. Altfel cum ar fi putut oricare din părinţii ei să-i sugereze măcar să-l dea pe Tony? Să nu-l

mai vadă niciodată. Să se descotorosească de el, de parcă ar fi fost nişte urme acuzatoare ale unei orgii.

Se uită la ei şi îşi dădu seama că erau nişte străini. Cît de puţin îi cunoştea, de fapt. Ba cît de puţin o cunoşteau ei.

– Îmi iubesc fiul şi nu o să renunţ la el pentru nimic în lume.

– Aislinn, fii rezonabilă, spuse Eleanor. Nu pot decît să-ţi admir ataşamentul faţă de copii, dar...

– Cred că ar fi mai bine să plecaţi.

Chiar dacă vocea lui Greywolf nu fusese prea poruncitoare, atitudinea lui era. Părea să-i domine pe toţi trei cînd se întoarseră la auzul acelui sunet.

Willard pufni batjocoritor.

– Sigur n-o să fiu dat afară din casa fiicei mele de un... de tine. Şi, în plus, discuţia asta nu te priveşte.

– Ba îl priveşte foarte mult chiar, îl contrazise Aislinn. Doar e tatăl lui Tony. Orice hotărîre aş lua, îl priveşte şi pe el.

– Dar e un criminal! exclamă tatăl ei.

– A fost acuzat pe nedrept. A luat asupra lui vina altora, spuse ea şi îl observă pe Lucas care era mirat de felul în care îi lua apărarea.

– Autorităţile nu sînt de aceeaşi părere. Din

cîte scrie în ziar, e un fost puşcăriaş. Şi, dacă asta nu e de ajuns, e indian, zise Willard.

– La fel e şi Tony, spuse Aislinn cu curaj. Asta nu înseamnă că-l iubesc mai puţin.

– Ei bine, să nu te aştepţi să-l acceptăm vreodată, zise Eleanor cu răceală.

– Atunci, cred că ar fi bine să faceţi ce v-a propus Lucas, să plecaţi.

Willard fu la un pas de a-şi pierde cumpătul, ceea ce Aislinn nu îl văzuse făcînd niciodată, dar se abţinu şi spuse încordat:

– Dacă o să ai de-a face vreodată cu acest bărbat, nu vei vedea absolut nimic de la mine.

– Nu ţi-am cerut niciodată nimic, tată, spuse ea şi lacrimile îi înţepau ochii, dar ea ţinu capul sus cu mîndrie. Ţi-am înapoiat banii pe care i-ai băgat în studioul fotografic pe care eu nu l-am dorit niciodată. Nu-ţi sînt datoare pentru nimic, nici măcar pentru o copilărie fericită. Ai spus acum cîteva clipe că întotdeauna am modificat regulile după cum am vrut, dar nu-i adevărat. Întotdeauna am vrut s-o fac, însă tu m-ai împiedicat. Am făcut după cum aţi vrut voi în orice decizie majoră a vieţii mele. Pînă acum. Dacă tu şi mama nu puteţi accepta faptul că Tony e nepotul vostru, atunci nici eu nu pot să ocup vreun loc în vieţile voastre.

Ei înghiţiră acel ultimatum cu aceeaşi stăpînire rece de care dăduseră dovadă atît în momentele de tristeţe, cît şi în cele de bucurie ale vieţii lor. Fără să scoată un cuvînt, Willard îşi luă soţia de braţ şi o conduse spre uşă. Eleanor se opri doar să-şi ia racheta de tenis înainte să iasă. Nu aruncară nici o privire înapoi.

Aislinn lăsă capul în jos. Lacrimile care ameninţau să ţîşnească de cîteva minute îi şiroiră încet de sub pleoape, rostogolindu-se pe obraji. Părinţii ei voiau să-i domine viaţa complet sau să nu facă parte din ea deloc. Nu-i venea să creadă că puteau fi atît de stăpîniţi de prejudecăţi, încît să refuze să-şi recunoască propriul nepot. Le regretă hotărîrea cu amărăciune.

Pe de altă parte, dacă aveau vederi atît de înguste şi erau atît de intransigenţi, ea şi Tony aveau să se descurce mai bine fără ei. Voia ca fiul ei să nu se ruşineze de emoţiile pe care le simţea. Voia să crească avînd libertatea de a se exprima, ceea ce ea nu avusese voie să facă niciodată. Voia să simtă totul cu intensitate, aşa cum simţise ea cu...

Se întoarse brusc şi se uită la bărbatul care stătea atît de nemişcat şi de tăcut în spatele ei. Gîndurile o duseseră în mod inevitabil înapoi la

zilele pe care le petrecuse, fiind ostatica lui Lucas Greywolf. Atunci, pentru prima oară, viaţa fusese imprevizibilă. Îşi amintea foarte bine momentele de emoţie, de bucurie şi de tristeţe. Acea scurtă perioadă de timp nu fusese romanţată în mintea ei, aşa cum crezuse ea mai tîrziu. Nu fusese minunată în întregime. Departe de aşa ceva. Dar fusese reală. Niciodată nu se simţise mai plină de viaţă ca în acele ceasuri tulburătoare.

– Ce ai de gînd să faci? o întrebă Lucas.

– Tot mai vrei să mă mărit cu tine?

– Pentru binele fiului nostru, da.

– Vei fi un tată bun şi iubitor pentru Tony?

– Jur!

Era cel mai greu lucru pe care trebuise să întrebe pe cineva vreodată, dar îl privi direct în ochi.

– Şi cu mine? Ce fel de soţ trebuie să mă aştept să fii?

– Eşti mama fiului meu. Te voi trata cu respectul cuvenit.

– M-ai speriat de multe ori. Nu vreau să trăiesc cu frică de tine.

– Nu ţi-aş face nici un rău. Jur pe trupul bunicului meu, Joseph Greywolf!

O cerere în căsătorie bizară, îşi spuse ea. La

fel ca majoritatea femeilor, îşi imaginase lumînări şi trandafiri, vin şi muzică în surdină, lună plină şi declaraţii de dragoste veşnică. Zîmbi stins, ironică faţă de sine. Ei bine, nu le puteai avea pe toate.

Tocmai închisese uşa după tot ce era sigur şi familiar. Nu mai exista cale de înapoiere. Şi, în plus, Lucas nu avea să renunţe la fiul lui. Spusese acest lucru foarte clar.

Avea să fie o căsnicie lipsită de dragoste, în afară de iubirea lor pentru Tony. Oricum nu exista dragoste în viaţa ei acum, aşa că nu avea să-i simtă lipsa. Viaţa împreună cu Lucas şi Tony nu avea să fie doar un şir nesfîrşit de zile, monotone din cauza asemănării lor. Cel puţin avea să rezerve unele surprize.

Îl privi cu hotărîre şi, fără să ezite nici un pic, spuse:

– Bine, Lucas Greywolf. Mă voi căsători cu tine.

Şi o făcu, două zile mai tîrziu, la ora nouă dimineaţa, într-o încăpere a aceluiaşi tribunal în care Lucas Greywolf fusese găsit vinovat, cu

aproape patru ani în urmă.

Mireasa ţinu copilul pe umăr cînd rosti legămintele ce o uneau în faţa legii de un om care era puţin mai mult decît un străin. Nu ştiuse cu ce ar fi fost normal să se îmbrace, dar, în cele din urmă, se hotărîse asupra unui costum de pînză, de culoarea piersicii, cu fusta plisată. Sub jachetă avea o bluză albă atît de subţire, încît i se vedea cămăşuţa dantelată de dedesubt. Toaleta era elegantă şi feminină, fără să fie tipic de mireasă.

Părul îi era prins într-o parte cu un pieptene de fildeş, primit cadou de la bunica din partea tatălui. Acela era ceva vechi.

Lucas o luase prin surprindere purtînd o pereche de pantaloni negri şi un sacou sport peste cămaşa bleu. Arăta incredibil de frumos cu părul lui lung şi negru pieptănat cu grijă. Ea ştia că alcătuiau o pereche izbitoare şi oamenii întorseseră capetele cînd ei intraseră în incinta tribunalului.

Pînă să-şi dea seama, ceremonia se încheiase şi ei părăseau clădirea. Lucas îi dăduse un sărut uşor şi superficial după ce judecătorul îi declarase soţ şi soţie. Acum o ţinea de cot, conducînd-o spre camionetă. Aceasta era veche de cel puţin zece ani.

– O să mergem să luăm lucrurile pe care le-ai împachetat şi plecăm imediat.

Îi spusese din ziua precedentă că voia ca ora oficierii ceremoniei să aibă loc devreme, deşi cele cîteva minute pe care le petrecuseră în cabinetul judecătorului cu greu puteau fi numite astfel, ca să ajungă la destinaţie înainte de lăsarea serii. Voia să se întoarcă în rezervaţie cît mai repede.

Cînd ajunseră acasă, în timp ce ea îl schimba pe Tony şi se îmbrăca ea însăşi pentru drum, Lucas încărcă în maşină lucrurile pe care ea le pusese deoparte pentru a le lua cu ei. Trecînd pentru ultima oară prin toate, nu simţi nici un pic de regret că pleca.

Fusese o locuinţă, nu un cămin. Nu se ataşase sentimental de nimic. Singurul lucru de care nu-i plăcea să se despartă era camera pe care o pregătise pentru Tony. Pusese dragoste în încăperea aceea.

– Ai luat tot? o întrebă Lucas cînd ea apăru în living-room, după ce se asigurase că toate luminile erau stinse.

– Cred că da.

Şi el se schimbase. Purta aceeaşi cămaşă, dar îşi suflecase mînecile pînă la coate. Pantalonii de stofă fuseseră înlocuiţi de blugi, iar pantofii, de

cizme; şi în jurul frunţii avea legată o eşarfă. Nu avusese cercelul în dimineaţa aceea, acum însă îl avea.

Încuiară uşile în urma lor, hotărînd ca, deocamdată, să lase mobila acolo, pînă cînd aveau să hotărască în ce mod să vîndă totul. Ştiind că soţul ei ar fi putut fi sensibil la astfel de lucruri, ea se oferi să-şi lase maşina în garaj. Se văzu curînd ce sacrificiu imens era.

– În vechitura asta nu e aer condiţionat, spuse Lucas.

Mergeau pe autostradă şi vîntul îi răvăşea părul lui Aislinn. Tony era în căruciorul lui, pe care îl fixaseră între ei, învelit cu un pled. Era prea cald pentru a ţine geamurile ridicate, dar pentru Aislinn era un coşmar teribil faptul că trebuia să-şi dea părul la o parte de pe faţă. Ea nu se plînsese, dar Lucas observase.

– Nu-i chiar atît de rău, minţi ea.

– Deschide torpedoul, zise el şi ea îl ascultă. Ia eşarfa aia şi leagă-ţi-o în jurul frunţii. Părul n-o să-ţi mai fie atît de răvăşit.

Ea luă eşarfa şi o împături în formă de triunghi, după care o rulă pînă cînd ajunse o fişie îngustă. O răsuci înainte să şi-o lege în jurul capului. Aplecîndu-se puţin în faţă, se uită în oglindă.

– Asta mă face în mod oficial indiancă?

Se uită la el zîmbind. La început, el nu ştiu ce să creadă în legătură cu întrebarea ei, dar cînd îi văzu licărul din ochi, îi răspunse cu un zîmbet. Acesta veni încet, aproape ca şi cum buzele lui ar fi uitat cum să schiţeze un zîmbet. Dar, în cele din urmă, i se întinse pe toată faţa, alungîndu-i aerul sever. Ba chiar rîse uşor.

După aceea, tensiunea dintre ei se mai risipi oarecum. Încetul cu încetul, ea îl atrase în discuţie. Povestiră despre copilărie; unele lucruri erau amuzante, altele dureroase.

– Într-un fel, am fost la fel de singură ca şi tine, zise ea.

– După ce ţi-am cunoscut părinţii, nu mă miră.

– Ei n-au capacitatea de a iubi ca a mamei tale.

El doar o privi şi încuviinţă.

Oricît de grăbit ar fi fost să ajungă acasă, o consulta mereu în legătură cu locurile unde să oprească pentru a se odihni, a bea, a mînca.

– Va trebui să oprim în curînd, spuse ea imediat după prînz. Tony se trezeşte şi o să vrea să mănînce.

Fusese un adevărat înger, dormind în cărucior ul lui. Dar se trezi înfometat şi nerăbdător.

Pînă cînd ajunseră în următorul oraş, urletele lui răsunau în toată cabina.

– Unde să opresc? o întrebă Lucas.

– Poţi să continui să mergi. Mă descurc eu.

– Nu, ţi-ar fi mai comod dacă aş opri. Numai să-mi spui unde.

– Nu ştiu, spuse ea, rozîndu-şi buza neliniştită, căci nu voia ca plînsul lui Tony să-l enerveze pe Lucas.

Acesta s-ar fi putut răzgîndi în legătură cu dorinţa de a fi tată. Dacă se sătura imediat de problemele zilnice?

– La o toaletă? sugeră el, uitîndu-se la clădirile de pe strada principală.

– Nu-mi place să intru cu el într-un loc public, cînd face atîta gălăgie.

Lucas intră, în cele din urmă, în parcul municipal şi opri la umbra unui copac.

– Aici e bine?

– E foarte bine, spuse Aislinn descheind repede nasturii bluzei, lăsîndu-şi în jos cupa sutienului şi aşezîndu-l pe Tony la sîn. Acesta tăcu imediat.

– Pfiu, spuse ea rîzînd. Nu ştiu dacă am fi...

Se întrerupse brusc însă, pentru că îşi ridicase privirea de la faţa roşie a fiului ei şi se uitase la

tatăl acestuia. Lucas se uita la fiul său cu atenţie. Expresia de pe chipul lui o făcu pe Aislinn să tacă. Cînd văzu că ea îl privea, el întoarse capul şi se uită prin parbriz.

– Ţi-e foame? întrebă el.

– Puţin.

– Ce-ai zice de un hamburger de la o chestie din aia unde te servesc în maşină de la o ferestruică?

– E foarte bine. Orice.

– Imediat după ce Tony o să... termine de mîncat, o să găsim un loc.

– Bine.

– Te-a durut?

Ea îşi ridică privirea şi se uită la el. Tot mai fixa parbrizul.

– Cînd, Lucas?

– Ştii foarte bine cînd. În dimineaţa aia.

– Nu, zise ea atît de încet, încît abia auzi ea însăşi.

El bătea în volan cu pumnul, mişca un genunchi încolo şi încoace într-un ritm constant şi îşi plimba privirea asupra peisajului. Dacă ar fi fost vorba despre orice alt bărbat, acele simptome ar fi indicat nervozitate. Dar era imposibil. Lucas Greywolf nu ştia ce e aceea nervozitate. Oare?

– Fusesem la închisoare...

– Ştiu.

– Fără o femeie.

– Înţeleg.

– Am fost brutal.

– Nu prea...

– Mai tîrziu am început să mă gîndesc. Că poate te duruse... sînii... sau...

– Nu, nu m-a durut.

– Erai atît de mică...

– Trecuse destulă vreme.

– Şi... şi strîmtă... şi eu...

– N-a fost viol, Lucas.

El întoarse capul brusc.

– Ai fi putut să susţii că a fost.

– Dar n-a fost.

Mesajele pe care şi le transmiteau ochii lor erau încărcate cu lucruri despre care era mai bine să nu se vorbească. Aislinn lăsă capul în jos şi închise ochii cînd nişte valuri de căldură, care nu aveau nici o legătură cu ziua aceea de vară, puseră stăpînire pe ea. Chiar şi acum parcă mai simţea împingerile lui.

Lucas se sili să nu mai audă zgomotul delicios pe care îl făcea fiul lui cînd sugea. Îşi amintea cum propriile lui buze trăseseră de acele sfîrcuri,

tari şi excitate. Le înconjurase cu limba, le împunsese, le mîngîiase...

Doamne, nu te mai gîndi la asta, că începi să te exciţi.

– Cînd ţi-ai dat seama că eşti însărcinată? o întrebă el încruntat, după un moment îndelungat.

– După vreo două luni.

– Ţi-era rău?

– Puţin. Eram mai mult obosită. Nu mai aveam nici un pic de energie. Şi nu mi-a mai venit...

– Ah, da.

Cu coada ochiului o văzu mutîndu-l pe Tony, cu grijă, de la un sîn la celălalt. Era ruşinoasă. Ştia că acea intimitate forţată o costa foarte mult. Totuşi, cît ar fi vrut să se întindă peste scaun, să-i desfacă bluza larg şi să se uite la acea minune a Naturii. Cît ar fi vrut să se uite la sînii ei. Tînjea să-i atingă. Să-i guste. Feminitatea ei îl umplea; nasul, gîtlul, vintrele. Era inundat de parfumul, imaginea şi sunetul femeii şi ar fi vrut să stea cufundat în ele multă vreme.

– A fost o sarcină uşoară?

– Atît cît poate fi de uşoară o sarcină, spuse ea zîmbind.

– A lovit mult?

– Ca un fotbalist.

– Prefer să mă gîndesc la el ca la un alergător de maraton.

Privirile li se întîlniră şi ceea ce era între ei constituia visul comun al unor părinţi pentru copilul lor.

– Da. Ca un alergător de maraton, zise ea încet. Ca tine.

Inima lui crescu de mîndrie. Emoţia deveni atît de mare în pieptul lui, încît, timp de cîteva secunde, abia putu să respire.

– Îţi mulţumesc, zise el apoi, iar ea îl privi întrebătoare. Pentru că mi-ai purtat fiul.

Fu rîndul lui Aislinn să se simtă foarte emoţionată. Un om atît de mîndru ca Greywolf nu mulţumea cu prea multă uşurinţă. Dar ar fi stricat acel moment dacă ar fi discutat despre acest lucru, aşa că dădu doar din cap.

Îi acordă toată atenţia lui Tony pînă cînd acesta termină, după care i-l dădu lui Lucas. El îl ţinu cît ea îşi aranjă hainele şi apoi o ajută să-i schimbe scutecul.

Nu mai vorbiră nimic. Se spuseseră destule.

– Gene e aici, zise Lucas oprind camioneta în faţa unei căsuţe frumoase din stucatură albă.

Gardul era bine îngrijit. O lumină ardea pe verandă, primitoare. Cîrciumărese erau sădite de ambele părţi ale aleii din faţă.

Se întunecase de mult. Călătoriseră ore întregi, deşi, de data aceasta, nu mai trebuiseră să folosească drumuri secundare ca atunci cînd Lucas era un evadat. Totuşi, călătoria lor fusese lungă şi obositoare. Aislinn era epuizată.

– Rămînem aici în seara asta? întrebă ea plină de speranţă.

– Nu, trecem doar să-i salutăm. Sînt nerăbdător să ajung pe pămîntul meu.

Pămîntul lui? Nu ştia că are pămînt. De fapt, nici nu se gîndise măcar să-l întrebe cum avea de gînd să-i întreţină pe Tony şi pe ea, din moment ce nu mai putea să practice avocatura. Într-un fel, nu era îngrijorată în această privinţă. Greywolf se dovedise a fi un om plin de resurse, intuitiv şi capabil. Nu avea nici o îndoială că o să-i facă viaţa cît mai plăcută fiului său.

Lucas veni să o ajute să coboare. Pentru prima oară se simţi cuprinsă de teamă. Dacă Alice Greywolf şi doctorul Dexter reacţionau la fel ca părinţii ei cînd aveau să vadă copilul? Ea era mai

străină acolo decît era Lucas în lumea ei. Cum avea să fie primită?

Lucas nu părea să-şi facă probleme. Străbătu aleea alergînd şi sări pe verandă. Bătu în uşă de două ori înainte ca Gene Dexter să deschidă.

– Ei, era şi timpul. Alice era...

Cînd o văzu pe Aislinn venind pe alee, doctorul tăcu brusc.

– Gene, e Lucas? strigă Alice din casă. Lucas? repetă ea şi apăru lîngă Gene cu faţa numai zîmbet. Ah, ai ajuns. Am fost atît de îngrijoraţi. De ce n-ai venit direct acasă? Te-ai hotărît să mai stai cîteva zile în Phoenix?

Lucas se dădu într-o parte şi cînd Alice o văzu pe Aislinn, ochii i se măriră foarte mult, semănînd cu ai unei căprioare. Apoi, cînd văzu copilaşul din braţele ei, buzele ei formară un mic O.

– Cred că ar fi mai bine să intraţi în casă.

Aislinn ştiu în clipa aceea că avea să ajungă să o iubească pe Alice Greywolf. Fără întrebări. Fără acuzaţii. Fără critici. Doar acceptare plină de graţie, fără condiţii.

Lucas ţinu uşa cu plasă deschisă pentru Aislinn şi Tony. Ea intră într-un living-room care era mobilat simplu, dar cu gust.

– Mamă, Gene, o ţineţi minte pe Aislinn?

– Bineînţeles, spuse Gene.

– Bună seara.

Alice îi zîmbi şi apoi o întrebă cu timiditate:

– Pot să văd copilul?

Aislinn îl întoarse pe Tony în aşa fel încît să poată fi văzut bine. Alice icni uşor şi ochii i se umplură de lacrimi cînd întinse mîna să-l mîngîie pe căpşor.

– Lucas! şopti ea.

– Anthony Joseph, o corectă Lucas cu mîndrie. Fiul meu.

– Ah, da. Ştiu că e fiul tău, spuse ea, prinzîndu-şi buza de jos cu dinţii ca să nu rîdă şi să plîngă în acelaşi timp. Seamănă cu tine leit. Gene, l-ai văzut? Nu-i aşa că e minunat? *Anthony Joseph!* După tata, mai spuse ea şi se uită la Aislinn cu ochii sclipind de lacrimi. Îţi mulţumesc.

– Eu... *noi*... îi spunem Tony. Vrei să-l ţii?

Alice ezită doar o clipă înainte să-şi desfacă braţele pentru a primi copilul. Ani de zile ţinuse nou-născuţi în braţe, la clinică, dar cu Tony se purta cu mare grijă, de parcă ar fi fost din porţelan. Nu-şi luă ochii de la el cînd se duse şi se aşeză pe canapea, gîngurindu-i un cîntec de leagăn *Navaho.*

– Bănuiesc că asta înseamnă că trebuie să

fac eu pe gazda, zise Gene, gîndindu-se, în sfîrşit, să închidă uşa de la intrare pentru a menţine aerul condiţionat. Aislinn, ia loc te rog, spuse el, arătîndu-i că putea să se aşeze unde voia în tot living-ul.

– Ne-am căsătorit astăzi, zise Lucas brusc, parcă aşteptîndu-se să fie provocat.

– E... e grozav, zise Gene cu îndoială în glas.

Situaţia ar fi fost iarăşi penibilă dacă n-ar fi intervenit Alice.

– Vă rog să luaţi loc cu toţii, îi îndemnă ea. O să aduc imediat ceva de mîncare şi de băut. Dar vreau să stau cîteva minute cu Tony întîi.

– Nu te deranja, mamă. Nu stăm mult.

– Plecaţi? Dar abia aţi ajuns.

– Vreau să ajung *acolo* pînă nu se face prea tîrziu.

Alice îşi privi fiul fără a-i veni a crede.

– Acolo? Vrei să spui la *rulotă?*

– Da.

– Cu Aislinn şi Tony?

– Bineînţeles.

– Dar nu poţi să-i instalezi în rulota aia. E prea mică. Nici măcar nu s-a făcut curat şi...

– Alice, spuse Gene cu o tentă de reproş în glas.

Ea tăcu imediat şi se uită stînjenită la Lucas şi la Aislinn.

– Îmi dau seama că nu e treaba mea, dar speram că o să staţi cîteva zile aici, cu mine, înainte să plecaţi într-acolo.

Łucas se uită la Aislinn. Ea nu-şi spusese părerea şi el ştia că nici nu avea să o facă. Doamne, era, într-adevăr, curajoasă. Cînd era nevoită, devenea la fel de neclintită ca o stîncă. Admirase acest lucru la ea de la bun început. Dar îi văzu cearcănele şi umerii aduşi din cauza oboselii.

– Bine. În seara asta doar, acceptă el, uimindu-se pe sine.

– Ah, cît mă bucur, spuse Alice. Ia, Aislinn, ţine copilul. Am păstrat ceva mîncare caldă, în speranţa că o să vină Lucas în seara asta.

– Să te ajut, se oferi Aislinn.

– Nu-i nevoie.

– Dar vreau s-o fac.

Gene şi Lucas ieşiră în urma lor din cameră. La uşă, Lucas îl apucă de braţ pe Gene.

– Nu te dăm jos din pat în seara asta, nu? îl întrebă el în şoaptă.

– Din păcate nu, zise Gene cu tristeţe.

– Încă?

Doctorul clătină din cap cu tristeţe.

– Încă. Mama ta e o femeie deosebită, Lucas. N-am de gînd să renunţ la ea pînă cînd n-o să-mi fie soţie.

Lucas îl bătu pe sapte.

– Bravo! Are nevoie de tine.

Intrînd în bucătărie, se gîndi cu ce femeie deosebită era căsătorit *el*. De aceea o căută imediat din priviri pe Aislinn.

Ea îi surprinse privirea şi îi răspunse cu timiditate. Era o scenă de familie şi totuşi nu era. Avea nevoie de ceva timp ca să se obişnuiască în noua postură de femeie măritată. Cu toate acestea, îi făcu o deosebită plăcere cînd Lucas se aşeză lîngă ea.

– Lucas, de ce nu mi-ai spus de copil? întrebă Alice, jumătate de oră mai tîrziu, ducînd vasele murdare la chiuvetă.

Momentul de tăcere se prelungi stînjenitor. Aislinn îl întrerupse, în cele din urmă, mărturisind:

– N-a ştiut de copil pînă cînd nu a venit la mine acum trei zile ca să-mi mulţumească pentru faptul că n-am formulat acuzaţii împotriva lui.

Încercă să susţină privirile uimite ale mamei lui şi a prietenului lui, dar descoperi că nu avea curajul, aşa că lăsă capul în jos.

– Am forţat-o să se mărite cu mine, spuse

Lucas cu candoarea lui caracteristică. Am amenințat-o că i-l iau pe Tony dacă n-o face.

Gene se foi stînjenit pe scaun. Alice duse mîna la gură, sperînd că şocul ei nu era prea evident.

– Mă bucur foarte mult că îmi eşti noră, Aislinn, spuse ea în cele din urmă.

– Mulţumesc, zise Aislinn zîmbindu-i.

Ştia că şi Alice şi doctorul mureau de curiozitate, aşa că aprecie faptul că nu mai puseră alte întrebări.

– Trebuie să fii foarte obosită după atita drum, zise Alice cu blîndeţe. Ce-ar fi să mă duc să-ţi pregătesc patul? Poţi să dormi în camera mea

– Nu!

Înainte să apuce cineva să facă vreo mişcare, Lucas îi paralizã cu acel singur cuvînt.

– Aislinn e soţia mea. Doarme cu mine.

Capitolul 9

Tăcerea care urmă fu îngrozitoare. Gene privea în ceaşca de cafea şi se mişca pe scaun. Alice îşi studia mîinile, calmă, dar stînjenită. Aislinn rămase cu privirea aţintită asupra lui Tony, în timp ce obrajii i se colorau din ce în ce mai tare. Numai Lucas nu părea deloc afectat de acea declaraţie îndrăzneaţă.

– Ai nevoie de ceva din maşină? o întrebă el, împingîndu-şi scaunul în spate şi ridicîndu-se.

– Valiza cea mică şi bagajul lui Tony, spuse ea cu o voce scăzută.

– Mamă, poţi să-i improvizezi un leagăn lui Tony dintr-un sertar, ceva?

– Da, bineînţeles. Vino, Aislinn, spuse Alice, punînd o mînă pe umărul fetei. Hai să-l pregătim pe Tony de culcare.

– Eu mă duc să-i dau o mînă de ajutor lui Lucas, zise Gene bucuros că avea ceva de făcut şi ieşi după Lucas.

Dormitorul în care Alice o conduse pe Aislinn era micuţ, fiind loc numai pentru o măsuţă de toaletă demodată, cu un taburet, un dulap cu sertare, o noptieră şi un pat dublu.

– Sertarele astea sînt goale, spuse Alice, scoţînd unul dintre ele. Am aruncat totul după moartea tatei.

– N-am apucat... înainte... să-ţi spun cît de rău mi-a părut.

– Mulţumesc. Era inevitabil. Era bătrîn. N-a vrut să zacă ani de zile într-un spital sau într-un azil. S-a întîmplat exact aşa cum a vrut. Uite, crezi că e bine aşa?

În timp ce vorbeau, aşezase pe fundul sertarului o pătură strînsă de cîteva ori ca să se potrivească şi ca să fie cît mai moale.

– E foarte bine. Deocamdată. Peste o lună, două, o să desfiinţeze părţile laterale, spuse Ais-

linn, strîngîndu-l pe Tony la piept şi sărutîndu-i tîmpla.

– Ah, pînă atunci o să cumpăr un leagăn. Contez foarte mult pe tine să-l aduci destul de des să-l văd.

– Nu eşti supărată în legătură cu Lucas şi cu mine? o întrebă Aislinn căutîndu-i privirea.

– Poate că eu ar trebui să te întreb asta. Te supără treaba asta dintre tine şi Lucas?

– La început, da, m-a supărat foarte mult. Acum însă, nu mai ştiu, zise ea cu sinceritate. Nu ne cunoaştem aproape deloc, dar amîndoi îl iubim pe Tony. Viaţa lui este extrem de importantă pentru noi. Ţinînd cont de asta, poate o să reuşim să facem căsnicia să meargă.

– Viaţa acolo la fermă o să fie cu totul diferită de cea cu care eşti obişnuită.

– Mă săturasem pînă peste cap de viaţa cu care eram obişnuită chiar dinainte să-l cunosc pe Lucas.

– N-o să-ţi fie uşor, Aislinn.

– Nici un lucru care merită nu e uşor.

Se priviră în ochi, cea tînără cu hotărîre, cea-laltă cu scepticism.

– Hai să facem patul, propuse Alice.

După ce întinseră cearceafurile curate, Aislinn

observă cît de îngust era patul. Cum avea să poată dormi acolo cu Lucas? El venise să aducă bagajele pe care ea le ceruse din maşină, dar ieşise imediat. Îl auzea stînd de vorbă cu Gene în living-room.

– Mai bine te las să te odihneşti, spuse Alice. Şi, în plus, dacă nu-i spun un noapte bună special lui Gene, o să creadă că l-am părăsit în favoarea lui Tony.

Se aplecă să-l sărute pe băieţel, dar înainte să plece, îi luă mîna lui Aislinn într-a ei.

– Mă bucur foarte mult să te avem în familie.

– Chiar dacă sînt albă?

– Spre deosebire de fiul meu, eu nu urăsc o rasă întreagă pentru ce au făcut cîţiva.

Fără să se gîndească, Aislinn o sărută pe obraz.

– Noapte bună, Alice. Îţi mulţumesc pentru bunătatea pe care o arăţi faţă de mine şi faţă de Tony.

Cînd rămase singură, Aislinn alăptă copilul, sperînd că acesta avea să doarmă pînă dimineaţă fără să-l deranjeze pe Lucas. Îl grăbi ca să termine înainte să vină Lucas. Voia să evite încă o scenă precum cea de mai devreme, din camionetă.

Nu era decît o singură baie în casă şi se afla pe hol între cele două dormitoare. Aislinn o folosi imediat după ce îl culcă pe Tony. Întorcîndu-se în dormitor, nu mai avea altceva de făcut decît să se dezbrace.

Oficial, era noaptea nunţii ei şi totuşi cămaşa de noapte pe care o scoase din valiză nu era deloc potrivită pentru o mireasă. Era a doua vară de cînd o purta şi deşi materialul era moale şi transparent în lumină, decolteul mic şi pe elastic nu era incitant. De fapt, era chiar lipsit de orice farmec.

Stătea la măsuţa de toaletă şi îşi dădea cu loţiune pe braţe cînd Lucas intră în cameră. Îi alunecă sticluţa din mînă, dar îşi spuse că neîndemînarea se datora faptului că mîinile îi erau unsuroase, nu că avea să petreacă o noapte cu Lucas Greywolf într-un dormitor.

Dacă s-ar fi uitat în oglindă la sine şi nu la soţul ei, ar fi observat că ochii îi erau mari şi plini de teamă, făcînd-o să pară foarte tînără şi nevinovată. În schimb, părul îi învăluia umerii seducător. Buzele îi erau moi, umede şi trandafirii. Cămaşa de noapte părea feciorelnică. Totul, mai ales în ochii unui mire, era sexy.

Veioza de pe noptieră lumina slab, astfel încît

umbra lui Lucas pe pereţi şi pe tavan era lungă şi ameninţătoare în camera aceea mică şi pătrată.

– Tony a adormit? întrebă el, începînd să-şi descheie cămaşa.

– Da. Nu cred că-l deranjează să doarmă într-un sertar.

În oglindă, Aislinn îl văzu pe Lucas zîmbind cînd se aplecă asupra sertarului, pe care ea îl aşezase pe jos lîngă partea unde avea să doarmă ea. Inima îi bătu cu putere cînd văzu căldura de pe chipul lui în clipa aceea. Ar fi fost foarte uşor să te îndrăgosteşti de un bărbat care era în stare să dea dovadă de o asemenea tandreţe faţă de o femeie.

Se sili să revină la realitate. Asemenea emoţii ar fi fost străine celor mai mulţi dintre bărbaţii pe care îi cunoştea. Pentru Greywolf ar fi fost imposibile. Parcă pentru a-şi alunga acele gînduri din minte, luă peria şi începu să şi-o treacă prin păr.

Lucas se aşează pe marginea patului şi îşi trase cizmele, dîndu-le drumul jos.

– Gene mi-a zis că se bucură că ne-am căsătorit.

Nu-i stătea deloc în fire să înceapă o conversaţie de acel gen, aşa că ea rămase nemişcată,

privindu-l în oglindă.

– De ce?

El rîse uşor. *Alt lucru neobişnuit.*

– De ani de zile încearcă s-o convingă pe mama să se mărite cu el. A reuşit s-o facă să promită că o va face după ieşirea mea din închisoare, spuse el şi se ridică, desfăcîndu-şi cureaua. Căsătoria noastră vine în sprijinul lui, perfect. Acum ea nu mai are absolut nici o scuză.

– Pare un bărbat atît de bun şi de drăguţ. Cum ar putea să nu se mărite cu un asemenea om?

– Un bărbat atît de diferit de soţul *tău.*

Ea punea peria pe măsuţă, dar cînd îl auzi, îşi ridică privirea brusc şi se uită la el în oglindă.

– N-am vrut să spun asta.

– N-are importanţă ce ai vrut să spui. Eu sînt soţul pe care-l ai.

Ea înghiţi un nod care i se pusese în gît cînd îl văzu apropiindu-se uşor. Întruchipa un mascul încrezător care se lua după mirosul unei femele. Rămăsese doar cu blugii pe el, al căror şliţ era desfăcut. Privirea lui Aislinn alunecă direct spre V-ul îngust care se deschidea chiar sub buric. Inima îi tresări de dorinţă şi emoţie.

În lumina aceea slabă, pielea lui căpăta o nuanţă de un arămiu-închis. Părul de pe corp părea

auriu, mai ales cel din jurul buricului. Obrajii îi erau întunecaţi de proiectarea pometţilor pe care se vedeau acum umbrele lungi ale genelor.

O privea fix asemenea unui vultur care îşi urmăreşte prada. Ochii lui păreau să-i străpungă pielea şi să vadă direct înăuntrul ei. Privirea îi era fierbinte. O ardea, dar ea se cutremură.

– Lucas?

– Ai un păr frumos.

Se opri chiar în spatele ei, astfel încît şoldurile i se aflau în dreptul umerilor ei. În contact cu abdomenul lui plat şi tare, părul ei era incredibil de deschis la culoare. Semăna cu nişte fire aurii în mîinile lui, cînd el i-l ridică de pe umeri şi apoi lăsă şuviţele grele să i se strecoare printre degete.

Aislinn fu fascinată de acea imagine senzuală. Şi, chiar dacă i se întîmpla ei, se forţă să se transforme într-o simplă spectatoare, să pretindă că i se întîmpla altcuiva. Era singurul mod în care putea supravieţui.

Altfel, cînd el îi răsfiră părul pe abdomen, frecîndu-l cu mişcări circulare, de parcă s-ar fi săpunit, inima i-ar fi bătut atît de tare, încît i-ar fi ieşit din piept.

Dacă îşi dădea voie să admită că participa de

fapt la acel act erotic vizual, s-ar fi întors şi l-ar fi sărutat pe abdomen. Le-ar fi făcut buzelor plăcerea de a călători în jurul buricului şi în jos, de-a lungul fîşiei de păr negru ca smoala care se întindea pe o suprafaţă mai mare în interiorul blugilor. I-ar fi umezit acel păr lingîndu-l uşor, ca o pisică.

El îi lăsă părul să cadă la loc pe umeri şi îi înconjură gîtul cu mîinile, mîngîindu-l uşor cu degetele.

– De ce oare mă atrage atît de mult pielea ta albă? întrebă el cu o voce răguşită. Aş vrea s-o urăsc.

Îi atinse lobii urechilor, cu buricele degetelor, prinzîndu-i uşor între degetele mari şi arătătoare. Ea scoase un scîncet. Fără să vrea, lăsă capul pe spate rezemîndu-l de abdomenul lui şi îl răsuci cînd într-o parte, cînd în alta. Se uită cum părul ei se freca de pielea lui întunecată şi i se păru că, împreună, erau foarte frumoşi.

El îi puse mîinile pe umeri şi apoi le lăsă să alunece în decolteu. Ea deschise ochii, pe care îi ţinuse pe jumătate închişi, şi îl privi în oglindă.

– Vreau să-mi văd mîinile pe tine, zise el.

Se uită hipnotizată cum degetele lui puternice şi răsfirate îi alunecară pe piept. De pe buzele ei

nu ieşi nici un sunet de protest cînd lunecară şi mai jos, trăgînd şi cămaşa de noapte cu ele. I se tăie respiraţia cînd îi văzu palmele alunecîndu-i peste sîni. Apăsă. Masă. Frecă.

Trupul ei răspunse.

El îi cuprinse atunci sînii de dedesubt şi îi ridică, frecînd sfîrcurile uşor cu degetele mari. Ea gemu, plimbîndu-şi capul pe abdomenul lui care se mişca odată cu fiecare răsuflare.

Nici unul nu-şi luă ochii de la oglindă. Erau fascinaţi de contrastul pe care îl ofereau mîinile lui mari, dovezi atît de elocvente ale masculinităţii lui, mişcîndu-se pe sînii ei catifelaţi. Ştia exact cît să apese pentru a-i oferi o plăcere maximă. Degetele lui se jucară cu delicateţe cu sfîrcurile ei pînă cînd acestea începură să zvîcnească de o durere plăcută.

În adîncul ei, o altă durere devenea insuportabilă. Îşi simţea feminitatea arzînd şi grea, căci era pregătită. Un singur lucru ar fi scăpat-o de durerea aceea.

Dar era imposibil.

Cînd îşi dădu seama, Aislinn îi dădu mîinile la o parte brusc şi, ridicîndu-se de pe taburet, îşi trase cămaşa de noapte, peste sîni, după care se întoarse spre el.

– Nu pot.

Sunetul care ieşi atunci din gîtlul lui fu asemănător cu al unui tigru în momentul atacului. O apucă de braţe şi o trase cu putere spre el.

– Dar eşti nevasta mea.

– Nu şi proprietatea ta. Dă-mi drumul.

– Sînt îndreptăţit.

Îşi strecură degetele prin părul ei, lipindu-le de pielea capului şi îi trase capul sub bărbia lui. Ea ridică mîinile pentru a-l împiedica şi îi atinse ambele părţi ale torsului, chiar sub braţe. Pielea îi era catifelată şi caldă. Muşchii îi erau atît de tari, încît parcă implorau să fie exploraţi şi admiraţi. Cît ar fi vrut să-şi înfigă dinţii în ei. Hotărîrea îi slăbi.

Dar nu era bine. Erau căsătoriţi, da. Odată cu acel certificat de căsătorie apăreau anumite privilegii, da. Dar nu trebuia să existe şi dragoste? Sau, dacă nu chiar dragoste, măcar respect reciproc? Ştia că Lucas nu simţea decît dispreţ faţă de ceea ce era ea şi de unde provenea. Refuza să fie doar un obiect de satisfacere a poftelor lui.

Şi, chiar dacă acest lucru nu ar fi fost de ajuns ca să-l descurajeze, mai era şi celălalt. Din moment ce acela era cel mai potrivit, avea să-l folosească.

Cu o secundă înainte ca gura lui să o acopere pe a ei, ea zise:

– Gîndeşte-te, Lucas! Tony nu are decît o lună.

El se opri şi, cînd ea văzu în ochii lui că nu înţelegea, adaugă iute:

– M-ai întrebat astăzi dacă m-a durut atunci şi eu ţi-am zis că nu. Aşa a şi fost. Dar, dacă tu... noi... am face asta acum, ar putea să mă doară. N-a trecut suficient timp.

El o privi în ochi, răsuflarea lui fierbinte izbind-o direct în faţă. Cînd, în sfîrşit, înţelese despre ce era vorba, aruncă o privire spre pîntecul ei.

Încetul cu încetul îi dădu drumul şi o depărtă de el. Cuprinsă de nervozitate, ea îşi umezi buzele.

– Pentru Dumnezeu, nu face asta, mormăi el şi îşi trecu degetele prin păr, după care îşi acoperi faţa cu ambele mîini.

Îşi apăsă ochii cu putere înainte să-şi tragă mîinile încet peste faţă.

– Urcă-te în pat.

Ea nu se împotrivi. După ce se uită la Tony ca să fie sigură că dormea, se vîrî în aşternutul care mirosea a soare al lui Alice Greywolf şi se înveli. Din cauza instalaţiei de aer condiţionat era nevoie

chiar şi de o pătură subţire.

Închise ochii, dar ştiu cînd Lucas îşi scoase blugii. Îi văzu goliciunea printre gene. Membre lungi. Piept lat. Un triunghi întunecat între pulpele puternice. Şi un sex excitat. Apoi în încăpere se făcu întuneric beznă, căci el stinse veioza.

Cînd se întinse în pat, ea nu se putu gîndi decît la faptul că era gol şi excitat. Deşi nu se atinseră deloc, ea îi simţea căldura trupului. Îi pîrjolea pielea. Ritmul respiraţiei lui electriza şi alina în acelaşi timp. Rămase rigidă pînă cînd îl simţi întorcîndu-se pe partea cealaltă.

Abia atunci se relaxă suficient de mult ca să adoarmă.

Deschise ochii încetul cu încetul şi întîlni lumina cenuşiu-trandafirie de dinainte de ivirea zorilor. Pieptul îi era plin. Tony dormise toată noaptea fără să ceară să mănînce, dar avea să se trezească în curînd. Spera să o facă. Senzaţia aceea neplăcută o făcuse să se trezească dintr-un somn adînc.

Ridică pleoapele puţin mai mult şi se sperie

cînd văzu cît de aproape era Lucas. Pieptul lui se afla la cîţiva centimetri doar de nasul ei. Putea să-i numere firele de păr. Îi mulţumi în gînd tatălui lui pentru faptul că îi dăduse destul sînge de alb ca să aibă barbă şi păr pe piept.

Aşternutul era ghemuit în jurul mijlocului. Pielea netedă şi arămie era ademenitoare sub cearceaful alb. Ar fi dorit tare mult să-şi pună mîna în adîncitura mijlocului său, dar bineînţeles că nu o făcu.

Stînd complet nemişcată, îşi lăsă privirea să urce spre gîtul lui bronzat şi spre bărbie. Buzele erau frumos conturate, chiar dacă erau puţin severe. Nasul îi era lung şi drept, nu turtit şi lat ca al multor apaşi. Ea binecuvîntă din nou sămînţa tatălui lui.

Icni uşor cînd îşi ridică ochii spre ai lui şi văzu că aceştia o priveau cu atenţie. Părul lui părea foarte negru pe perna albă ca zăpada.

– De ce eşti treaz? şopti ea.

– Din obişnuinţă.

Numai un act de voinţă o împiedică să tresară cînd el ridică o mînă şi îi luă o şuviţă de păr de pe obraz. Uitîndu-se la ea cu atenţie, o frecă între degete. În cele din urmă, o aşează cu o grijă exagerată pe perna ei.

Obligat de onoare

– În ultimii cîţiva ani n-am mai fost obişnuit să mă trezesc alături de o femeie. Miroşi bine.

– Mulţumesc.

Alt bărbat ar fi întrebat, poate: Cu ce parfum te-ai dat? Sau ar fi spus: Îmi place parfumul tău. Dar soţul ei era un om care nu folosea prea multe cuvinte. Nu era prea darnic cu complimentele, dar acestea exprimau exact ceea ce voia el să spună. Miroşi bine. Îi plăcea foarte mult acel compliment simplu.

El o atinse. Degetele lui explorau încet, cu curiozitatea unui copil care avea voie să intre în living-room pentru prima oară. Sprîncene. Nas. Gură. Se uita atent la ce atingea.

Îşi plimbă degetele în sus şi în jos pe gîtul şi pieptul ei.

– Atît de catifelată! spuse el, ca şi cum s-ar fi minunat de pielea ei.

Cu o mişcare scurtă, dădu aşternutul la o parte. Ea îşi impuse să rămînă nemişcată cînd îi trase cămaşa de noapte în jos. Era soţul ei. Nu se putea ascunde de el. Şi descoperi că nici nu voia să o facă.

Nu avea să-i facă nici un rău. Ştia asta. Dacă ar fi fost un om cu adevărat violent, ar fi putut să-i facă rău de multe ori în trecut. Îşi aminti cu cîtă

blîndeţe îi îngrijise rana de pe braţ. Şi, în plus, jurase că nu avea să-i facă niciodată rău, şi îl credea. Aşa că stătu complet nemişcată, în timp ce ochii lui îi devorau sînii, iar degetul îi urmărea o venă care şerpuia spre sfîrc.

Îl văzu încleştînd maxilarul. O privi în ochi o secundă, după care se aplecă şi îşi lipi gura deschisă de gîtul ei. Gemînd, se apropie şi mai mult, pînă cînd sînii ei îi atinseră pieptul.

Buzele lui îi sorbeau pielea, muşcînd-o uşor cu dinţii. Ea îi simţi mîngîierea limbii moale, udă şi caldă. Făcu un efort extraordinar de voinţă ca să nu-şi strecoare degetele în părul lui şi să-i ţină capul lipit de ea. El dădea dovadă de atîta putere de abţinere, încît ea nu îndrăzni să se mişte. Ar fi fost o cruzime să aţîţi ceva ce nu putea fi încheiat satisfăcător.

El coborî cu gura mai jos, atingînd-o umed şi, la un moment dat, îşi ridică privirea, uitîndu-se la sînii ei plini.

– Dacă... Vine lapte? o întrebă el privind-o, şi ea încuviinţă.

O umbră de regret apăru pe buzele lui, după care se depărtă puţin de ea şi ezită un moment înainte să-i tragă şi mai în jos cămaşa de noapte. Se uită la ea. La tot.

Privirea îi rămase aţintită asupra feminităţii ei. Atinse acel păr auriu. Începu să respire adînc şi repede. Din moment ce cearceaful era dat la o parte, dorinţa lui nu era deloc un secret.

Deodată îi apucă încheietura mîinii. Speriată de acea mişcare bruscă, ea îşi ridică privirea întrebătoare.

– Eşti nevasta mea, zise el răguşit. N-o să fiu respins.

Înainte ca ea să-şi dea seama ce intenţiona, el îi trase mîna în jos şi o lipi de sexul său. Ea dădu să protesteze, dar el îi astupă gura cu a lui, astfel încît cuvintele rămaseră nerostite:

O întinse pe spate şi îi încălecă pulpele. Mîinile le erau prinse între trupuri, adăpostite între feminitatea ei şi bărbăţia lui. El îi dirijă mîna, încleştîndu-i degetele în jurul său. Palma ei oferi fricţiunea. Ceea ce se întîmplă apoi fu atît de personal şi de zguduitor, încît amîndoi tremurară în acel moment tumultuos.

Dură o veşnicie.

În cele din urmă, îşi lăsă capul pe sînii ei. Respira anevoios. Ea îi simţi degetele mişcîndu-se absent prin părul ei, de parcă ar fi căutat ceva foarte mult dorit, însă care îi scăpa mereu.

Apoi, deodată, el se dădu jos din pat, îşi puse

hainele cu mişcări iuţi şi furios. Îşi vîrî picioarele în cizme şi, fără să arunce măcar o privire în urmă, deschise uşa şi ieşi.

Aislinn era uluită şi întristată. Rămase în acelaşi loc uitîndu-se la uşă, supărînd-o faptul că el nu-i aruncase nici măcar o privire după tot ce se întîmplase. Ei i se păruse frumos. Cînd gura lui se înmuiase, cînd limba lui încetase să mai fie agresivă, nu mai era nevoie ca el s-o forţeze să-l mîngîie. Deşi se îndoia că el îşi dădea seama.

Enormitatea acelui act o lăsase vlăguită şi tremurînd.

Pe el îl înfuriase. Oare se simţise ruşinat? Stînjenit? Dezgustat? De sine sau de ea?

Sau fusese la fel de zguduit de impact ca şi ea? Şi, la fel ca ea, nu ştia cum să procedeze?

Amîndoi supravieţuiseră copilăriei, ascunzîndu-şi sentimentele. Pe ea, părinţii o învăţaseră să facă acest lucru. Datorită batjocurilor pe care le avusese de suferit cînd era mic, Lucas avea grijă să nu-şi exteriorizeze sentimentele pentru a nu suferi. Nu ştia să-şi arate dragostea şi tandreţea. Se pricepea şi mai puţin să le primească.

Atunci, Aislinn îşi dădu seama. Îl iubea pe Lucas Greywolf.

Şi, chiar dacă ar fi fost nevoie să aştepte pînă

în ultima zi a vieţii, avea să-l facă să-i accepte dragostea.

Nu avea să fie uşor. Îşi dădu seama de acest lucru în clipa în care intră în bucătărie, jumătate de oră mai tîrziu. Lucas stătea la masă şi vorbea cu Alice, bînd cafea şi mîncînd clătite. O ignoră total pe Aislinn.

Era o ironie că dorinţa ei de a-l privi coincidea cu hotărîrea lui de a o evita cu orice preţ. În timp ce inima ei era plină de o dragoste abia trezită la viaţă, ochii lui erau la fel de întunecaţi ca nişte nori de furtună. Tot timpul cît luară micul dejun, cînd plecară de la Alice şi pe drum pînă la ferma lui Lucas, acesta rămase practic mut.

Îi dădu răspunsuri monosilabice la toate întrebările. Fiecare încercare de a face conversaţie eşuase. În timp ce ea nu se mai sătura privindu-l, el nici nu se uita la ea. Ea era prietenoasă, el era certăreţ.

Apoi, după ce străbătuseră cîteva mile şi Tony dormea în cărucior între ei, Lucas întoarse capul brusc şi o întrebă:

– La ce naiba te holbezi?
– La tine.
– Ei bine, n-o mai face.
– Pentru că te face să devii nervos?
– Pentru că nu-mi place.
– N-am la ce altceva să mă uit.
– Fă o încercare cu peisajul.
– Cînd ţi-ai găurit urechea?
– Cu ani în urmă.
- De ce?
– Pentru ca aşa am vrut.
– Îmi place cum îţi stă.

El îşi luă ochii de la drum pentru o clipă.

– Numai mie? Adică nu-i nimic dacă un bărbat poartă cercel atîta timp cît e indian.

Aislinn se abţinu să-i zică ceva usturător.

– Nu, am vrut să spun că mi se pare foarte atrăgător.

Expresia lui încruntată se înmuie puţin, dar apoi el se concentră din nou asupra drumului care îi ducea din ce în ce mai sus pe White Mountains.

– Şi eu am găuri în urechi. Poate facem schimb de cercei.

Încercarea ei de a face o glumă eşuă. Dacă o auzise, nu dădu nici un semn. Ea crezu că avea

să o ignore complet. Dar, după un minut, două, îl auzi spunînd:

– Nu port decît cercelul ăsta.

– Are vreo semnificaţie deosebită?

– L-a făcut bunicul meu.

– Joseph Greywolf era argintar?

– Era unul dintre talentele lui.

În vocea lui se simţi un ton defensiv, la fel de ascuţit ca o sabie cu două tăişuri. N-ar fi fost mai provocatoare nici dacă ar fi spus *En garde.*

– Ţi se pare greu de crezut că un indian ar putea să se priceapă la mai multe lucruri?

Ea se abţinu din nou. De data aceasta îi fu mai greu, dar se forţă. Înţelese că se purta aşa numai pentru că era îngrozit de ceea ce se întîmplase în pat, în dimineaţa aceea.

Îşi dezvăluise o slăbiciune în faţa ei şi acest lucru i se părea de neiertat. Dincolo de acea faţadă implacabilă, Lucas Greywolf era un om extrem de sensibil. Avea aceleaşi nevoi şi dorinţe de dragoste ca orice altă fiinţă omenească. Numai că nu voia să mai ştie cineva.

Ostilitatea lui era un mecanism de apărare. Se pedepsea pentru faptul că era un bastard, pentru că fusese o povară pentru mama lui adolescentă şi pînă şi pentru faptul că era indian. Voia să se

pedepsească atît de mult, încît stătuse la închisoare pentru o crimă pe care nu o comisese. Aislinn nu avea să fie mulţumită pînă cînd nu descoperea fiecare rană din sufletul lui şi nu i-o vindeca prin dragostea ei.

– Nu mi-ai spus că ai pămînt. Ştiu, ştiu, se grăbi ea să adauge, ridicînd palmele, n-am întrebat. Oare va trebui să te întreb întotdeauna, ca să aflu ceva de la tine?

– O să-ţi spun ceea ce voi găsi de cuviinţă că trebuie să ştii.

Ea rămase cu gura căscată de uimire în faţa unei asemenea dovezi de şovinism.

– Crezi că o femeie trebuie doar văzută, nu şi auzită, nu-i aşa! exclamă ea. Ei bine, mai gîndeşte-te puţin, domnule Greywolf, pentru că doamna Greywolf are de gînd să fie partener cu drepturi egale în căsnicia asta şi, dacă nu-ţi place, poate că n-ar fi trebuit să te grăbeşti atît de tare s-o forţezi pe domnişoara Andrews să se mărite cu tine.

El îşi descleştă degetele şi apoi le încleştă din nou pe volan.

– Ce vrei să ştii? întrebă el încordat.

Oarecum înmuiată, ea se lăsă din nou pe spate.

– Ai moştenit pămîntul de la bunicul tău?

– Da.

– Am fost acolo... atunci?

– Te referi la colibă? Da. Era chiar dincolo de munte, spuse el arătînd din bărbie în direcţia respectivă.

– Era?

– Am pus să fie arsă.

Acest lucru o uimi şi, timp de cîteva minute, nu spuse nimic.

– Cît de mare e ferma? întrebă ea apoi.

– Nu sîntem bogaţi, dacă asta vrei să ştii, spuse el cu ironie în glas.

– Nu asta voiam să ştiu. Te-am întrebat cît pămînt ai.

El îi spuse şi ea fu surprinsă şi impresionată.

– Asta a rămas după ce escrocii şi-au bătut joc de bunicul meu. S-a descoperit uraniu pe proprietatea lui, dar el n-a profitat niciodată din asta.

Ca să nu înceapă o discuţie aprinsă pe tema exploatării indienilor, mai ales cînd ea era deja de partea lui, îl întrebă:

– Ce fel de fermă e? De vite?

– De cai.

Ea se gîndi cîteva clipe.

– Nu pricep, Lucas. De ce a murit bunicul tău sărac dacă avea atîta pămînt şi cai?

Se părea că atinsese o coardă sensibilă. Lucas o privi puţin stînjenit.

– Joseph era foarte mîndru. Credea că lucrurile trebuiau făcute, conform tradiţiei.

– Cu alte cuvinte, nu a apelat la tehnicile moderne.

– Cam aşa ceva, mormăi el.

O mişca faptul că Lucas îşi apăra bunicul care murise, chiar dacă se părea că nu fusese de acord cu el în privinţa felului în care trebuia condusă ferma.

Restul drumului îl parcurseră în linişte. Ea ştiu că se apropiau de destinaţie cînd el ieşi de pe şosea, intrînd pe o poartă şi pe un drum de ţară.

– O să ajungem curînd?

El încuviinţă.

– Nu te aştepta la prea mult.

Dar ceea ce văzură cînd ajunseră, îl surprinse pe Lucas mai mult decît pe Aislinn.

– Ce naiba? bombăni el cînd maşina urcă ultimul deal.

Aislinn îşi roti privirea prin luminiş, încercînd să cuprindă totul dintr-o dată. Mustrîndu-se pentru

că se purta ca un copil care mergea prima oară la circ, îşi roti privirea mai încet, încercînd să înregistreze ceea ce vedea.

Ferma se afla între două dealuri joase care alcătuiau o copită. Într-o parte a zonei deschise era un ţarc mare, iar doi bărbaţi călare conduceau o mică turmă de cai înăuntru. Un şopron, evident vechi şi dărăpănat, se afla lîngă peretele muntelui.

În partea cealaltă a semicercului era o rulotă de locuit, a cărei vopsea era sărită şi decolorată, şi care părea ea însăşi gata să se năruie.

Chiar în mijloc se vedea o casă din stuc care, din cauza culorii, se confunda cu peretele de stîncă din spate.

În jurul casei era o activitate extraordinară. Oamenii strigau unii la alţii. Loviturile de ciocan răsunau găsindu-şi ecoul între munţi. De undeva de jos se auzea zumzetul strident al unui ferăstrău electric.

Lucas opri camioneta şi coborî. Un bărbat îmbrăcat în haine de cowboy se desprinse din mijlocul celorlalţi care lucrau în jurul casei, făcîndu-le cu mîna şi alergînd spre ei. Era mai scund şi mai îndesat decît Lucas şi avea mersul tipic cuiva care îşi petrecea mult timp călare.

– Ce naiba se petrece aici, Johnny? întrebă Lucas în loc de salut.

– Îţi terminăm casa.

– Aveam de gînd să locuiesc în rulotă, pînă făceam rost de destui bani ca să pun casa la punct.

– Acum nu mai e nevoie să faci asta, zise Johnny şi ochii îi licăriră veseli. Salut, apropo. Mă bucur că te-ai întors, zise el, strîngîndu-i mîna, dar Lucas, care continua să se uite peste umărul lui spre casă, abia observă.

– Nu pot să plătesc pentru nimic din toate astea.

– Ai şi plătit deja.

– Ce naiba înseamnă chestia asta? Mama ştie?

– Da, dar am pus-o să jure că nu-ţi spune nimic. Am început să lucrăm de cînd am aflat data eliberării şi am încercat s-o terminăm înainte să vii. Îţi mulţumim că ne-ai oferit cîteva zile în plus.

Atenţia lui Johnny fu distrasă în timp ce vorbea, de femeia blondă care coborîse din camionetă. Ea veni lîngă Lucas ţinînd un copil pe umăr. Capul copilului era acoperit cu un pled pentru a-l apăra de soarele puternic.

– Bună.

Lucas se întoarse, observînd-o pe Aislinn pentru prima oară.

– Ăăă, Johnny Deerinwater (Căprioară în Apă), ea e, ăăă, soţia mea.

– Numele meu e Aislinn, spuse ea întinzînd mîna.

Cu un aer prietenos, Johnny Deerinwater îi strînse mîna şi îşi scoase pălăria de cowboy.

– Încîntat să vă cunosc. Alice ne-a spus că Lucas s-a însurat. Bănuiesc că tică... tipul avea de gînd să ţină ascuns faţă de prieteni.

– Mama trebuie să fi sunat azi-dimineaţă.

– Da. A zis că tocmai plecaseţi încoace. Aşa cum am mai spus, lucrăm la casă de cîteva săptămîni bune, dar a trebuit să intrăm în priză cînd am auzit dimineaţă că aduci o soţie şi un copil cu tine. Şi, fiindcă veni vorba, ce-ar fi să nu-i mai ţinem în soare?

Johnny se dădu la o parte, dîndu-i de înţeles lui Aislinn să o ia înainte pe potecă spre casă. Ea era conştientă de privirile lucrătorilor care o urmăreau, iar cînd ea îşi luă inima în dinţi şi le zîmbi cîtorva, ei îi zîmbiră cu diverse grade de timiditate şi suspiciune.

– De cînd a murit Joseph, am avut grijă să

hrănim caii, atîta tot, îi spuse Johnny lui Lucas mergînd în urma ei. Caii s-au risipit peste tot. Îi tot adunăm de cîteva săptămîni, dar încă nu sînt toţi.

– O să-i găsesc eu, spuse Lucas.

Aislinn păşi pe veranda joasă şi largă şi, fiindcă nu ştia ce altceva să facă, intră în casă. Mirosul de zugrăveală proaspătă şi cherestea nouă era aproape copleşitor, dar nu neplăcut. Se învîrti încet, uitîndu-se la pereţii albi, care creau impresia de şi mai mult spaţiu. Erau ferestre pe fiecare perete disponibil, grinzi pe tavan, iar dalele de piatră de pe jos confereau unitate încăperilor. În cea principală era un şemineu imens. Ea îşi închipui un foc vesel arzînd acolo într-o seară friguroasă.

Se uită la Lucas uluită, dar el părea la fel de surprins ca ea.

– Cînd am plecat, aici nu erau decît nişte pereţi, zise el. Cine e răspunzător pentru asta, Johnny?

– Ei bine, Alice şi cu mine am stat de vorbă la o cafea într-o zi, zise el ştergîndu-şi fruntea asudată cu o eşarfă. Am hotărît să apelăm la cîţiva dintre cei care îţi erau datori pentru ajutorul juridic acordat. De exemplu, Walter Kincaid a pus ţiglele,

Peter Deleon s-a ocupat de ţevărie...

Continuă să înşire şi alte nume, spunînd cu ce contribuise fiecare.

– Unele lucruri sînt de mîna a doua, doamnă Greywolf, dar au fost curăţate foarte bine şi arată ca noi, zise el apologetic.

– Totul arată minunat! spuse Aislinn, uitîndu-se la frumosul covor *Navaho* ţesut manual, pe care bunica vreunuia dintre oamenii aceia îl făcuse pentru Lucas. Îţi mulţumesc pentru tot şi te rog să-mi spui Aislinn.

El încuviinţă, zîmbind.

– Singura mobilă pe care am reuşit s-o găsim a fost cea pentru bucătărie. Azi-dimineaţă ne-am agitat şi am găsit un, ăăă, pat, zise el şi roşi stînjenit.

– Am ceva mobilă pe care o putem aduce aici, spuse Aislinn repede pentru a-l salva pe Johnny de stînjeneală.

Lucas îi aruncă o privire aspră, dar nu spuse nimic, lucru pentru care îi fu recunoscătoare. Nu voia să se ia la ceartă cu el în faţa prietenilor lui. Căsătoria lor nu era una convenţională, dar nu voia ca toată lumea să ştie acest lucru.

Linda, soţia mea, o să vină după-amiază cu cîte ceva de mîncare.

– Abia aştept s-o cunosc.

Un camion se auzi oprind în faţa casei. Johnny se duse la uşă şi privi afară.

– Au venit lămpile pe care le-am comandat.

– Nu pot să plătesc pentru nimic din toate astea, repetă Lucas cu încăpăţînare.

– Ai credit bun, spuse Johnny şi, după ce îi aruncă un zîmbet lui Aislinn, plecă, începînd să dea ordine de cum ieşi pe verandă.

– Poate ar trebui să-mi arăţi unde e dormitorul, ca să-l pot pune pe Tony jos.

– Cred că nici eu nu ştiu, spuse el încruntat. Casa asta era doar un schelet cînd am plecat eu.

– Unde ai locuit? întrebă ea urmîndu-l pe hol. În rulotă?

– Da. Ridic casa asta de ani de zile, făcînd cîte ceva de fiecare dată cînd aveam ceva bani.

– Îmi place, spuse ea, intrînd în încăperea care era în mod limpede dormitorul cel mai mare.

Avea o fereastră largă prin care se vedeau munţii.

– Nu-i nevoie să spui asta.

– Dar ăsta e adevărul.

– În comparaţie cu apartamentul în care locuiai tu, asta e o porcărie.

– Ba nu-i adevărat. O s-o decorez şi...

– Să nu te gîndeşti cumva să aduci din mobila ta aici, spuse el, apostrofînd-o cu degetul.

Ea i-l dădu la o parte însă.

– De ce mă rog? Pentru că eşti prea mîndru ca să foloseşti ceva ce aparţine nevestei tale? Indienii nu obişnuiau să ofere diverse lucruri viitorilor socri în schimbul nevestelor?

– Numai în filmele cu John Wayne.

– Consideră atunci că e zestrea mea, ceea ce, că vrei să recunoşti sau nu, ştiu că era o chestiune de mîndrie la indience.

– Sînt în stare să-mi întreţin familia.

– Nu mă îndoiesc, Lucas. Niciodată nu am avut vreo îndoială în privinţa asta.

– O să cumpăr mobilă, imediat ce o să vînd nişte cai.

– Şi, pînă atunci, fiul nostru o să doarmă pe jos?

Cînd o auzi pomenind de Tony, Lucas se uită la copil. Aislinn îl pusese pe pat încă din clipa în care intraseră în dormitor. Era treaz şi se uita în jur curios, de parcă ar fi simţit că se afla într-un mediu nou.

Lucas se aplecă şi îi mîngîie faţa cu degetul arătător. Tony deschise pumnul şi îi apucă de-

getul, trăgîndu-i-l instinctiv în guriţă. Lucas rîse uşor.

– Vezi, şopti ea, fie că accepţi sau nu, există oameni care te iubesc.

El îi aruncă o privire rece, după care ieşi repede din încăpere.

Capitolul 10

Următoarele cîteva săptămîni aduseră nişte schimbări miraculoase în vieţile lor. Prietenii lui Lucas, sub îndrumarea prietenoasă a lui Johnny Deerinwater, terminară interiorul casei. Aceasta nu era deloc modernă, dar era confortabilă. Aislinn îşi folosi bunul-gust şi talentul decorativ, energie şi vopsele, pînă cînd casa din stuc arătă ca una din reviste.

De cum se instală telefonul, sună la Scottsdale şi aranjă ca mobila ei să fie adusă la noua adresă. Menţionă articolele pe care le voia, incluzînd

maşina de spălat rufe şi uscătorul, şi verifică de două ori lista cu cei de la compania de transport a mobilei.

Camionul sosi după cîteva zile. În timp ce mobila era descărcată, Lucas apăru călare şi se lăsă să alunece cu îndemînare din şa. Prima oară cînd îl văzuse călărind, Aislinn rămăsese fără suflare, atît de frumos i se păruse. Îi plăcea cum îi stă în blugii decoloraţi, cu cămăşi stil western, cizme, pălărie şi mănuşi de lucru din piele. Adesea se oprea din treabă pentru a-l privi pe fereastră cum lucra pe afară.

Acum însă, cînd veni cu calul pînă lîngă verandă înainte să descalece, o făcu să i se taie suflarea din cauza furiei care i se citea pe chip.

Pintenii îi zdrăngăniră cînd traversă veranda, teribil de furios.

– Ţi-am spus să nu trimiţi după lucrurile astea, zise el cu o voce scăzută şi ameninţătoare.

– Ba n-ai spus aşa ceva, zise ea înfruntîndu-l.

– Nu am de gînd să mă cert cu tine pentru asta, Aislinn. Spune-le să le încarce pe toate şi să le ducă înapoi la Scottsdale, unde le e locul; n-am nevoie de mila ta.

– Nu fac asta pentru tine. Şi nici măcar pentru mine.

– Ei bine, Tony nu poate să stea pe o canapea încă, zise el, gîndindu-se că ea avea să se folosească de copil pentru a face ca lucrurile să rămînă aşa cum voia.

– O fac pentru Alice.

Pe chipul lui apăru o expresie comică.

– Mama?

– Da, a fost de acord să facă nunta aici. Ai pune-o într-o postură jenantă, ţinînd oaspeţii pe podea după cîte sacrificii a făcut ea pentru tine.

O venă îi zvîcni la tîmplă. Îl încolţise. Şi mai rău, ştia că ea era conştientă de faptul că îl încolţise. Şi, chiar dacă ar fi vrut să-i admire isteţimea şi să o felicite pentru faptul că era un adversar pe măsura lui, era totuşi nevasta lui şi îi venea să o omore de furios ce era pe ea.

El o privi cu mînie numărînd pînă la zece, după care se întoarse, coborî de pe verandă şi încălecă din nou, lăsînd în urmă un nor de praf, cînd Aislinn munci toată după-amiaza, aranjînd mobila, indiferent cît de grea ar fi fost. Uluitor, dar toate acele lucruri păreau făcute special pentru casa aceea. Întotdeauna îi plăcuse stilul sud-vestic, iar cînd îşi decorase apartamentul, asta alesese. Mobila arăta însă şi mai bine în casa aceea, căci nuanţele deşertice erau scoase în evidenţă de ac-

cesoriile tradiţionale pe care prietenii lui Lucas le trimiseseră în dar pentru mutarea în casă nouă.

După-amiază tîrziu era epuizată, dar ca o consolare pentru conflictul pe care îl avuseseră în dimineaţa aceea, pregăti o mîncare deosebit de bună. Din bucătărie lipseau unele lucruri cu care era obişnuită, dar se descurcă.

Tony nu o ajutase deloc în ziua aceea, cînd voia să-i facă pe plac soţului ei. Fusese plîngăcios tot timpul, deşi ea nu îşi dădea seama care ar fi putut fi motivul. Puse mîncarea sa stea caldă pe aragaz şi făcu repede o baie, aranjîndu-se cît putu mai bine pentru întoarcerea lui Lucas.

Nu îl certă că întîrziase cînd veni, destul de mult după lăsarea întunericului.

– Vrei o bere, Lucas?

– Ar fi bună, zise el morocănos, scoţîndu-şi cizmele lîngă uşa din dos. Mă duc să fac un duş.

Fără să-i mulţumească, luă cutia de bere, deschisă, din mîna ei şi se duse în partea din spate a casei. Dacă s-ar fi întors, pînă şi el ar fi rîs văzînd-o cum se strîmbase în urma lui.

Cînd se duse din nou la bucătărie, văzu că ea aşezase mîncarea pe masă, aceasta fiind acoperită cu una dintre feţele ei de masă şi cu farfuriile şi tacîmurile ei.

Nu scoase nici un cuvînt referitor la acest lucru şi la nici una dintre celelalte piese de mobilier cînd se aşează şi începu să mănînce, practic înfulecînd.

– Ce e zgomotul ăsta? întrebă el la un moment dat.

– Maşina de spălat.

– Maşina de spălat?

– Îhî. Şi uscătorul, spuse ea nepăsătoare. Tony foloseşte atîtea lucruri. O să fie nemaipomenit să nu mai fiu nevoită să mă duc în oraş la fiecare cîteva zile ca să le duc la spălătorie. Mi-era groază cînd mă gîndeam că o să fac aceste drumuri la iarnă, cărîndu-l pe Tony după mine prin ger.

Exact aşa cum se aşteptase, Lucas se uită la Tony. Ea aşezase coşul copilului pe masă, unde acesta le putea auzi glasurile, făcînd parte din activitatea de la ora mesei. Lucas păru să cîntărească avantajele faptului de a avea o maşină de spălat şi un uscător sub acoperişul său şi nu mai spuse nimic.

– O să fie minunat să aranjez din nou camera copilului, zise ea, punîndu-i încă o porţie de cartofi pe farfurie. Nu va mai trebui să-mi fac griji că o să cadă pe undeva. Ai observat cît de activ a

început să devină? îl întrebă ea şi se şterse la gură cu şervetul, coborîndu-şi privirea. Şi nici nu va mai fi nevoie să doarmă între noi.

Îl văzu ezitînd cînd duse furculiţa la gură. Mestecă şi înghiţi, după care împinse farfuria din faţă.

– Am treabă, spuse el şi se ridică de la masă brusc.

– Dar am făcut plăcintă, ca desert.

– Poate mai tîrziu.

Dezamăgită, ea îl privi ieşind din bucătărie. Bănui că ar fi trebuit să se bucure că nu se luaseră la ceartă din cauza mobilei, dar îi părea rău că el era atît de nerăbdător să plece de la masă şi din compania ei, mai ales cînd ea adusese în discuţie subiectul legat de dormit.

De cînd se mutaseră în casă, Tony trebuise să doarmă în pat cu ei. Dar Aislinn nu credea că mica lui prezenţă era motivul pentru care Lucas nu o atinsese din dimineaţa aceea de la Alice. Dacă nu se ciondăneau în legătură cu ceva, el o trata cu indiferenţă. Rareori se uita la ea, dacă o făcea vreodată. Şi atunci cînd o făcea, în ochii lui nu se citea o dorinţă abia stăpînită.

Nu că ea l-ar fi dorit, îşi spuse ea pregătindu-l pe Tony pentru culcare. Totuşi, casa se afla la

cîteva mile distanţă de cel mai apropiat vecin. Serile erau însingurate. De obicei, Lucas pleca dimineaţa imediat după ce înghiţea repede micul dejun. Adesea ea nu-l mai vedea pînă la cină. Avînd numai compania lui Tony toată ziua, abia aştepta să stea de vorbă cu un adult. Dar Lucas rămînea taciturn.

Ea crescuse într-o casă unde i se tăiase orice elan de a-şi exprima o părere sau pe sine însăşi. Nu avea de gînd să-şi trăiască restul vieţii învăluită în tăcere. Se hotărî să ia taurul de coarne şi să nu-l lase pe domnul Greywolf să continue astfel.

Îl lăsă pe Tony să doarmă în leagănul lui pentru prima oară după multe săptămîni. Jumătate de oră mai tîrziu, intră în living-room cu o tavă. Lucas stătea pe canapea cu o mulţime de hîrtii în jur şi pe măsuţa de cafea. Nota ceva într-un carneţel negru.

Aislinn trecu neobservată pînă cînd aprinse o lampă de lîngă cotul lui. Ridică privirea şi se uită la ea.

– Mulţumesc.

– Asta ar trebui să te ajute să vezi mai bine. Cum poţi să citeşti pe întuneric?

– N-am observat că era întuneric.

Ea se gîndi că, probabil, nu voia să-i folosească lampa ei, chiar dacă stătea pe canapeaua ei, dar se abţinu să spună ceva în acest sens.

– Ţi-am adus puţină plăcintă şi cafea, spuse ea, punînd tava pe o altă măsuţă.

– Ce fel?

– Ce fel?

– De plăcintă.

– De mere. Îţi place de mere?

– În puşcărie am învăţat să nu fac mofturi.

– Atunci de ce ai întrebat?

Ignorîndu-i întrebarea, el înghiţi bucata de plăcintă într-un timp record. Ea se mustră că nu dăduse prea multă atenţie pasiunii lui pentru dulciuri. Se părea că nu mai fusese satisfăcută de multă vreme. De acum încolo avea să aibă grijă ca, la fiecare masă, să existe desert.

Cînd termină plăcinta, el puse farfuria deoparte şi se aplecă asupra hîrtiilor.

– Sînt lucruri legate de fermă? întrebă ea.

– Nu, un dosar. Clientul meu... zise el, dar se opri brusc, gîndindu-se la termen, căci nu mai putea să aibă clienţi în adevăratul sens al cuvîntului, ăăă, vrea să ştie dacă ar trebui să facă un recurs.

– Şi ar trebui?

– Cred că da.

Ea îl privi notînd încă ceva, după care spuse:

– Lucas, aş vrea să stăm de vorbă.

El puse carnetul şi stiloul pe masă şi luă cafeaua care începuse să se răcească.

– Despre ce?

Aislinn se aşează într-un colţ al canapelei şi îşi vîrî picioarele sub ea.

– Am cerut să mi se aducă şi ustensilele de fotografiat odată cu mobila. Aş vrea să reîncep să folosesc aparatul.

Jucîndu-se absentă cu franjurile unei perne fantezi, ea trase adînc aer în piept.

– Şi mă întrebam ce părere ai avea dacă aş transforma vechea rulotă într-o cameră obscură.

El o privi şi ea continuă repede, înainte să apuce să spună ceva:

– N-ar fi nevoie de multă muncă. Chiuveta e deja acolo, în spaţiul rezervat bucătăriei. Aş putea să fac aproape totul singură. Gîndeşte-te ce bine ar fi să-i putem face fotografii lui Tony şi să le developăm imediat, făcînd oricîte copii am vrea. Şi aş putea să fac şi măriri şi...

– Nu sînt prost, Aislinn.

Era prima oară cînd îi spunea pe nume după multe zile şi amîndoi erau conştienţi de acest

lucru. Însă, înainte să se gîndească la asta, el continuă:

– Nu merită să transformi rulota aia într-o cameră obscură doar ca să developezi mai repede fotografiile lui Tony. La ce te gîndeşti, de fapt?

– Vreau să lucrez, Lucas. Treburile din casă nu-mi oferă destule ocupaţii.

– Ai un copil.

– Unul foarte bun, pe care îl iubesc şi îl ador şi cu care îmi face nespusă plăcere să mă joc şi de care sînt extrem de bucuroasă să mă ocup. Dar el nu-mi solicită fiecare clipă. Simt nevoia să fac ceva.

– Deci vrei să faci fotografii.

– Da.

– Cu cine?

Aceea era partea cea mai grea. Obstacolul cel mai mare. Cel de care îi fusese cel mai groază.

– Cu rezervaţia şi oamenii care locuiesc aici.

– Nu.

– Ascultă-mă. Te rog. Pînă n-am văzut cu ochii mei, habar n-am avut de...

– Sărăcie, spuse el cu asprime.

– Da şi de...

– Mizerie.

– Şi asta, dar...

– Predominarea alcoolismului. Şi disperarea. Şi sentimentul de totală neputinţă.

Se ridicase şi acum se plimba agitat prin faţa canapelei.

– Bănuiesc că asta e, spuse ea încet. Neputinţa. Dar, poate că, dacă aş imortaliza asta pe film şi fotografia ar fi publicată...

– N-ar fi de nici un ajutor, spuse el scurt.

– Dar nici n-are ce să strice, spuse ea, ridicîndu-se supărată pentru că el îi respinsese ideea fără să o asculte mai întîi. Vreau să fac asta, Lucas.

– Şi să-ţi murdăreşti mîinile tale de albă?

– Şi tu eşti alb!

– N-am cerut-o eu! strigă el.

– Noi toţi ceilalţi sîntem nişte monştri, nu? De ce nu ridiculizezi niciodată munca lui Gene în rezervaţie?

– Pentru că el nu e un liberal impunător care ne face tuturor o mare favoare.

– Şi crezi că eu sînt?

– Nu crezi că gestul tău caritabil ar fi un pic ipocrit?

– Cum?

– Trăind aşa, spuse el, desfăcînd braţele pentru a include toată casa, înfrumuseţată şi mai mult

de contribuţiile ei. Întotdeauna i-am dispreţuit pe indienii care profitau de pe urma altor indieni. Pielea le e arămie, dar ei uită asta şi trăiesc ca albii. Şi acum tu m-ai făcut să fiu unul dintre ei.

– Nu-i adevărat, Lucas. Nimeni nu te-ar lua vreodată drept ceea ce nu eşti.

Cum el se întorsese cu spatele, ea îl apucă de braţ şi îl întoarse din nou.

– Te chinui al naibii de mult să fii indian. În afară de a-ţi vopsi faţa şi de a apuca pe poteca de război, faci absolut totul ca să arăţi lumii că eşti un mare viteaz indian pînă în măduva oaselor, în ciuda sîngelui tău de alb. Sau poate tocmai datorită lui.

Se opri puţin să-şi tragă sufletul, dar continuă cu înflăcărare:

– Mi-ai arătat cît de mult m-am înşelat. Pînă acum am crezut că indienii viteji au inimi, suflete şi compasiune p,e lîngă îndrăzneală şi curaj, spuse ea, împungînd-l cu degetul în piept. Tu n-o să ai niciodată astea, Lucas Greywolf. Tu nu ai compasiune, pentru că ţi se pare că e un semn de slăbiciune. Ei bine, cred că încăpăţînarea e o slăbiciune mai mare decît tandreţea. Mă îndoiesc că ştii măcar ce e asta.

– Pot să simt tandreţe, spuse el defensiv.

- Ah, da? Ei bine, eu sînt *soţia* ta şi n-am văzut nici o dovadă de aşa ceva.

Se izbi de el înainte să apuce să-şi dea seama că se mişcase măcar şi o trăsese. Îi înconjură mijlocul cu braţul, în timp ce, cu mîna cealaltă îi cuprinse o parte a feţei, înclinîndu-i capul pînă cînd celălalt obraz aproape că îi atinse umărul.

Apoi lăsă capul în jos şi o sărută uşor pe frunte. Gura i se mişcă. Buzele ei se desfăcură. Pătrunderea limbii în gura ei fu atît de blîndă şi de dulce, atît de delicios de sexy, încît ea se cutremură. Unde, înainte, sărutările lui fuseseră caracterizate de violenţă, aceea era superb de tandră.

Sărutul se prelungi şi deveni un veritabil act de iubire. El îşi folosi limba pentru a-i mîngîia cerul gurii. Exploră şi stîrni pînă cînd ea ajunse să se ţină vlăguită de cămaşa lui.

Cînd, în cele din urmă, îşi desprinse gura de a ei, el îşi ascunse faţa în scobitura parfumată a gîtului ei.

– Nu te vreau, gemu el. Nu.

Ea se frecă de el. Partea inferioară a trupului lui îi nega foarte clar cuvintele.

– Ba da, Lucas. Ba da!

Îşi strecură degetele în părul lui şi îi dădu

capul în spate, după care îşi plimbă un deget peste sprinceana lui, de-a lungul maxilarului şi apoi îi contură gura.

N-ar putea să fii niciodată un trădător pentru poporul tău, Lucas.

Datorită degetului ei pe buze el se simţi cuprins de slăbiciune. Parfumul trupului ei îi umplea capul, făcându-l să uite mirosul oribil al disperării care a existat în anumite părţi ale rezervaţiei. Imaginea corpurilor prost îmbrăcaţi erau înlocuite de aceea pe care o vedea în ochii ei albaştri. Nu nu putea să guste înverşunarea care îl făcea să se pună de partea lor şi hotărît. Nu putea să o guste decît pe Aislinn şi mierea gurii ei.

Era cea mai periculoasă dintre duşmani, pentru că arma ei era farmecul. Delicateţea ei îl seducea. Ceea ce simţea în clipa aceea îl îngrozea. Folosi arma pe care o avea la îndemînă. De asemenea era şi cea mai dureroasă. Batjocura.

- Sînt deja un trădător. Am o nevastă albă.

Aislinn tresări, ca şi cum ar fi primit o palmă. Se depărtă de el cu ochii plini de durere. Pentru ca el să nu-i vadă lacrimile, se întoarse şi o rupse la fugă în dormitor, trîntind uşa în urma ei.

Cînd veni şi el după aproape o oră, ea se prefăcu că doarme. Nu-l mai aveau pe Tony ca

barieră între ei, dar exista o ostilitate, la fel de rezistentă ca un zid de cărămidă, care îi ţinea departe unul de celălalt.

Conflictul dintre ei continuă. În ziua cînd doctorul Gene Dexter se căsători cu Alice Greywolf, Aislinn făcu tot ce-i stătu în putinţă să dea impresia că ea şi Lucas se înţelegeau de minune. Pregătirile de nuntă nu erau extravagante, dar dădeau un aer de petrecere distinct. Toţi oaspeţii se simţiră bine. Aislinn fusese învăţată să organizeze petreceri reuşite. Era o gazdă veselă, plină de graţie, şi părea să se simtă bine.

Mireasa însă nu se lăsă păcălită.

– Nu-mi vine să cred că, în sfîrşit, eşti soţia mea.

Gene şi Alice se duseseră la Santa Fe în călătorie de nuntă. Acum, îmbrăţişînd-o tandru şi mîngîindu-i părul negru şi drept, nu-i venea să creadă că, în sfîrşit, visurile i se împliniseră.

– Biserica era frumoasă, nu? întrebă ea.

– *Tu* erai frumoasă. Întotdeauna eşti.

– Aislinn s-a deranjat prea mult. Nu mă

aşteptam la ceva atît de superb.

– E o fată bună, murmură Gene absent, sărutîndu-i obrazul catifelat.

– Tony mi s-a părut agitat.

– Aislinn mi-a spus că plînge mai mult ca de obicei. I-am zis să-l aducă la un control cînd ne întoarcem.

– Nu sînt fericiţi, Gene.

El lăsă braţele să-i alunece pe lîngă trup şi oftă profund.

– Nu ştiam că i-am adus pe Lucas şi Aislinn în luna noastră de miere.

– Ah, Gene, spuse ea înconjurîndu-i mijlocul şi strîngîndu-l cu putere.

Îşi lipi obrazul de pieptul lui. El îşi scosese haina imediat după ce băiatul de serviciu ieşise din cameră, dar erau amîndoi încă îmbrăcaţi.

– Iartă-mă. Îmi pare rău. Ştiu că n-ar trebui să-mi fac griji în privinţa lor, dar, pur şi simplu, nu pot să nu mă gîndesc. Aislinn parcă ar merge pe sîrmă, iar Lucas pare...

– Un butoi cu dinamită gata să explodeze, încheie Gene în locul ei. E mai irascibil ca oricînd. Nu l-am văzut niciodată atît de întunecat şi furios, spuse el, rîzînd uşor în părul ei. Eu unul cred că e un semn bun.

– Cum? îl întrebă ea ridicînd capul.

El îşi plimbă un deget de-a lungul obrazului ei.

– Dacă nu l-ar tulbura atît, el n-ar fi atît de nervos şi defensiv. Cred că femeia asta îl dă gata, aşa cum n-a mai făcut-o nimeni. Şi asta îl sperie teribil pe neînfricatul Lucas Greywolf.

– Crezi că Aislinn îl iubeşte?

– Da. Fără îndoială. Am făcut nişte verificări în privinţa tatălui ei. Willard Andrews se află aproape în toate consiliile şi comitetele din Scottsdale. O femeie cu situaţia ei, al cărei tată deţine o asemenea poziţie în societate, ar fi putut să lupte împotriva unui indian singur şi ar fi cîştigat sigur. Nu mă interesează cu ce-a ameninţat-o, ea nu a fost obligată să se mărite cu fiul tău. Da, cred că-l iubeşte.

– Şi Lucas? El o iubeşte, oare?

Gene se încruntă cînd se gîndi la petrecerea organizată în onoarea lui şi a lui Alice. De fiecare dată cînd se uitase la Lucas, îl văzuse privind-o pe Aislinn. Şi nu privind-o, pur şi simplu, ci urmărind-o cu o concentrare extraordinară, absent faţă de tot ce se întîmpla în jurul lui.

Acum, cînd se gîndi la toate aceste lucruri, Gene îşi aminti cum o văzuse pe Aislinn aducînd un castron greu cu punci pentru a-l pune pe

masă. Îl văzuse pe Lucas grăbindu-se spre ea, de parcă ar fi vrut să i-l ia din mînă, dar se oprise deodată, răzgîndindu-se.

Iar cînd îşi luaseră rămas-bun, Gene era în stare să pună pariu că mintea lui Lucas nu fusese la mama lui şi la proaspătul ei soţ. Tînărul păruse captivat de soţia lui. Întregul lui trup păruse rigid, de parcă s-ar fi obţinut fizic să nu o atingă, în timp ce ea le făcea cu mîna, rîdea şi le striga tot felul de urări de bine, părul ei blond atingînd umărul lui Lucas.

– După părerea mea, suferă puţin de dragoste, spuse Gene acum, răspunzîndu-i lui Alice S-ar putea să nu ştie că o iubeşte. Sau, dacă ştie, nu vrea să recunoască, mai ales faţă de sine.

– Vreau să fie fericiţi.

– Vreau să *fim* fericiţi. Ştii ce m-ar face extrem de fericit, chiar în clipa asta?

Îi dădu capul pe spate cu un deget strecurat sub bărbie şi o sărută, mai întîi uşor şi apoi din ce în ce mai pasionat. Braţul îi lunecă în jurul mijlocului ei şi o strînse.

– Alice, Alice, gemu el cînd îşi desprinse buzele de ale ei. De atîta timp aştept clipa asta. Nu ţin minte să nu te fi vrut vreodată, să nu fi tînjit după tine, Alice Greywolf.

– Alice Bexter, şopti ea timid.

El consideră că acela era felul ei de a spune că îi împărtăşea dragostea şi dorinţa. Duse mîinile la nasturii de la spate ai rochiei din pînză de culoarea caisei. Volănaşele şi dantela ar fi înghiţit cu totul o femeie atît de măruntă ca Alice. Ca bijuterii nu avea decît o pereche de cercei de aur, lănţişorul de aur, pe care el i-l dăruise de Crăciun cu un an în urmă, şi verigheta subţire care acum îi strălucea pe deget.

După ce îi descheie toţi nasturii, îi trase rochia în faţă.

– Nu mai sînt tînără, Gene, spuse ea cu un glas tremurător. Sînt bunică.

El doar zîmbi şi îi trase rochia peste umeri. Icnetul şi fiorul care îl străbătu erau dovada încîntării pe care o simţi la vederea trupului ei. Era subţire, delicat, perfect. Lenjeria ocru era atrăgătoare, fără să fie exagerat de sexy. Se potrivea femeii care o purta. Aceasta era ruşinoasă, dar poseda o senzualitate latentă, ce aştepta să fie readusă la viaţă.

Îşi adora mireasa.

Ţinînd-o cu blîndeţe şi sărutînd-o pentru a-i alunga timiditatea, îi scoase şi restul lucrurilor. După aceea o luă în braţe şi o aşezā pe pat. Ea

stătu cu ochii închişi cît se dezbrăcă el.

Apoi, se duse la ea, o luă în braţe şi o ţinu strîns, în timp ce un extaz dulce şi gros ca mierea, îi străbătea fiinţa. Ea tremura.

– Alice, nu-ţi fie teamă, şopti el. Sînt mulţumit să te ţin doar în braţe, atît cît vrei. Ştiu că ţi-e teamă şi ştiu şi de ce. Dar îţi jur pe Dumnezeu că nu ţi-aş face niciodată vreun rău.

– Ştiu, Gene, ştiu, doar că a trecut atît de mult timp şi...

– Ştiu. Nu trebuie să spui mai mult. Nu o să se întîmple nimic pînă cînd n-o să vrei, spuse el, ţinînd-o protector, forţîndu-şi trupul să se stăpînească.

Ştia că trebuie să dea dovadă de foarte multă răbdare cu femeia aceea care merita să fie iubită.

În cele din urmă, ea se relaxă şi el se simţi încurajat să o mîngîie uşor. Pielea ei era catifelată. Avea trupul unei femei cu douăzeci de ani mai tînără. Îi adoră sînii care erau încă înalţi, rotunzi şi tari. Cînd îi atinse, o auzi gemînd, dar, după ce o privi repede, îşi dădu seama că o făcuse de plăcere, nu de teamă. Buzele care îi sărutară sfîrcurile întunecate erau la fel de uşoare ca o ploaie de primăvară.

O curtă astfel, cînd tulburător, cînd liniştitor, pînă cînd ştiu că era pregătită. Şi, atunci, o iubi dureros de dulce şi tandru, iar, în final, cu o pasiune sălbatică.

Mai tîrziu, ţinînd-o în braţe, oftă în părul ei.

– Ai fi meritat să te aştept încă douăzeci de ani, Alice Greywolf Dexter.

Şi tu la fel, Gene, spuse ea, sărutîndu-l pe piept. Şi tu, dragul meu.

Lucas închise uşa şopronului şi o zăvorî. Era ziua nunţii mamei lui, dar la o fermă mereu era ceva de făcut. Imediat cum plecaseră oaspeţii, el se schimbase şi se apucase de treabă. Era obosit, căci trebuise să se trezească devreme în dimineaţa aceea şi să meargă în oraş la nuntă.

A doua zi venea cineva să se uite la cîţiva cai. Îşi petrecuse toată ziua îngrijindu-i. Dacă reuşea să-i dea cu un preţ bun, poate că avea să poată să angajeze pe cineva.

Poate că faptul că fusese exclus din barou lucrase în avantajul lui. Se îndoia că ar fi putut să conducă şi ferma şi un birou de avocatură în ace-

laşi timp. Iubea pămîntul şi caii, pentru că aparţinuseră bunicului său. Îi plăcea să muncească afară. Nu îl deranjau orele îndelungi de muncă.

Dar îi era dor să mai practice avocatura. Mereu îi plăcuse o bătaie bună. Cînd se maturizase suficient de mult pentru a-şi da seama că o bătaie nu rezolva nimic, sala de tribunal îi oferise o arenă. Fusese un excelent gladiator de tribunal. Ducea dorul încîlcelilor juridice şi satisfacţiei de a fi dat tot ce era mai bun din el, indiferent dacă ieşea învingător sau nu.

Îşi scoase cămaşa şi se duse la robinetul de afară. Îşi udă capul, gîtul, umerii, braţele şi pieptul, îndepărtînd primul strat de praf şi sudoare.

De fiecare dată cînd se gîndea la bunătatea unor prieteni ca Johnny Deerinwater, i se punea un nod în gît. Dacă nu ar fi fost ei, el nu ar fi avut casă. I-ar fi trebuit ani de zile ca să o termine, lucrînd la ea în timpul liber, pentru a nu mai vorbi de banii care l-ar fi costat. El şi Aislinn.

La naiba! Nu suporta cînd mintea lui îi împerechea în mod automat. *Aislinn şi eu. Aislinn şi cu mine. Noi.* Nu-i plăcea să se gîndească la ei ca la un singur lucru şi totuşi creierul lui se încăpăţîna să o facă.

Clocotind de furie, dădu colţul casei. Nici dacă

s-ar fi izbit de un zid, nu s-ar fi oprit atît de brusc. Stătea la numai cîţiva iarzi de fereastra deschisă a dormitorului. Aislinn trecu prin dreptul ei. O auzi fredonînd şi îi văzu umbra lunecînd pe pereţi.

Acel pătrat de lumină părea ademenitor în întunericul care înconjura casa. Îl atrăgea. Se simţea atras de el, aşa cum se simţea atras un marinar de lumina farului. Reprezenta toate lucrurile calde, plăcute şi confortabile. Căminul. Era hipnotizat de acea fereastră deschisă. Nu se putea depărta de ea, chiar dacă bănuia că aceea era o violare a intimităţii lui Aislinn. *Nu vrei să încetezi să mai gîndeşti ca un idiot? Femeia asta e nevasta ta.*

Totuşi, se simţi puţin ruşinat. Mai ales cînd ea apăru din nou. Mai ales cînd începu să se dezbrace.

El rămase nemişcat în umbră, fără să clipească măcar.

O privi cum îşi descheie manşeta bluzei subţiri. Oricît de mult n-ar fi vrut să observe, trebuia să admită că fusese frumoasă în ziua aceea. Bluza pe care o purtase era croită ca o cămaşă bărbătească, numai că mînecile erau mai largi şi manşetele mai late. Vîrfurile gulerului îi coborau mult pe piept.

Bluza avea năsturaşi-perlă. Cînd lăsă capul în jos pentru a-şi descheia manşeta, părul îi căzu în faţă ca o cascadă aurie. El nu-şi dorea nimic mai mult decît să-şi ascundă faţa în părul ei, să-i simtă mătasea răcoroasă pe piele. Ştia deja cum era să-l simtă pe abdomen. Dar pe pulpe? Pe...

Dobitocule! Nici măcar nu te gîndi la asta.

După ce ea îşi scoase bluza cu o încetineală provocatoare, el îi văzu în toată splendoarea lenjeria care îl şicanase toată ziua. Ţinut de nişte bretele foarte subţiri, era dantelat şi feminin, şi îi strîngea sînii plini, ca şi cum i-ar fi adorat. Aceştia se vedeau ieşind umflaţi pe deasupra, albi şi ispititori în lumina veiozei. Dumnezeule, cît ar fi vrut să-i guste. Costumul nu era transparent, din moment ce fusese făcut pentru a fi purtat pe sub bluză, dar chiar şi de la distanţa aceea, Lucas îşi închipui că îi vede sfîrcurile întunecate. Şi îşi imaginã gura lui acolo.

Fusta ei avea culoarea cerului în partea de răsărit, chiar înainte de ivirea zorilor şi era dintr-un material foşnitor care îl înnebunise toată ziua. Îşi ţinu răsuflarea cînd ea duse mîinile la spate pentru a o descheia. Păru să dureze o veşnicie. Apoi, fusta alunecă pe şolduri, pe pulpe, pe picioare.

El înjură uşor şi îşi şterse palmele asudate, de pantaloni. Nişte jartiere dantelate îi ţineau ciorapii, iar între partea de sus a acestora şi costum, pulpele ei păreau de catifea. Se închipui pe sine...

La naiba! Ce căuta acolo, afară, tînjind după nevasta lui ca un pervers? Dacă o dorea atît de mult, iar trupul lui insista că *atît de mult* nici măcar nu se apropia de adevăr, de ce nu se ducea înăuntru să o aibă? Doar era a lui, nu? Erau legaţi în faţa legii şi el avea anumite drepturi, nu?

Atunci, mişcă-te! Du-te şi ia ce-i al tău.

Dar nu o făcu, fiindcă ştia că ar fi fost prea riscant. Dacă ar fi putut să o posede cu indiferenţă, atunci i-ar fi folosit trupul doar ca să şi-l descarce pe al său. S-ar fi terminat repede şi probabil că nu s-ar mai fi gîndit la asta pînă data viitoare cînd avea să se afle în acea stare.

Nu, nu ar fi fost aşa deloc. Ea îl vrăjise, asta îi făcuse. Reuşise să i se furişeze în minte şi în suflet, şi ceea ce gîndea şi simţea el se combina într-un fel şi cu ceea ce dorea trupul lui. Sexul lui nu putea să participe fără să fie implicată şi inima.

Îşi tot aducea aminte de dimineaţa aceea din vîrful muntelui. Ea urcase acolo pentru a-i oferi

mîngîiere, cînd ar fi putut foarte bine să zică mersi că putea să scape de el. Îşi amintea cum arătase faţa ei cînd el se mişca în ea.

Iar în momentele cele mai nepotrivite, cînd voia să aibă numai sentimente neplăcute faţă de ea, se gîndea că ea îi purtase copilul şi îşi amintea cu cîtă dragoste se purta cu Tony. Apoi mai erau şi celelalte lucruri pe care le făcea pentru el, ca de exemplu, îi ţinea caldă cafeaua din ceaşcă, chiar şi atunci cînd el nu cerea să i-o umple din nou. Şi felul cum stătea uneori pe verandă aşteptîndu-l cînd venea călare după ce muncise ore întregi. Întotdeauna zîmbea, de parcă s-ar fi bucurat să-l vadă.

Ceea ce îl nedumerea era faptul că îl trata cu atîta atenţie şi bunătate. Nu-şi putea da seama care era motivul. Ar fi fost cît se poate de îndreptăţită să-l urască. Dacă ar fi dat dovadă de resentiment, în loc de înţelegere, viaţa ar fi fost cu mult mai uşoară. Poate ar fi avut chiar şi cîteva momente de sex bun din cînd în cînd, ca să se răcorească şi să se mai descarce. Dar aşa, sîngele îi clocotea în vene.

Uitîndu-se acum pe fereastră, simţi cum începe să-i fiarbă. Ea nu se mai vedea, dar el îşi dădu seama după umbră că îşi scotea ciorapii.

Ridică un picior pe marginea patului, desfăcu jartiera şi rulă ciorapul în jos peste genunchi, gambă şi gleznă, trăgîndu-l încet. Acelaşi lucru îl făcu şi cu celălalt picior.

Rămase înmărmurit cînd ea îşi scoase bretelele costumului şi îl trase în jos. Ieşi din el cu graţie, iar cînd se îndreptă, umbra ei era din profil. Totul se vedea perfect.

Lucas scoase o serie de obscenităţi.

De ce nu se certa cu el? Hîh? Îi era milă de el? Asta era? Sau se simţea obligată să fie o soţie exemplară? Ei, la naiba, nu avea nevoie de largheţea ei.

Deodată, porni furios spre partea din spate a casei. Trînti uşa, abia amintindu-şi să o încuie, după care străbătu casa în grabă, stingînd luminile. Intră în dormitor, teribil de furios.

– Ce naiba crezi că faci? strigă el.

Aislinn îl privi cu ochi mari şi inocenţi, uluită. Stătea în balansoar. Parcă era o madonă. Cu părul blond curgîndu-i în valuri pe umeri. O parte a cămăşii de noapte era desfăcută şi Tony sugea mulţumit.

– Îl alăptez pe Tony, spuse ea simplu.

Lucas, care rămăsese în prag, avea chef de ceartă. Era fără cămaşă şi pieptul îi strălucea în

lumina veiozei. Părul negru îi era umed şi creţ. Crucea îi atîrna la gît, strălucind în lumină aproape la fel de tare ca ochii lui.

Era ridicol. Simţindu-se ca un idiot, îşi luă ochii de la soţia lui şi se uită spre pat. Costumul şi ciorapii erau împrăştiate ca nişte mement-ouri ale unei după-amieze de iubire. Acestea îl înfuriară şi mai mult.

– Data viitoare să te gîndeşti mai bine înainte să te plimbi, pe jumătate goală, prin faţa ferestrei deschise cu lumina aprinsă.

– Nu ştiu la ce te referi, Lucas.

Arătînd spre geam cu un deget care tremura de furie, el strigă:

– Fereastra, fir-ar să fie, fereastra! Nu te mai dezbrăca în dreptul ferestrei.

– Ah, zise ea, nu m-am gîndit.

– Da, ei bine, de acum încolo să te gîndeşti, da?

– Bine, dar n-avea cine să mă vadă.

– Eu! strigă el nervos. Te-am văzut încă de la şopron.

– M-ai văzut?

- La naiba, da, te-am văzut.

– Dar eşti soţul meu.

Se simţea o uşoară notă de ironie în glasul ei,

dar era atît de slabă, încît lui îi fu teamă să o provoace pe acea temă. Era dispus să se lupte corp la corp, dar nu putea să facă faţă unei întreceri a minţii. Se simţea mai idiot ca oricînd. Îşi pierduse controlul complet. În cu totul alt fel, ea părea la fel de atrăgătoare acum ca în urmă cu cîteva minute, cînd făcuse acel striptease inocent în faţa ferestrei. Sîngele îi pulsă în cap şi în sex.

– Mă duc să fac un duş, spuse el repede şi ieşi din cameră înainte să se facă de rîs şi mai mult.

Cînd ieşi din baie, o găsi pe Aislinn în celălalt dormitor, aplecată asupra leagănului.

– Lasă-mă să-l ţin puţin, zise el.

Se liniştise considerabil. Era încă ud. Picături de apă îi şiroiau pe pielea arămie. Nu avea decît un prosop legat în jurul brîului. Părea primitiv şi periculos, dar ochii îi scînteiară cînd îşi luă fiul în braţe, ţinîndu-l aproape de faţă. Îi murmură cuvinte de iubire în limba *Navaho*, pe care şi le amintea din copilărie şi îl sărută înainte să-l aşeze din nou în leagăn. Copilul adormi instantaneu.

– Pare atît de liniştit acum, zise Aislinn cu un oftat obosit. Aş vrea să doarmă pînă dimineaţă. Sînt epuizată.

– De ce se trezeşte atît de des în ultima vreme?

– Nu ştiu. Gene o să-l examineze cînd o să se întoarcă. Ah, era să uit, spuse ea, intrînd în dormitorul lor şi luînd un plic de pe măsuţa de toaletă, pe care i-l dădu. A venit prin poştă astăzi.

El studie plicul timp de cîteva momente înainte să-l deschidă. Aislinn se prefăcu indiferentă, deşi era extrem de curioasă. Adresa expeditorului era biroul guvernatorului închisorii, unde fusese închis Lucas.

După ce citi scrisoarea, acesta o împături şi o vîrî la loc în plic. Pe chipul lui nu se citi nimic şi Aislinn nu mai suportă să nu ştie.

– E ceva important?

El ridică din umeri indiferent.

– Guvernatorul Dixon crede că ar trebui să fiu reabilitat. Crede că-i ştie pe cei vinovaţi atunci. Au fost condamnaţi pentru delicte asemănătoare. Dacă poate să-i facă să semneze nişte declaraţii cu privire la nevinovăţia mea, crede că poate să convingă un judecător să mă reabiliteze.

– Lucas, e minunat! strigă ea. Asta ar însemna că ai putea să profesezi din nou.

El îşi desfăcu prosopul din jurul mijlocului şi se urcă în pat.

– Am învăţat să nu mai cred în promisiunile nimănui. Mai ales în ale unui alb.

Ea urcă în pat lîngă el. Cuvintele lui aspre nu o păcăliră. Îi văzuse faţa cu o secundă înainte să stingă veioza. Putea să pretindă că era indiferent faţă de acea neaşteptată rază de speranţă. Dar nu era.

Capitolul 11

Învăţase unde erau cele mai adînci gropi şi cum să le evite. Cu puţin timp în urmă, Johnny şi Linda Deerinwater se duseseră la Scottsdale şi se oferiseră să-i aducă maşina la întoarcere. Ea şi camioneta lui Lucas nu se înţeleseră niciodată, aşa că era o plăcere să-şi conducă din nou maşina.

În ziua aceea abia dacă sesiză hîrtoapele şi gropile cînd venea înapoi spre casă. Era fericită din mai multe motive, iar cînd Lucas îi ieşi în întîmpinare pe cal, fu şi mai încîntată. Opri maşina

şi îl luă pe Tony din scaunul lui, exact cînd Lucas descălecă.

– Ai lipsit mai mult decît m-am aşteptat, zise el.

Aceasta însemna că era îngrijorat pentru ea? Sau doar pentru Tony? Ar fi vrut să creadă că era şi ea inclusă.

– Era aglomeraţie la clinica lui Gene. Circulă un virus, aşa încît el şi Alice erau extrem de ocupaţi.

– Ce mai fac?

Ea zîmbi şi în ochi îi apăru un licăr de neastîmpăr.

– Strălucesc. Întotdeauna am găsit că mama ta e frumoasă, dar stai s-o vezi acum. Radiază. Şi Gene are pe faţă un zîmbet permanent.

Lucas zîmbi şi îl gîdilă pe Tony sub bărbie, ţinînd frîul cu mîna pe care o avea liberă.

– Ce-a zis Gene despre Tony?

– E uşor răcit. De fapt, Gene a spus că e o-nu-ştiu-ce respiratorie. I-a dat un sirop care o să rezolve treaba în cîteva zile.

– De aceea plînge atît?

– Nu numai. Mai e şi altceva.

– Ce? întrebă el încruntat.

– Lui Tony îi e foame.

– *Foame?*

– Da, spuse Aislinn roşind sub bronzul pe care îl căpătase. Nu primeşte destul lapte. Gene mi-a sugerat să-l trec pe lapte la cutii şi să-i dau fructe şl cereale, în plus.

Lucas se mută de pe un picior pe altul.

– Asta înseamnă că n-o să, ăăă, n-o să-i mai dai să sugă?

Aislinn rămase cu privirea aţintită asupra nasturilor cămăşii lui şi scutură din cap.

– Şi, cum te simţi? o întrebă el.

– O să-mi lipsească. Dar bineînţeles că vreau să fac ce e mai bine pentru Tony.

– Bineînţeles.

– Am trecut pe la băcănie şi am cumpărat sticle şi cutii de lapte, şi mîncare pentru copii mici.

– Un copil mic poate să mănînce toate astea? întrebă el nevenindu-i să creadă.

Ea îi urmări privirea şi văzu toate pachetele îngrămădite pe bancheta din spate, ceea ce o făcu să rîdă.

– Numai o parte dintre ele. Majoritatea pachetelor conţin chimicalele pe care le comandasem. Mă aşteptau la poştă.

– Acum camera obscură o să funcţioneze?

– Da. Nu-mi trebuiau decît chimicalele.

Luase tăcerea lui în privinţa camerei obscure

drept aprobare şi începuse transformarea bucătăriei din rulotă.

Spre marea ei surprindere, într-o dimineaţă, cînd ieşise din casă, îl văzuse pe Lucas vopsind rulota. Înainte să apuce să pună vreo întrebare, el spusese pe un ton arţăgos:

– Vopseaua asta a rămas de cînd am făcut casa. N-are nici un sens s-o lăsăm să se strice.

În afară de faptul că o vopsise, mai făcuse şi unele reparaţii, transformînd-o în ceva mai locuibil.

– N-o să pot developa filme color, spuse ea acum, dar n-o să fie nici o problemă cu filmele alb-negru. Mă gîndeam să încep cu pozele făcute la nuntă. Dacă ies bine, o să le pot da cîteva poze mărite lui Gene şi Alice. I-am invitat la cină cît pot de curînd.

– Foarte bine.

– Şi am făcut cîteva fotografii în oraş astăzi. Ştii zona aia de locuit unde condiţiile sînt atît de rele?

El încuviinţă sumbru.

– Mult prea bine.

– Cîteva fetiţe se jucau sub o funie cu rufe. Cred că am făcut treabă bună, dar o să-mi ia ceva timp ca să mă apuc din nou de lucru.

– Ce-ai făcut cu Tony?

– L-am ţinut în spate, spuse ea zîmbindu-i. Ca un adevărat copil de piei roşii.

Gura lui zvîcni de nevoia de a zîmbi. Se abţinu cît putu, dar, la un moment dat, nu mai rezistă şi un zîmbet larg îi luminã faţa, uluindu-i soţia. Dinţii îi erau albi şi drepţi, contrastînd puternic cu chipul întunecat.

– Nu vreau ca nepotul unui şef de trib să se transforme în băieţelul mamei. Dă-mi-l puţin.

Îl luă din braţele ei şi se întoarse la calul care aştepta docil.

– Lucas, ce vrei să faci? Lucas, doar nu...

– Ar fi timpul ca Anthony Joseph Greywolf să ia o lecţie de călărie.

– Să nu cumva să îndrăzneşti! strigă ea.

Ignorîndu-i protestele, Lucas ţinu copilul în îndoitura braţului drept şi, folosindu-se de mîna stîngă, apucă oblîncul şeii şi se săltă. Într-o clipă, el şi Tony erau în şa, iar acesta din urmă dădea din mînuţe fericit.

– Lucas, dă-mi copilul înapoi pînă nu vă rupeţi gîturile, spuse Aislinn foarte serioasă, ţinînd mîinile pe pulpa lui, fără să-şi dea seama.

El îi zîmbi aţîţător.

– Ne luăm la întrecere pînă acasă?

– Lucas!

El dădu pinteni calului, însă şi acesta porni în galop. Aislinn îşi propti mîinile în şold şi privi în urma lui furioasă. Dar mai mult se prefăcea, căci, de fapt, inima îi era mai plină de dragoste ca oricînd.

Cîteva zile după ce îl înţărca pe Tony, ea nu se simţi prea bine şi el fu agitat. Dar învăţă să-i placă laptele preparat. Era extrem de creativ, stropindu-i, cu cereale şi fructe stoarse, pe ea şi pe Lucas, dar şi orice lucru de pe o rază de cîţiva iarzi în jurul lui, însă înfuleca lacom şi, în curînd, Aislinn observă că începuse să cîştige în greutate.

Lucas primi altă scrisoare de la guvernatorul Dixon. Acesta se consultase cu un judecător şi făcea progrese cu privire la reabilitarea lui Lucas. Aislinn se bucură foarte mult, dar Lucas nu se exterioriza în nici un fel.

Datorită muncii lui asidue, ferma prospera. Reuşise să adune de pe dealurile din jur o mulţime din cai care purtau semnul caracteristic familiei Greywolf, dar care se împrăştiaseră după

moartea bătrînului Joseph. Cîteva iepe erau gestante. Cele care nu erau, fuseseră însămînţate artificial, metodă căreia bunicul lui i se împotrivise.

Familia Greywolf avea norocul să aibă un rîu care curgea din munţi, trecînd peste un colţ din pămîntul fermei. Apa era lucrul cel mai de preţ. Joseph nu vînduse drepturile de folosire a apei, din principiu, dar Lucas era de părere că ce era bun pentru unul, era bun pentru toţi. Erau cîţiva mici fermieri, atît indieni, cît şi albi, care acum plăteau pentru folosirea apei de pe proprietatea Greywolf.

Lucas nu vru să se ataşeze prea mult de cai, aşa încît să nu-i mai poată vinde, cum făcuse bunicul lui. Cei care cumpărau cai *Greywolf* dădeau banii pe ceva de foarte bună calitate. Lucas era cinstit, dar şiret.

Aislinn îşi petrecea cîteva ore în rulotă în fiecare zi. Întotdeauna îl lua pe Tony cu ea, punîndu-l într-un ţarc pe care îl cumpărase de la un magazin cu articole de mîna a doua. După ce îi vopsi zăbrelele şi îi puse o altă căptuşeală, arăta ca nou.

Într-o după-amiază lucra în camera obscură, încercînd diverse metode, cînd auzi deodată un bubuit îndepărtat. La început nu îi dădu atenţie.

Urechile ei erau învăţate să audă orice zgomot din partea lui Tony, dar ignorau celelalte sunete.

Tunetul se auzi şi mai tare, şi îşi dădu seama că o furtună se apropia foarte repede. Ieşind după perdelele închise la culoare care înconjurau nucleul camerei obscure, se duse în ceea ce fusese anterior partea locuibilă a rulotei.

Tony dormea în ţarc. Aislinn se sperie că se făcuse tîrziu, dar, cînd se uită la ceas, văzu că nu era decît jumătatea după-amiezei, nu atît de tîrziu cît ai fi zis că era, dacă te luai după întunericul de afară.

Se duse la uşă şi se uită prin gemuleţ. Nori negri se adunaseră deasupra munţilor. Imediat se gîndi la Lucas. Plecase călare devreme, în dimineaţa aceea, spunînd că voia să urce cît mai sus să vadă dacă mai găsea ceva cai rătăciţi. Neplăcîndu-i deloc cum era vremea, ea spera să se întoarcă repede.

Vîntul se înteţea. Praful era ridicat sub formă de vîrtejuri în curtea dintre rulotă şi casă. Hotărî să-l aştepte pe Lucas înainte să încerce să-l ducă pe Tony în casă împreună cu toate lucrurile lui. Şi, în plus, probabil că furtuna avea să se oprească după cîteva minute.

După ce se uită din nou la copil, se duse

înapoi în camera obscură şi se lăsă furată de lucru. Fu nevoie de o zgîlţîitură în adevăratul sens al cuvîntului, ca să revină la realitate. Rulota se clătină sub izbitura puternică a unei rafale de vînt. Aislinn îl auzi pe Tony scîncind şi ieşi repede din camera obscură. Rulota era luminată de o lumină verzuie, fantomatică.

Tony începu să plîngă. Aislinn dădu fuga la uşă şi o deschise, dar vîntul i-o smulse din mînă şi o izbi de peretele exterior al rulotei. Picăturile de ploaie îi înţepară pielea ca nişte ace cînd ea coborî pe treptele de ciment pentru a trage uşa la loc. Grindina se abătu asupra ei. În cîteva secunde, pămîntul era alb, acoperit de pietricele.

– Dumnezeule! exclamă ea chinuindu-se din răsputeri să tragă uşa.

Nori negri se învolburau deasupra capului. Cerul era complet acoperit de nori la fel de opaci ca o draperie de catifea. Fulgerele loveau pămîntul, după care dispăreau iarăşi printre nori. Tunetele erau atît de puternice, încît ea abia mai auzea plînsul jalnic al lui Tony.

În sfîrşit, reuşi să închidă uşa şi să o încuie, deşi fusese nevoie de toată forţa ei. Ghemuindu-se de oboseală, practic se tîrî pînă la ţarc şi îl scoase pe Tony. Nu îşi dădu seama că hainele îi

erau ude decît cînd îl lipi de ea. Părul îi era ud leoarcă şi apa picura de pe el pe copil.

– Şşşş, şşş, Tony, totul o să fie bine, îi gînguri ea, dorindu-şi să creadă şi ea.

Unde o fi Lucas?

Închise ochii strîns cînd şi-l închipui umblînd prin furtună, bătut fără milă de vînt, ploaie şi grindină.

De fiecare dată cînd o nouă rafală de vînt zgîlţîia rulota, ea se temea să nu o răstoarne, iar ea şi Tony să fie striviţi. Auzea cum tot felul de lucruri erau aruncate în pereţii exteriori şi se aştepta ca, din clipă în clipă, ceva să treacă prin vreunul din geamuri.

Tony urla şi ea îl strînse la piept. Acest lucru nu-l linişti deloc, pentru că el îi simţea teama. Aislinn se plimbă agitată prin încăpere, înfiorîndu-se de fiecare dată cînd fulgera, ştiind că ar fi putut foarte bine să lovească rulota.

– Lucas, Lucas, zise ea.

Oare i se speriase calul şi îl azvîrlise din şa? Oare zăcea fără cunoştinţă pe undeva? Oare căzuse în vreo crevasă şi îşi rupsese vreun picior?

Existau nenumărate posibilităţi îngrozitoare şi ea părea să se gîndească la toate. Îşi lipi obrazul de capul lui Tony, scăldîndu-l în lacrimi.

Se simţea mică şi neînsemnată. Mînia Domnului era înspăimîntătoare şi El le dovedea acest lucru oamenilor. Ce îi păsa Lui că o femeie şi copilul ei piereau în timpul unei furtuni create de El?

Aşteptarea i se părea îngrozitoare. Dar ce altceva ar fi putut să facă? Ar fi fost periculos să traverseze luminişul pentru a se duce în casă, chiar dacă ar fi fost singură. Ţinîndu-l pe Tony în braţe şi protejîndu-l i-ar fi fost imposibil să străbată acea distanţă. Pămîntul era deja transformat într-o mare de noroi, fiind incapabil să absoarbă acea cantitate imensă de apă suficient de repede. Nu avea să vadă bine din cauza întunericului şi fulgerelor orbitoare. S-ar fi putut rătăci foarte uşor.

De ce oare nu plecase din rulotă cînd văzuse primele semne de furtună? I-ar fi fost frică şi în casă, dar, cel puţin acolo ar fi fost mai protejată.

Era inutil acum să se mustre. Nu luase o hotărîre înţeleaptă şi avea să plătească pentru asta, poate chiar cu propria viaţă şi cu cea a copilului ei.

Lucas! Lucas! Lucas!

Se aşează pe un scaun şubred, care fusese lăsat acolo cînd Alice şi Lucas se mutaseră din

rulotă, şi, ţinîndu-l pe Tony la piept, îl legănă, fredonînd absentă şi aşteptînd ca destinul să facă ceva cu ei.

Cînd auzi prima oară zgomotul, crezu că iar fusese ceva izbit de rulotă. Dar cînd îşi auzi numele, scoase un strigăt de bucurie şi dădu fuga spre uşă.

– Lucas!

– Deschide uşa! strigă el.

Ţinîndu-l pe Tony pe un braţ, descuie uşa cu greu. Cînd aceasta se deschise, Lucas aproape că se prăbuşi înăuntru, împins de o rafală de vînt. Aislinn se aruncă în braţele lui, suspinînd incontrolabil. Numai echilibrul lui foarte bun îl împiedică să se răstoarne.

Ea îi repetă numele, agăţîndu-se de el. Cămaşa lui era udă şi lipită de trup. Cizmele erau pline de noroi. Apa picura din pălăria prinsă cu un şnur de piele pe sub bărbie. I se păru că arată mai bine ca oricînd.

Se ţinură strîns în braţe un moment îndelungat, fără să dea atenţie ploii care intra în rafale prin uşa deschisă. Tony se mişca şi ţipa strivit între ei. Lucas îi ascunse faţa lui Aislinn în gîtul lui şi îşi plimbă mîinile în sus şi în jos pe spatele ei, pînă cînd suspinele i se mai potoliră.

– Ai păţit ceva? o întrebă el în sfîrşit.

– Nu. Sînt b... bine. Doar m-am speriat.

– Şi Tony?

– E bine. S-a speriat, pentru că m-a simţit pe mine, zise ea, muşcîndu-şi buza de jos ca să o facă să nu mai tremure. Am crezut că ţi s-a întîmplat ceva.

– Mi s-a întîmplat ceva. M-a prins furtuna, zise el cu tristeţe. Am văzut că se apropie, dar n-am reuşit să ajung înapoi la timp. Calul şi-a pierdut o potcoavă şi a trebuit să vin cu el la pas. Era şovăitor şi speriat.

Ea îi atinse faţa. Era udă. Ea însă nu observă.

– Credeam că te-ai rătăcit. Sau că eşti rănit pe undeva. Nu ştiam ce o să se întîmple cu noi fără tine.

– Ei bine, m-am speriat îngrozitor cînd am ajuns acasă şi nu v-am găsit acolo, spuse el, dîndu-i la o parte de pe gură o şuviţă de păr ud şi atingîndu-i buzele. Dar sîntem cu toţii teferi. Acum singura problemă e să traversăm luminişul pînă acasă. Nu cred că rulota asta o să mai rămînă în picioare multă vreme. O să fim mai în siguranţă afară decît aici. Poţi să mergi?

Ea încuviinţă fără să stea să se gîndească la primejdie. Lucas era acolo. Ea era din nou în

siguranţă.

– Ai ceva în care să-l înfăşori pe Tony?

Ea aduse cîteva pleduri în rulotă. În timp ce Lucas se uita afară, gîndindu-se pe unde să meargă pentru a fi mai bine, ea îl înfăşură pe Tony în cîteva pleduri pînă cînd arătă ca o mumie vie. Îi ignoră ţipetele, ştiind că, după ce avea să-i dea să mănînce şi să-i pună haine uscate, avea să se liniştească.

Lucas luă un alt pled, pe care i-l puse lui Aislinn pe cap, legîndu-i-l sub bărbie.

– N-o să te apere de ploaie cine ştie cît, dar tot e mai bun decît nimic. Acum, zise el, apucînd-o şi privind-o drept în ochi, singurul lucru pe care trebuie să-l faci e să-l ţii bine pe Tony. Restul îl fac eu.

Ea încuviinţă.

– Bun, hai să mergem, adăugă el apoi.

Ea nu îşi aminti niciodată amănuntele acelei călătorii, care, în mod normal, dura mai puţin de şaizeci de secunde. În mintea ei avea să fie întotdeauna un amestec de vînt, ploaie, fulgere şi spaimă. Imediat cum coborîră de pe treptele rulotei, pantofii ei rămaseră împotmoliţi în noroi. Cînd ea se opri să-i ia cu degetele de la picioare, Lucas îi strigă: Lasă-i, şi ea parcurse restul drumului

desculţă. Alunecă în noroi, dar braţele puternice ale lui Lucas o împiedicară să cadă. Îl ţinea pe Tony atît de strîns, încît îi era frică să nu-i rupă vreo coastă. Îşi ţinea capul în jos şi mai tot drumul, ochii închişi.

La un moment dat, se lovi cu fluierul piciorului de ceva şi îşi dădu seama că era veranda. Cu ajutorul lui Lucas urcă treptele împleticindu-se. El deschise uşa şi o împinse înăuntru. O rezemă de perete şi, în timp ce ea îşi trăgea sufletul, el îşi scoase pălăria şi cizmele, aruncîndu-le pe verandă.

Apoi desfăcu pledul pe care i-l pusese pe cap şi îl azvîrli în acelaşi loc cu cizmele şi pălăria.

– Nu te mişca, îi spuse el sever. Mă duc să aduc o pătură.

Desculţ, se îndreptă spre dormitoare, cu hainele şiroind. Cît lipsi el, Aislinn desfăcu pledurile în care era înfăşurat Tony.

– Băieţelul meu curajos, spuse ea, ridicîndu-se pentru a-l săruta. Tu şi tati sînteţi atît de curajoşi!

Lucas se întoarse şi îi puse o pătură pe umeri, înfăşurînd-o în ea.

– Îmi clănţăne dinţii, spuse ea inutil.

– Am observat. Hai, repede, să-l uscăm pe Tony. După aceea treci tu la rînd.

Se duseră în camera copilului. Curentul electric era oprit, dar Lucas aduse două lumînări din dormitorul lor care, pînă atunci, fuseseră doar decorative. La lumina lumînărilor, Aislinn dezbrăcă repede copilul şi îl şterse. În acest timp, Lucas aduse o sticlă de la bucătărie. Aşteptă ca laptele să se încălzească, după care se întoarse exact cînd Aislinn îi punea lui Tony costumaşul de culcare.

– Îi dau eu să mănînce, tu du-te şi fă o baie fierbinte. Am dat deja drumul la apă. la una din lumînări.

Ca nu cumva copilul să se ude din nou, Lucas se dezbrăcă în timp ce vorbea. Cînd termină, luă prosopul cu care Aislinn îl şterse pe Tony şi îl folosi. După aceea, îl ridică pe Tony din leagăn şi se duse cu el la balansoar.

În orice altă împrejurare, imaginea acelui indian uriaş şi gol, care stătea în balansoar şi hrănea un copil cu biberonul, ar fi fost hilară. Dar Aislinn era încă amorţită de spaimă, ca să mai remarce ceva.

– Nu uita de medicament, spuse ea, arătînd spre siropul prescris de Gene.

Nu uit.

Ştiind că Tony se afla pe mîini bune, ea ieşi

din cameră, ducîndu-se să facă baie. Ieşi după aproape o jumătate de oră cu lumînarea în mînă. Se cufundase în cadă pînă cînd apa fierbinte îi acoperise umerii. Căldura îi pătrunsese în oase, alungînd frigul şi potolindu-i nervii. Înainte să iasă, se spălă pe cap. Periindu-şi părul şi lăsîndu-l să se usuce singur, se înfăşură într-un halat de baie, lung.

Întîi aruncă o privire în camera copilului şi îl văzu pe Tony dormind liniştit. Îi atinse căpşorul şi ochii i se umplură de lacrimi. Era atît de preţios pentru ea. Acum nu-şi mai putea închipui viaţa fără el. Ce existenţă pustie avusese înainte să fie binecuvîntată cu el.

Îi ceru iertare lui Dumnezeu pentru momentana lipsă de credinţă de mai devreme. EL i-l dăruise pe Tony. EL îi ajutase să scape teferi din acel coşmar îngrozitor. Nu avea să se mai îndoiască niciodată de bunătatea şi mila LUI.

Ieşi din cameră şi străbătu casa în vîrful picioarelor, încăperile fiind luminate doar de cîte un fulger din cînd în cînd şi de flacăra slabă şi mişcătoare a lumînării pe care o ţinea ea.

Lucas era la bucătărie, stînd în faţa aragazului şi amestecînd ceva într-o crăticioară. Cînd intră ea, se întoarse. Ea nu făcuse nici un zgomot şi

totuşi el ştiuse că era acolo.

– Ştiam eu că aragazul ăsta vechi e bun de ceva. Chiar ieri îmi doream să-ţi pot cumpăra altul mai bun.

– Îmi place ăsta.

El îşi pusese o pereche de blugi, dar era tot cu bustul gol şi desculţ. Părul începea să i se usuce. Ea speră că niciodată nu va avea să-l taie. Îi plăcea foarte mult cum strălucea de fiecare dată cînd mişca din cap.

– Ce faci acolo?

– Cacao. Stai jos.

Ea puse lumînarea pe masă şi îşi trase un scaun.

– Nu ştiam că te pricepi la gătit.

El turnă lichidul fierbinte într-o cană şi stinse focul.

– Mai bine gustă înainte să te grăbeşti cu aprecierile, zise el dîndu-i cană.

Ea sorbi cu grijă pentru că frigea foarte tare. Era delicioasă şi i se răspîndi încetul cu încetul în stomac, împrăştiind căldura în tot trupul.

– E delicioasă, Lucas. Îţi mulţumesc.

– Vrei să mănînci ceva?

– Nu, spuse ea şi apoi înălţă capul prea repede, privindu-l. Vrei? O să...

Dădu să se ridice de pe scaun, dar el îi apăsă umerii.

– Nu. Nu mi-e foame. Bea-ţi ciocolata.

Apoi îşi luă mîinile de pe umerii ei şi se duse la fereastră, fără să scoată un sunet.

– Furtuna se îndepărtează.

Continua să plouă, dar vîntul scăzuse în intensitate considerabil. Tunetele semănau cu nişte bătăi la tobă îndepărtate, iar fulgerele erau mai puţin sinistre.

Aislinn duse cana la gură şi luă cîteva înghiţituri. Încercă să bea toată ciocolata, dar nodul din gît o împiedică. Nu putea să-şi ia ochii de la Lucas. Profilul îi era foarte clar conturat pe fundalul cenuşiu al ferestrei. Se gîndi că era un bărbat frumos.

Şocul suferit în ziua aceea începu să-şi spună cuvîntul. Emoţiile o asaltară. Începu să tremure atît de tare, încît ciocolata i se vărsă pe mînă, arzînd-o. Puse cana pe masă şi nu putu să înăbuşe scîncetul care îi scăpă de pe buzele tremurătoare.

– Aislinn?

Ea nu răspunse, fiindcă ştia că vocea i-ar fi fost doar un hîrîit dacă ar fi încercat să vorbească. Lipindu-şi degetele de buze, încercă să nu dea

frîu liber emoţiei care părea decisă să erupă.

– Aislinn? repetă el.

Îngrijorarea din glasul lui puse capac. Lacrimile doborîră barajul mîndriei şi curajului ei fals. Umerii i se zguduiau. Îşi ascunse faţa în mîini.

– Ce s-a-ntîmplat? S-a-ntîmplat ceva? Ai păţit ceva? o întrebă Lucas îngenunchind în faţa scaunului ei.

Îşi plimbă mîinile în sus şi în jos pe braţele ei, peste umerii care tresăltau, de parcă ar fi căutat vreo rană.

Ea îşi coborî mîinile de pe faţă, dar lacrimile continuau să-i şiroiască pe obraji.

– Nu, nu. N-am păţit nimic. Nu,.. nu ştiu de ce fac asta, se bîlbîi ea. Bănuiesc că e o reacţie întîrziată. Mi-a fost atît de frică, zise ea şi izbucni din nou într-un hohot de plîns.

El îi atinse părul.

– Nu, şopti el. Nu mai plînge. S-a terminat totul.

O parte a feţei îi era în întuneric, dar flacăra luminării o lumina pe cealaltă. Aislinn întinse mîinile spre el. Îi atinse faţa uşor cu vîrfurile degetelor. Nu ştiu cum aş fi supravieţuit dacă ţi s-ar fi întîmplat ceva.

– Aisilin...

– Mai mult decît pentru mine sau chiar pentru Tony, m-am temut pentru tine, spuse ea, mîngîindu-l pe cap şi apoi în jos pe braţe, după care îi atinse faţa din nou.

– Eram teafăr.

– Dar eu nu ştiam asta, zise ea cu disperare în glas.

El îşi apăsă trei degete de buzele ei pentru a le opri din tremurat.

– Şi eu ardeam de nerăbdare să ajung aici.

– Da?

– Eram îngrijorat, spuse el şi îşi plimbă degetele peste trăsăturile ei delicate, explorîndu-i faţa, în timp ce ea o explora pe a lui.

– Lucas?

– Ce e?

Se aplecă şi o sărută scurt, foarte uşor. Ea scoase un sunet tremurător din gît şi îşi puse mîinile pe umerii lui, strîngînd degetele şi desfăcîndu-le. Nu vreau să mai fiu singură şi fără tine niciodată.

– Nu.

– Să nu mă părăseşti niciodată.

– N-o să te părăsesc.

– Mă bazez pe tine să ne protejezi pe mine şi pe Tony.

– O s-o fac întotdeauna.
– Sînt o proastă? O laşă?
- Eşti foarte curajoasă. Sînt mîndru de tine.
– Chiar eşti?
– Foarte.
– Te iubesc, Lucas. Te iubesc.

Declaraţia aceea fu ca o pîrghie la un stăvilar. Cuvintele continuară să iasă, vorbe de iubire care fuseseră ţinute înăuntru de săptămîni întregi. Acum ţîşniră la suprafaţă ca bulele într-o sticlă de şampanie nedestupată, nestăpînite şi năvalnice, imposibil de controlat. Şi, printre şuvoiul de cuvinte, buzele li se întîlneau pentru fracţiuni de secundă.

Dar, în curînd, acest lucru nu mai fu de ajuns. Braţele lui o învăluiră repede şi, înclinînd capul, el îi captură gura într-un sărut fierbinte. Buzele lui erau înfometate, ale ei erau ospăţul. Cu un geamăt scăzut, el îşi afundă limba mai mult, frecînd-o de a ei. Sărutul era de-a dreptul carnal.

Mîinile lui lunecară din spate în faţă. Îi dezlegă cordonul halatului şi îşi vîrî mîinile înăuntru. Era caldă, moale şi feminină. Sînii ei îi umplură mîinile şi el îi masă.

Îi acoperi gîtul cu sărutări. Ea privi cu uimire şi dragoste cum el îi atinse un sfîrc cu limba,

plimbînd-o pe deasupra cu mişcări scurte. Ei îi scăpă un strigăt uşor de bucurie. Gura lui îi dădu şi mai multe motive de încîntare. Mişcîndu-se dintr-o parte în alta, îi iubea fiecare fărîmă de piele.

Pe deasupra umerilor lui, Aislinn îi vedea spatele neted. Muşchii de sub piele se unduiau cu fiecare mişcare pe care o făcea. Ea îşi plimbă mîinile peste pielea lui, ca şi cum l-ar fi uns cu o loţiune.

Continuînd să stea în genunchi în faţa ei, el îşi atinse părul de abdomenul ei. I-o atinse apoi cu gura. Îi sărută buricul. Cînd îşi afundă faţa în ea, Aislinn dădu capul pe spate străbătută de un spasm de plăcere. Suspină rostindu-i numele cînd el îi trase şoldurile în faţă.

Încet, îi depărtă pulpele şi o sărută.

Aislinn era pradă unui vîrtej ameţitor al pasiunii care creştea în ea, părînd gata să o înece. Abia dacă mai era conştientă cînd el o ridică în braţe şi traversă casa.

Abia cînd o aşează în pat, ea îşi dădu seama din nou de lucrurile din jur. Auzi foşnet de haine cînd el îşi descheie blugii. Deschise ochii la timp pentru a-l vedea ieşind din ei. Parcă special pentru ea, un fulger luminează cerul oferindu-i posibi-

litatea să-l vadă gol şi splendid.

Nu se întinse în pat, aşa cum se aşteptase ea, ci îngenunche între pulpele ei şi lăsă capul în jos.

– Lucas! protestă ea slab.

– Îţi sînt dator, Aislinn. Prima oară, în dimineaţa aceea, cu mult timp în urmă, a fost pentru mine. Acum e pentru tine.

Gura lui îi produse un şuvoi de senzaţii cum nu mai cunoscuse niciodată. Îşi răsucea capul pe pernă încercînd zadarnic să tragă aer în piept, dar val după val de extaz o împiedica să facă acest lucru. El era ferm hotărît să-i ofere satisfacţia supremă, dar amînă finalul pînă cînd ea crezu că moare din cauza acelei plăceri aproape insuportabile.

Cînd, în cele din urmă, o eliberă din acea superbă închisoare a extazului, trupul îi era acoperit de broboane de sudoare, iar buzele îi erau învineţite de proprii ei dinţi.

El fu incredibil de atent faţă de acest lucru cînd o sărută uşor. I le linse încet, după care îi mîngîie toată faţa cu limba. Ea începu să simtă din nou o mulţime de senzaţii. Lucas se lăsă deasupra ei cu grijă.

Sexul îi era fierbinte şi tare, şi ea îl simţi în interiorul pulpelor. Îl voia şi îi transmise acest

lucru înălţîndu-şi şoldurile şi frecîndu-le de el.

– N-o să te doară? întrebă el cu un glas răguşit.

– Nu.

Era tare ca oţelul, dar catifelat. Penetrarea lui fu atît de completă, încît ea se strîmbă uşor.

– Te doare, zise el alarmat, dar, cînd încercă să se retragă, ea strînse pulpele în jurul lui.

– Vreau să te am tot.

Ascunzîndu-şi faţa în adîncitura umărului ei, el gemu, stăpînit de o plăcere imensă, atît la cuvintele ei, cît şi pentru felul în care trupul ei i-l învăluia pe al lui. Ar fi vrut ca acel moment să dureze veşnic şi el îl prelungi cît putu de mult.

Dar trupul îi era înfometat şi nu mai suporta. Odată ce începu să se mişte, orgasmul veni foarte repede. Năvăli peste ei, la fel de puternic ca furtuna.

Cînd se termină, el stătu deasupra ei pînă cînd îşi recăpătă răsuflarea, după care se aşezară amîndoi pe o parte, rămînînd cu faţa unul la celălalt.

De fiecare dată cînd fulgerele luminau încăperea, el se bucura de imaginea spatelui şi şezutului ei în oglinda din partea cealaltă a camerei. Era o privelişte provocatoare, părul ei fiind în

dezordine şi pielea atît de albă în comparaţie cu mîinile lui care o mîngîiau.

O atingea cu o familiaritate uluitoare şi totuşi ea nu scoase nici un sunet de protest. Era îndrăzneţ. Îşi satisfăcea toate curiozităţile. Libertăţile pe care i le acorda ea îi tăiau răsuflarea şi îl ameţeau. Nu se ferea nici de mîngîierile cele mai intime, ba chiar torcea sub atingerea lui.

El îşi aminti că, prima oară, se rugase să moară, pentru că îşi închipuise că nimic altceva în viaţa lui nu avea să fie atît de bine ca a fi în Aislinn. Acum se simţea la fel de bine, dar nu voia să moară.

Ce prost fusese să-şi nege privilegiul de a face dragoste cu ea. Se vindecase de săptămîni întregi. Gene îi dăduse pe furiş permisiunea să-i dea drumul.

Totuşi, el îşi negase cu încăpăţînare dorinţa faţă de ea, pentru că era îngrozit de emoţiile care o însoţeau. Nu voia numai trupul femeii; voia femeia. Era pentru prima oară în viaţa lui cînd simţea cu adevărat nevoia unei alte persoane.

Acum, leneş şi moleşit după ce făcuse dragoste, se desprinse uşor de ea, îi ridică bărbia cu degetul şi o sărută. Credea că avea să fie un fel de urare de noapte bună, dar limba ei iniţie un

sărut mai profund şi se jucă cu buza lui.

– În ziua nunţii mamei tale... şopti ea cu buzele lipite de buzele lui.

– Da?

– Ştiam că eşti afară cînd m-am dezbrăcat în faţa ferestrei.

El dădu capul puţin în spate şi se uită la ea.

– Voiam să mă vezi, mărturisi ea apoi. Voiam să te seduc.

După o tăcere îndelungată, timp în care a privit-o fix, el spuse:

– Am fost sedus.

Întorcîndu-se repede pe spate, o trase deasupra lui şi zise răguşit:

– Călăreşte-mă.

Primindu-l în ea, Aislinn îi împlini visurile, transportîndu-l dincolo de cele mai nebuneşti închipuiri. Fu un efort suprem, dar Lucas rămase cu ochii deschişi pentru a se bucura de frumuseţea blondă a pielii şi a părului ei. Îi mîngîie sînii, acordînd o atenţie deosebită sfîrcurilor care răspundeau imediat. Iar cînd ea îşi arcui spatele de plăcere, el o mîngîie în locuri care îi făcură pulpele să tremure lipite de ale lui.

În cele din urmă, ea se cutremură şi se prăbuşi peste pieptul lui. El o cuprinse atunci cu

picioarele şi i se dărui complet. Trupul ei se bucură nespus de darul lui.

Apoi, vlăguiţi şi epuizaţi, rămaseră aşa multă vreme, trupul lui cuibărit într-al ei. Iar cînd, într-un tîrziu, el se mută lîngă ea şi o întoarse cu spatele, ţinînd-o în braţe, îi fură un somn mai liniştit decît cunoscuseră vreodată.

Capitolul 12

– Mă bucur că ai ales casa mea în seara aceea.

Greywolf înclină capul ca să se uite la ea.

– Şi eu mă bucur.

Ea îl trase uşor de firele de păr de pe piept. Făcuseră dragoste de cîteva ori în timpul nopţii, aţipind din cînd în cînd. Pasiunea unuia pentru celălalt se aprindea imediat cum se atingeau. Acum, satisfăcuţi pe moment, stăteau liniştiţi în aşternuturile răvăşite. Furtuna încetase de mult. Lumina zorilor dădea o tentă trandafirie camerei.

– Mi-a fost o fricã teribilã de tine, spuse ea.

– Şi mie mi-a fost o fricã teribilã de tine.

Rîzînd surprinsã, ea se propti în coate, ca sã-l poatã privi în ochi.

– De mine? Ţi-a fost fricã de mine? De ce? Credeai cã aş fi putut sã te întrec în forţã?

– Nu în sensul la care te referi, dar în acele momente, dacã exista ceva care sã mã doboare, acest *ceva* era o femeie frumoasã. M-ai dezarmat total. De ce crezi cã am luat cuţitul ãla?

– Ţi-am pãrut frumoasã? întrebã ea privindu-l prin perdeaua de gene.

– Cauţi complimente?

– Da, soţul meu. N-o sã mã satur niciodatã de complimentele pe care le reverşi asupra mea, spuse ea înmuind sarcasmul cu un zîmbet.

Greywolf avu delicateţea sã-i zîmbeascã la rîndul lui.

– Chiar cred cã eşti foarte frumoasã. Dar vrei sã ştii ce mi-am spus cînd te-am vãzut prima oarã?

– Da. Ce ţi-ai spus?

– *Fir-ar sã fie.*

– Ce e?

– Asta mi-am spus. Fir-ar sã fie. De ce oare trebuia sã fii superbã şi sã ai un corp şi o faţã de

înger? Aş fi vrut să te blestem pentru că arătai aşa cum arătai. Dacă ai fi fost bărbat, ţi-aş fi tras un pumn în mutră şi aş fi fugit. Sau dacă domnişoara Aislinn Andrews ar fi fost urîtă, aş fi legat-o, i-aş fi mîncat pîinea şi salamul, i-aş fi băut laptele, poate i-aş fi furat maşina şi pe-aici ţi-e drumul.

– Ai făcut toate astea... dar ai rămas şi peste noapte.

El îi aruncă o privire.

– Deşi ştiam că aşa se înmulţeau şansele să fiu prins.

– De ce, Lucas? îl întrebă ea bătînd uşor cu degetele pe abdomenul lui.

– Pentru că am vrut să dorm cu tine.

– Ah.

– Dar în timp ce te doream, mă uram pe mine însumi pentru asta.

– Scrupule?

El rîse cu poftă. Lui Aislinn îi plăcu sunetul acela gros, încă nou pentru urechile ei.

– Nu. N-am avut niciodată prea multe scrupule cînd era vorba de femei.

– Ciudat.

– De ce?

– După ce a păţit Alice.

El se încruntă.

– Am avut mare grijă să nu las nici o femeie însărcinată, spuse el şi, văzîndu-i privirea întrebătoare, zîmbi cu tristeţe şi adăugă: În afară de una.

Se sărutară.

– Atunci nu mă gîndeam decît la asta, spuse el, atingîndu-i partea inferioară a trupului şi lăsîndu-şi degetele să se plimbe prin părul moale şi roşiatic. N-am profitat niciodată de o femeie. Pînă la tine. Tu ai fost o excepţie de la toate regulile pe care mi le-am impus.

– Aşa se pare. Mă bucur foarte mult. Dar de ce te urai, pentru că mă doreai?

– N-am simţit o asemenea dorinţă disperată faţă de nici o femeie, cu atît mai puţin pentru o albă.

Ea păru încîntată.

– Asta ai simţit? O dorinţă disperată?

– Da, recunoscu el cu o voce răguşită.

– Tot timpul cît am fost împreună?

El încuviinţă cu seriozitate.

– Şi chestia aia cu poliţa ta de asigurare?

– A fost o aiureală. Oricît de mare ar fi fost, voiam să te ţin cu mine. M-am simţit vinovat că te-am rupt de viaţa ta şi te-am implicat în toată

povestea aia, dar... zise el şi ridică din umeri. N-am putut să-ţi dau drumul, deşi tot timpul mi-a fost frică să nu păţeşti ceva.

Îi atinse gîtul uşor.

– Bănuiesc că tot ai păţit ceva, nu?

– Nu cred.

– E adevărat, Aislinn?

– Este.

– Doamne, nu ştiu de ce nu m-ai omorît în somn.

Ea îi zîmbi.

– Pentru că m-am bazat pe faptul că acea dorinţă disperată încă mai exista.

– Există. Mai disperată ca oricînd, spuse el, înfăşurîndu-şi părul ei pe mînă şi, ţinîndu-i capul nemişcat pentru un sărut fierbinte, o rostogoli pe spate.

După un sărut îndelung care o lăsă fără suflare, ea zise:

– Am fi putut să facem asta de săptămîni întregi, dacă n-ai fi fost atît de încăpăţînat. Nu cedezi nici un centimetru, nu?

El zîmbi cu viclenie.

– În clipa asta ştiu cîţiva centimetri buni pe care aş putea să ţi-i cedez.

Ea îl trase de păr, ca pedeapsă pentru obrăz-

nicie, dar apoi chicoti.

– Nu-mi vine să cred că ai făcut o glumă.

– Pot să fiu extrem de simpatic.

– Cu toată lumea, în afară de mine. Cu mine eşti căpos şi neînduplecat. Nu poţi să glumeşti, pentru că te preocupă prea mult să fii defensiv în legătură cu ce s-a întîmplat în dimineaţa aia la Alice.

El se încordă şi vru să se depărteze, dar ea îşi împreună mîinile la spatele lui.

– Nu te mişca, Lucas Greywolf.

– M-am făcut de rîs.

– Aveai nevoie de mine, spuse ea şi căldura din glasul ei îi anulă reacţia de apărare. Nu trebuie să-ţi fie ruşine să ai nevoie de cineva. De ce ţi-e atît de greu să recunoşti că, din cînd în cînd, ai nevoie de o altă persoană, Lucas? Nimeni nu îşi e suficient în totalitate, spuse ea atingîndu-i buzele cu dragoste. Mi-a plăcut că ai avut nevoie de mine în dimineaţa aceea. N-am fost jignită de ce ai făcut. Mi-a părut rău doar că nu m-ai lăsat să particip mai mult.

Ridicînd capul de pe pernă, îl sărută. La început el opuse rezistenţă, dar cînd gura ei continuă să se mişte pe a lui, el începu să cedeze. Cînd ea lăsă capul pe pernă din nou, îl lăsă şi el

în jos pe a lui şi îi arătă exact cîtă nevoie avea de ea

Mai târziu, mîinile ei lunecară pe spatele lui asudat, mai jos de mijloc, spre fese.

- Ai auzit şi tu ceva?

- Da, murmură el în gîtul ei. Inima mea. Încă mai bate puternic.

Ea zîmbi în urmărul lui, muşcîndu-l uşor, iubind orice şi cel mai mic semn de vulnerabilitate de care dădea dovadă.

- Şi inima mea bate. Dar mă refeream la altceva.

- Ca de exemplu, la Tony?

- Exact, la Tony. Mai bine mă duc să văd ce mai face.

El se dădu la o parte de pe ea şi se întinse pe spate, privind cu ochi fierbinţi şi posesivi cum îşi pune halatul pe care îl purtase cu o seară înainte şi ieşi din cameră.

Lucas nu îşi amintea vreo perioadă a vieţii lui cînd fusese fericit. Cunoscuse momente de fericire în zilele de aniversare şi de Crăciun. Îl plăcuse foarte mult cînd se dusese la vînătoare cu Joseph. Era extrem de bucuros cînd cîştigase întrecerile la alergări. Dar fericirea era ceva rezervat altora, unor oameni cu familii şi origini nor-

male, oameni cu sînge curat, oameni care nu trăiau marcaţi.

În dimineaţa aceea, Lucas Greywolf se apropie cel mai mult de fericire. Ba chiar îşi dăduse voie să zîmbească larg. Se întinse ca o felină care nu avea altceva de făcut decît să se gîndească la ce putea să mănînce. A fi fericit nu era deloc atît de înspăimîntător cum îşi închipuise el.

Aislinn, de asemenea, intră în camera lui Tony plutind de bucurie. Toată groaza din ziua precedentă fusese alungată de iubirea lui Lucas. Razele soarelui pătrundeau prin ferestre. Viitorul ei părea însorit, pentru că îl iubea pe Lucas şi, în sfîrşit, îl făcuse să-i accepte iubirea.

El nu-i spusese că o iubea, dar nu le puteai avea pe toate odată. O dorea. Îi plăcea să o aibă în viaţa şi în patul lui. Poate că, pînă la urmă, avea să apară şi dragostea. Între timp, ea era mulţumită cu ce avea. Viaţa era frumoasă.

– Bună dimineaţa, Tony! strigă ea veselă cînd intră în cameră

Copilul plîngea, scîncea, mai exact.

– Ţi-e foame? Hmm? Vrei un scutec uscat? Nu te-ai simţi mai bine?

Dar, de cum se aplecă deasupra leagănului, îşi dădu seama că ceva nu era deloc în regulă.

Acel inexplicabil instinct matern îi spuse imediat că ceva nu era în regulă. Respiraţia şuierătoare a copilului o alertă instantaneu, iar de cum îl atinse, strigă:

– Lucas!

El tocmai îşi punea o pereche de blugi. Recunoscu spaima din glasul lui Aislinn şi ştia mai bine ca oricine că ea nu intra în panică uşor. În cîteva secunde dădu buzna în camera copilului.

– Ce e?

– Tony. Arde. Şi ascultă cum respiră.

Respiraţia lui scotea un sunet oribil, ca un fluierat şi era iute. Faţa îi era pătată. Şi, în loc să plîngă strident, ceea ce ar fi preferat părinţii lui acum, abia părea să aibă putere să miorlăie jalnic.

– Ce vrei să fac?

– Sună-l pe Gene imediat, spuse Aislinn care deja dezbrăca băieţelul, întinzînd mîna după termometrul rectal pe care cărţile ei o sfătuiau să-l ţină pe aproape.

Lucas nu o contrazise, bazîndu-se pe priceperea ei în situaţia respectivă. Străbătu casa în fugă pînă la bucătărie, unde apăsă repede pe clape formînd numărul.

– Alo, spuse Gene somnoros, răspunzînd la al doilea apel.

– Gene, sînt eu Lucas. Tony e bolnav.

– O răceală. I-am dat...

– E mai mult decît o răceală. Abia poate să respire.

De acum, Gene recunoscu teama în glasul lui Lucas.

– Are febră?

– Stai puţin, zise Lucas şi, acoperind receptorul cu mîna, îi strică acea întrebare lui Aislinn.

Ea apăru în uşa bucătăriei, ţinîndu-l pe Tony la piept. Ochii îi erau plini de spaimă.

– Treizeci şi nouă, şopti ea. Lucas, adăugă apoi pe un ton rugător.

El îi spuse temperatura lui Gene, care scoase o înjurătură urîtă. Lucas o auzi pe Alice lîngă el, întrebîndu-l cine era la telefon şi ce anume se întîmplase.

– La naiba, Gene, ce ne facem? întrebă el.

– Trebuie să vă liniştiţi pentru început, zise Gene. Apoi îmbăiaţi-l pe Tony cu apă rece şi încercaţi să-i scădeţi temperatura. Aduceţi-l încoace cît puteţi de repede.

– La clinică?

– Da.

– O să fim acolo în jumătate de oră sau chiar mai puţin.

Lucas închise fără să mai spună nimic şi îi repetă lui Aislinn ce îl sfătuise Gene. Termină de îmbrăcat în timp ce ea turna apă rece pe Tony în chiuveta din baie. Apoi schimbară locurile. El luă copilul şi Aislinn aruncă nişte haine pe ea, fără să-i pese ce erau.

Îi puse un scutec lui Tony, apoi îl înfăşură într-o păturică, după care ieşi din casă. Lucas deja pornea maşina.

Luminişul din faţa casei era numai o mocirlă din cauza ploii torenţiale din seara precedentă. Pămîntul moale trăgea de cauciucuri cînd Lucas îndreptă maşina spre drum. Acesta nu era cu mult mai bun. Derapă de cîteva ori, roţile din spate alunecînd pe noroi ca o coadă de peşte.

Lucas conducea cu mîinile încleştate pe volan. Expresia lui încruntată îi aminti lui Aislinn de o altă zi cînd condusese cu o concentrare asemănătoare. În momentul acela, ea crezuse că era o situaţie de viaţă şi de moarte. Cît de superficială părea acea problemă în comparaţie cu cea de acum. Acum ştia ce era adevărata spaimă; cînd viaţa copilului tău era în pericol.

Obligat de onoare

Drumul pînă în oraş, păru să dureze o veşnicie. Micul trup al lui Tony genera atîta căldură, încît se imprimă pe sînii mamei lui. Era agitat. De fiecare dată cînd adormea, se trezea înecîndu-se şi chinuindu-se să respire.

Gene şi Alice ieşiră în fugă din clinică în clipa în care văzură maşina intrînd cu viteză în parcare.

– Cum îi e? întrebă Gene deschizîndu-i portiera lui Aislinn.

– Ah, Gene, ajută-l! îl rugă ea. Arde tot. Cred că febra i-a crescut iarăşi.

Se îndreptară cu toţii grăbiţi spre uşile clinicii, îmbulzindu-se la intrare. Aislinn îl duse pe Tony într-o cameră de consultaţii. Clinica nu se deschisese încă în ziua aceea, aşa că nu mai erau alţi pacienţi care să solicite atenţia doctorului.

Alice şi Gene se apucară să consulte copilul, dînd-o la o parte pe mamă cu blîndeţe. Aislinn se uită la Lucas, aşteptînd să o liniştească, dar el privea în jos la copil. Vorbise foarte puţin pe drum. Ea ar fi vrut să-i ofere alinare, dar ştia că, orice ar fi spus, ar fi sunat exact a ceea ce era, nişte cuvinte goale. Şi cum ar fi putut să-l aline cînd ea însăşi era atît de îngrozită?

Gene îi ascultă pieptul lui Tony cu stetoscopul.

Cînd scoase instrumentul din urechi, zise:

– Are lichid în plămîni. Acea infecţie respiratorie s-a agravat.

– Dar începuse să fie mai bine, protestă Aislinn. I-am dat medicamentele exact aşa cum mi-ai spus.

– Nimeni nu dă vina pe tine, Aislinn, spuse Gene cu blîndeţe, punîndu-i o mînă pe umăr. Astfel de lucruri se întîmplă.

– S-a... s-a udat aseară, zise ea şi apoi le povesti de furtună. Cînd Lucas ne-a dus în casă, l-am acoperit pe Tony cît de bine am putut. De aceea s-a-ntîmplat?

Se simţea o tentă de isterie în vocea ei piţigăiată şi subţire. Atît Alice, cît şi Gene se grăbiră să o asigure că infecţia ar fi putut să se răspîndească oricum.

– Nu lua antibiotice, spuse Gene. Şi cu siguranţă n-a fost neglijenţă din partea ta.

– Fă-l bine.

Lucas, care tăcuse pînă atunci, vorbi de lîngă masa de consultaţii, unde continua să-şi privească fiul, de parcă Tony ar fi fost steaua din mijlocul universului şi tocmai stătea să se stingă.

– Nu cred că pot, Lucas.

– Cum! exclamă Aislinn împreunîndu-şi mîinile şi ducîndu-le la buzele albe ca varul.

– Nu pot să fac prea mult aici, zise Gene. Aş sugera să-l duceţi la unul din spitalele din Phoenix. Duceţi-l undeva unde să fie îngrijit de specialişti. Eu nu am ce-mi trebuie aici.

– Bine, dar o să facem ore întregi pe drum, spuse Aislinn înnebunită.

– Un tip care mi-a fost coleg de facultate conduce un serviciu de elicoptere-ambulanţe. O să-l sun. Alice, fă-i o injecţie contra febrei.

Continuînd să fie paralizată de spaimă, Aislinn o privi pe Alice cum pregăti o seringă şi cum îi făcu injecţia lui Tony. După aceea îi puse scutecul la loc şi i-l dădu mamei neliniştite. Aislinn se rezemă de masa de consultaţii, legănîndu-se şi chinuindu-se să liniştească băieţelul.

Gene se întoarse, spunînd:

– Trimite un elicopter imediat. O să aterizeze pe păşunea din partea de nord a autostrăzii, imediat la ieşirea din oraş. Pilotul a fost aici anul trecut ca să ia o persoană muşcată de şarpe, aşa că ştie drumul. Aislinnn, Lucas, o să fie şi o asistentă în elicopter, iar medicii specialişti or să vă aştepte la spital.

– E chiar atît de grav? întrebă Aislinn cu o

voce tremurătoare.

Gene îi luă mîinile într-ale lui.

– Nu v-aş alarma degeaba. Da, e chiar atît de grav.

Cîteva ceasuri mai tîrziu, specialistul de la spitalul din Phoenix confirmă diagnosticul lui Gene. Orele care trecuseră fuseseră un adevărat coşmar pentru Aislinn. Ea şi Lucas se duseseră la elicopter şi urcaseră la bord repede. Din clipa aceea, ea îşi dăduse seama că întotdeauna avea să-i aprecieze mai mult pe oamenii care lucrau în domeniul medicinei. Asistenta începu imediat să se ocupe de Tony; era în permanentă legătură prin radio cu medicii de la spital, aşa încît, din clipa cînd aterizară pe acoperiş, Tony începu să beneficieze de cel mai bun tratament medical.

Imediat după ce fu dus în zone unde ei nu aveau acces, Aislinn se întoarse spre Lucas, căutînd forţa îmbrăţişării lui. Dar chiar dacă el o înconjură cu braţele, ea simţi că era un gest mecanic. Inima lui nu era acolo. Simţea cum distanţa dintre ei se mărea din ce în ce mai mult.

De cînd plecaserã de acasã, în dimineaţa aceea, Aislinn îl simţise îndepărtîndu-se de ea încetul cu încetul.

Chipul îi era întunecat, de parcă s-ar fi separat de tragedie. Dar Aislinn ştia că suferă îngrozitor. Habar nu avea cum de putea să-şi stăpînească emoţiile, căci ei îi venea să se dea cu capul de pereţi, să bată din picioare, să-şi smulgă părul de pe cap.

Aşteptară într-o tăcere care, pentru Aislinn, era insuportabilă. Unde era mîngîierea pe care Lucas le-o arătase lui Joseph şi Alice cînd bătrînul era pe patul de moarte? De ce pentru ea nu avea nimic acum? Dar Joseph fusese bătrîn. Lucas avusese ani de zile ca să se pregătească sufleteşte pentru ziua în care bunicul lui avea să moară.

Răsuflă uşurată cînd doctorul veni spre el.

– Domnul şi doamna Greywolf? întrebă el politicos, iar ei încuviinţară. Băieţelul dumneavoastră este foarte bolnav, începu el după care înşiră o mulţime de termeni medicali, care pentru Aislinn nu însemnau nimic, dar încheie cu cuvîntul *pneumonie.*

– Atunci nu e chiar atît de grav, nu? exclamă ea uşurată. Am cunoscut mulţi oameni care au

avut pneumonie. S-au vindecat fără probleme.

Doctorul îi aruncă o privire plină de îngrijorare lui Lucas înainte de a se uita din nou la Aislinn.

– E adevărat că rata de vindecare e ridicată, dar acum e vorba de o pereche de plămîni în vîrstă de trei luni. Mă tem că acest lucru reduce puterea copilului dumneavoastră de a alunga microbul cu uşurinţă.

– Atunci, înseamnă că *este* grav?

– Starea lui actuală este extrem de gravă.

– O să moară? întrebă ea abia putînd să-şi stăpînească tremurul buzelor pînă rosti cuvintele.

– Nu ştiu, răspunse doctorul cu sinceritate. O să fac tot ce-mi stă în putinţă să-l salvez, spuse el apoi şi îi strînse umărul cu intenţia de a o linişti. Vă rog, să mă scuzaţi acum, dar trebuie să mă duc înapoi.

– Aş putea să-l văd? întrebă ea agăţîndu-se de mîneca halatului lui.

– Nu v-aş sfătui. Are furtunuri introduse peste tot. Dacă-l vedeţi acum, s-ar putea să vă speriaţi şi mai tare.

– Vrea să-l vadă, şopti Lucas şi acea şoaptă era mai ameninţătoare decît un strigăt.

El şi doctorul se priviră cîteva secunde, după

care acesta din urmă cedă.

– Un minut, doamnă Greywolf. Nu mai mult.

Cînd se întoarse pe culoar, ea plîngea în hohote. Lucas o îmbrăţişă şi o bătu uşor pe spate, dar, ca şi înainte, ea simţi acele bariere invizibile între ei.

Stătură toată ziua şi toată noaptea în sala de aşteptare a spitalului. Aislinn refuză să se ducă să şi mănînce, deşi asistentele o îndemnau cu blîndeţe să o facă. Nimeni nu se apropia de Lucas. Aislinn crezu că le era frică de el. Ceea ce se petrecea în creierul lui rămînea un mister pentru toată lumea.

La puţin timp după ivirea zorilor, a doua zi, doctorul le spuse că starea sănătăţii lui Tony continua să fie critică.

– Dar cînd a sosit aici, n-am crezut că o să reziste pînă acum, zise el cu o undă de optimism în glas. Cred că e un luptător.

Aislin se mai învioră. Se agăţă de orice firişor de speranţă.

Gene şi Alice sosiră la puţin timp după aceea. Puseseră un afiş pe care scria că închideau clinica şi porniseră la drum, nesuportînd să mai stea şi să aştepte. Apariţia lor neaşteptată avu un asemenea impact asupra lui Aislinn, încît izbucni

în lacrimi de recunoştinţă.

Cei doi Dexter se arătară îngrijoraţi cînd o văzură cît de palidă şi de trasă la faţă era, şi o implorară să se ducă la un hotel să se odihnească. Ea însă refuză cu încăpăţînare. În schimb, o convinseră să mănînce ce le trimiseră cei de la cantină ei şi lui Lucas.

Stăteau în sala de aşteptare, terminîndu-şi micul dejun, cînd Lucas îşi ridică privirea deodată. Aruncă şervetul furios şi se ridică, lovind masa cu piciorul.

– Pe *ei* cine i-a chemat? întrebă el nepoliticos, părînd să nu-i pese că cei doi care se apropiau îl auziseră.

– Eu, spuse Aislinn cu o voce la fel de nesigură ca picioarele cînd se ridică să-şi înfrunte soţul, care era evident furios, şi să-şi întîmpine părinţii, pe care nu-i văzuse şi cu care nu vorbise de cînd se căsătorise. Mamă, tată, spuse ea ducîndu-se spre ei, vă mulţumesc că aţi venit.

Soţii Andrews păreau să nu ştie nici ce să spună, nici ce să facă. Eleanor freca mînerul de fildeş al poşetei, iar Willard se uita oriunde numai la fiica şi la ginerele lui nu.

– Ne-am gîndit că măcar asta putem să facem, zise Eleanor pentru a pune capăt tăcerii care se

prelungea penibil. Ne pare foarte rău că băieţelul e bolnav.

– Ai nevoie de ceva, Aislinn? Bani? se oferi Willard.

Lucas spuse ceva foarte obscen şi trecu pe lîngă ei, dîndu-i la o parte cu umerii.

– Nu, tată, mulţumesc, zise ea încet.

Îi era ruşine că soluţia părinţilor ei în orice privinţă erau banii, dar îi iertă. Faptul că erau acolo era o mîngîiere pentru ea şi, ţinînd cont de convingerile lor, o concesie la care nu s-ar fi aşteptat din partea lor.

Fu scutită să mai facă faţă acelei situaţii stînjenitoare cînd Alice veni spre ei.

– Sînt Alice Dexter, cealaltă bunică a lui Tony. Vă rog să scuzaţi purtarea urîtă a fiului meu, dar este extrem de tulburat.

Vorbea încet. Ceea ce o impresionă pe Aislinn, ca şi prima oară cînd o văzuse, era absenţa oricărei urme de prejudecată din glasul ei. O privea pe Eleanor deschis, chiar dacă aceasta purta o rochie care costa mai mult decît cheltuia Alice pe haine în cîţiva ani. Nu era nici ostilă, şi nici intimidată de ea. Îi întinse mîna.

– Vă rog să veniţi să vi-l prezint pe soţul meu, doctorul Gene Dexter.

Aislinn îi lăsă pe toţi patru să se cunoască şi se duse după Lucas.

Îl găsi în capătul culoarului, în dreptul unei ferestre. Privea gînditor afară, la fel cum Aislinn îşi închipuia că privise pe fereastra zăbrelită a celulei. Pentru un om căruia îi plăcea atît de mult să stea afară, trebuia să fi fost un iad.

– Lucas? spuse ea şi îl văzu încordînd umerii, fără să răspundă însă. Eşti supărat pe mine că mi-am anunţat părinţii?

– N-avem nevoie de ei.

– Poate tu nu ai; eu da.

El se întoarse brusc. Numai printr-un efort de voinţă ea reuşi să nu se dea înapoi cînd îi văzu mînia din privire. Luînd-o de mînă, o trase într-o încăpere pe care asistentele le-o puseseră la dispoziţie, dar pe care nici unul nu o folosise deocamdată. Cînd uşa se închise, el se întoarse spre Aislinn furios.

– Bănuiesc că, pînă la urmă îţi lipsesc banii lor afurisiţi, nu? Ce e? Credeai că nu-i pot oferi suficientă îngrijire medicală fiului meu? L-ai sunat pe tăticul, cerîndu-i iertare pentru faptul că te-ai măritat sub nivelul tău şi rugîndu-l să vină încoace cu carnetul de cecuri?

– Nu merit asta, Lucas! spuse ea şi îi trase o

palmă cu putere.

Cînd el întoarse capul, dinţii îi erau dezveliţi şi ridică mîna să răspundă cu aceeaşi monedă. Totuşi, se opri înainte ca mîna lui să-i atingă obrazul.

Ea se aruncă la pieptul lui şi îl apucă de cămaşă.

– Haide. Loveşte-mă. Poate că atunci o să ştiu că trăieşti şi că nu eşti de piatră. Chiar te rog să mă loveşti, dacă aşa o să arăţi vreo emoţie, vreun sentiment.

Îl zgîlţîi, frecîndu-şi încheieturile albe ale degetelor de pieptul lui.

– Naiba să te ia, Lucas! Vorbeşte-mi! Urlă. Ţipă. Arată-mi durerea. Ştiu că-i acolo. Ştiu că-l iubeşti pe Tony chiar dacă nu mai iubeşti pe nimeni altcineva. S-ar putea să moară şi ştiu că suferi din cauza asta. Foloseşte-mă ca pe un sac de box. Lasă-mă să împart suferinţa cu tine. Plîngea, dar lacrimile îi şiroiau pe obraji nebăgate în seamă. Şi le linse din colţurile gurii.

– Eşti mîndru, nu? Nimic nu te poate atinge, spuse ea, clătinînd din cap. Eu te ştiu altfel. Te-am auzit urlînd cînd a murit Joseph. Am fost martoră la durerea ta. Şi nici nu se compara cu ceea ce simţi acum pentru fiul tău. Prejudecăţile

tale prosteşti te ţin separat de restul lumii, nu invers. Eşti chiar atît de lipsit de inimă, încît nu poţi nici măcar să plîngi lîngă patul morţii copilului tău? Zici că n-ai nevoie de nimeni, dar nu-i aşa, Lucas. Numai că nu vrei să recunoşti. Eu am avut nevoie de sprijinul moral al părinţilor mei în clipele astea, aşa că mi-am călcat pe mîndrie şi i-am sunat, neavînd nici o garanţie că nu aveau să-mi închidă telefonul. Am nevoie de cît mai mult sprijin astăzi. Nu vreau să trec prin criza asta singură. Chiar dacă mă înjoseam, i-aş fi implorat să vină încoace. Îi ridiculizezi, dar ai mai multe în comun cu ei decît îţi închipui. Eşti la fel de rece şi de inflexibil ca ei. Numai că ei au cedat. Ei sînt aici lîngă mine acum şi tu nu eşti.

Îi strînse şi mai tare cămaşa, aproape rupînd-o.

– Indiferent dacă mă iubeşti sau nu, eşti soţul meu. Am nevoie de tine. Să nu cumva să îndrăzneşti să-mi refuzi sprijinul. Te-ai însurat cu mine, pentru că te-ai simţit *obligat de onoare* s-o faci. Tot *onoarea* îţi spune să-ţi părăseşti nevasta cînd are mai multă nevoie de tine? Crezi că eşti mai puţin bărbat dacă plîngi cu mine?

Îl pălmui iar. Şi iar. Lacrimile îi şiroiau pe obraji, curgîndu-i de pe bărbie.

– Plîngi, fir-ai să fii! Plîngi!

Deodată, o îmbrăţişă atît de brusc, încît o lăsă fără suflare şi coborî capul, ascunzîndu-şi faţa în scobitura umărului ei. La început, Aislinn nu-şi dădu seama că i se îndeplinise cea mai mare dorinţă, dar apoi îşi simţi umerii zgîlţîindu-se şi îi auzi suspinele.

Îi înconjură mijlocul cu braţele şi îl ţinu strîns în timp ce lacrimile lui îi scăldau gîtul, udîndu-i bluza. Continuă să plîngă şi, la un moment dat, cînd ea nu mai putu să-l susţină, se aşezară pe jos, rămînînd îmbrăţişaţi. Îi aşează capul între sînii ei, ţinîndu-l protector şi legănîndu-se înainte şi înapoi, cum făcea adesea cu Tony. Propriile ei lacrimi curgeau nestăvilite în părul lui.

Doamne, cît îl iubea! O durea sufletul de atîta dragoste.

– Vreau ca băieţelul nostru să trăiască, spuse el printre suspine. Nu ştii ce am simţit cînd am aflat că am un fiu. Vreau să trăiască. Vreau să mă cunoască. Cînd eram mic, mi-am dorit atît de mult să am un tată, Aislinn. Vreau să fiu genul de tată pe care aş fi vrut să-l am, zise el cufundîndu-şi faţa şi mai mult în ea. Oare Dumnezeu e atît de crud, încît să-mi ia fiul?

– Dacă o să ni-l ia, n-o să-ţi pot suporta

durerea, Lucas. Te iubesc prea mult.

După un timp, lacrimile lui se opriră, dar el continuă să stea cu capul între sînii ei. O sărută prin bluza umedă şi murmură cuvinte de iubire, cînd în engleză, cînd într-o limbă care ei îi era încă străină.

– Nu voiam să te iubesc.

– Ştiu, spuse ea încet, trecîndu-şi degetele prin părul lui.

– Dar o fac.

– Şi asta ştiu.

El îşi ridică privirea şi se uita la ea cu ochii uzi de lacrimi.

– Ştii?

În loc de răspuns, ea îi luă o lacrimă de pe genele negre şi lucioase, se uită la ea, apoi la el şi îi aruncă un zîmbet dulce-amărui.

Deodată, se auzi o bătaie în uşă. Pe chipurile lor apăru o expresie de groază. Lucas se ridică şi îi întinse mîna. Ea i-o dădu încrezătoare şi el o ridică, luînd-o după umeri ca pentru a o susţine. Se uitau la uşă, ca şi cum ar fi aşteptat să apară călăul.

– Intră, spuse el.

Se aşteptau să apară doctorul, dar nu acesta intră, ci guvernatorul Dixon. Aislinn nu-l cunoştea,

dar Lucas da. Ea îşi dădu seama de acest lucru după cum i se încordă trupul.

– Bună ziua, domnule Greywolf. Ştiu că e un moment foarte greu pentru dumneata.

Era jenat, căci se vedea că amîndoi plînseră.

– Sînt guvernatorul Dixon, îi spuse el lui Aislinn cînd deveni limpede că Lucas nu avea de gînd să facă prezentările.

– Ce cauţi aici? întrebă Lucas, punînd capăt amabilităţilor.

– Aşa cum am mai spus, ştiu că e un moment îngrozitor pentru dumneavoastră. Doamnă Greywolf, îmi cer scuze pentru deranj, dar, dacă n-aş fi adus o veste bună, n-aş fi venit.

– De unde ai ştiut că sînt aici?

– De la secretara domnului Andrews. I-am telefonat azi-dimineaţă, pentru că am încercat să te găsesc ieri toată ziua, dar n-am reuşit.

– Ai făcut multe eforturi, domnule Dixon, spuse Aislinn. Ai venit să ne spui ceva important?

În legătură cu reabilitarea soţului dumitale, spuse el, uitîndu-se la Lucas. Un judecător a recitit stenogramele procesului. A mai luat în considerare şi declaraţiile date de bunăvoie de doi inşi care şi-au mărturisit vina. Documentele te-au

absolvit de orice vină. De fapt, reiese că ai fost amestecat în scandal numai pentru că ai încercat să calmezi spiritele. Ai încercat să împiedici violenţa, nu ai comis-o. Urmează să fii reabilitat oficial şi imediat reinclus în barou.

Aislinn se lăsă pe braţul soţului ei, cuprinsă de o bucurie nespusă. Lucas însă abia putea să o susţină, căci vestea aceea făcuse să i se înmoaie picioarele.

Înainte ca vreunul din ei să apuce să-i mulţumească guvernatorului, Gene dădu buzna în încăpere.

– Lucas, Aislinn, veniţi repede. Vă caută doctorul.

Epilog

– Zîmbeşte!

– Aislinn, o să-mi crape faţa de atîta zîmbet.

– Nici nu mă-ndoiesc. E ceva atît de neobişnuit pentru tine, spuse ea şi rîse cînd îşi văzu soţul încruntîndu-se. Uită-te aici, Tony. Uită-te la mami.

Ea apăsă de două ori pe butonul aparatului de fotografiat cînd Tony întoarse capul în direcţia cea bună. Ba îşi dezveli chiar şi dinţişorii din faţă într-un zîmbet bălos.

– Acum gata, termină cu aparatele astea de

fotografiat, spuse Lucas, ducîndu-se spre ea. Ar trebui să fie o petrecere..

– Dar mă simt minunat, zise ea fericită, ridicîndu-se în vîrful picioarelor pentru a-l săruta pe obraz. Prefer să vă fac poze, ţie şi lui Tony, decît să fac orice altceva.

Lucas o privi sceptic.

– Pun pariu că ştiu altceva ce ai prefera să faci.

– Lucas!

Acum fu rîndul lui să rîdă... de exasperarea soţiei lui.

– Cu toate astea, recunosc că eu şi cu Tony sîntem nişte subiecţi buni, nu? spuse el, privindu-şi cu mîndrie fiul, care îi semăna atît de mult.

Ochii băieţelului începuseră deja să capete aceeaşi culoare ca ai tatălui său şi aveau şi puţin albastru pe care îl moştenise de la mamă. Părul îi era foarte negru, dar nu la fel de drept ca al lui Lucas. Pometii îi erau la fel de proeminenţi, însă era destul de dolofan ca să aibă obrajii rotunjiţi. Era sănătatea întruchipată.

– Sînteţi oricînd subiecţii mei preferaţi, spuse Aislinn, îmbrăţişîndu-i pe amîndoi, sărutînd uşor gîtul puternic al soţului ei, în timp ce fiul ei o

trăgea de păr.

– Hei, voi trei, nu vreţi să vă mai despărţiţi odată? întrebă Gene, dîndu-i lui Aislinn un pahar de punci. Ar trebui să vă plimbaţi printre oaspeţi.

– Dă-mi-l mie pe Tony, spuse Alice alăturîndu-li-se.

Avea o prăjitură în mînă, ceea ce fu suficient ca să-l ademenească. Tony nu protestă deloc cînd Lucas i-l dădu bunicii lui, deşi de obicei, nu prea voia să părăsească braţele tatălui lui.

– Willard şi Eleanor vor să-l vadă.

– Haideţi, nu vă mai faceţi ochi dulci şi duceţi-vă să strîngeţi nişte mîini, le spuse Gene lui Lucas şi Aislinn, împingîndu-i spre mulţimea de oameni care mişunau prin birou.

Petrecerea era dată cu prilejul inaugurării oficiale a biroului de avocatură a lui Lucas. Publicitatea care se făcuse în jurul reabilitării lui, combinată cu publicarea fotografiilor lui Aislinn într-o revistă, atrăseseră atenţia publicului din nou asupra problemelor multora dintre indienii care trăiau în rezervaţii.

Lucas nu se lăsă păcălit de acel val de interes. Era convins că problemele nu aveau să se sfîrşească. Dar fiecare pas pe care îl făcea în direcţia aceea era aducător de satisfacţii.

Era extrem de atent la aparenţe. Nu voia să dea impresia că profitase de pe urma condamnării şi a reabilitării. Nu uita cine îi erau clienţii. Chiar şi în ziua aceea, se îmbrăcase cu cămaşă albă, cravată şi sacou, dar avea blugii şi cizmele. Nu îşi pusese o eşarfă în jurul frunţii, dar cercelul îi era în ureche. Şi, în spatele biroului, pe perete era portretul înrămat al lui Joseph Greywolf costumat ca un adevărat şef de trib. Multe personalităţi prezente comentaseră în legătură cu tabloul care îl înfăţişa pe Joseph în floarea vîrstei.

– Cît mai e pînă plecăm acasă? o întrebă Lucas pe Aislinn după o oră de zîmbete şi strîngeri de mîini.

– Pe invitaţiile trimise de Alice scrie de la ora două la ora şase. De ce?

– Pentru că vreau să te duc acasă şi în pat.

– Ssss! Ar putea să te audă cineva.

Sub privirile tuturor, el lăsă capul în jos şi o sărută pe buze.

– Ai grijă cum te porţi, Lucas. Petrecerea asta e în onoarea ta, spuse ea, încercînd să pară că îl mustra, dar nu putu să-şi ascundă plăcerea în faţa acelei demonstraţii spontane de afecţiune.

El se jucă cu o şuviţă din părul ei.

– Aş putea să te scot chiar acum de-aici.

– Să mă răpeşti?

– Îhî...

– Ai mai făcut-o.

– A fost cel mai inteligent lucru pe care l-am făcut vreodată.

– A fost cel mai bun lucru care ar fi putut să mi se întîmple vreodată.

Ignorînd conversaţiile din jurul lor, se priviră în ochi şi găsiră dragostea pe care ştiau că aveau să o găsească. Johnny Deerinwater îi despărţi, în cele din urmă, venind şi bătîndu-l pe spate pe Lucas, în timp ce le strîngea mîinile cu entuziasm.

Jucară rolul de gazde cît fu nevoie şi, la un moment dat, oaspeţii începură să plece unul cîte unul.

– N-am stat deloc cu mama şi cu tata, spuse Aislinn, luîndu-l de braţ şi ducîndu-l spre cei doi care stăteau de vorbă cu Gene.

Lucas scoase un sunet de nemulţumire.

– Au bătut atîta drum, Lucas, şi nu mă refer la distanţa pe care au parcurs-o pînă aici.

– Ştiu, admise el. O să fiu amabil. În definitiv, el construieşte noua aripă a clinicii lui Gene.

Imediat după ce Willard şi Eleanor plecară spre Phoenix, Alice îi întrebă dacă ea şi Gene

puteau să-l ţină pe Tony la ei în noaptea aceea.

– Nu-l vedem prea des. Şi tu trebuie oricum să vii din nou mîine aici ca să faci ordine pentru luni.

Ei acceptară şi plecară spre casă singuri. Era o seară frumoasă. Cerul era spuzit de stele şi o lună plină atîrna deasupra munţilor.

– Ştii, cred că şi eu am devenit puţin indiancă, spuse Aislinn visătoare. Îmi plac toate astea, zise ea arătînd spre orizont.

– Ai renunţat la multe, Aislinn, zise el încet, rămînînd cu privirea aţintită asupra drumului îngust care ducea la fermă.

Ea îi luă mîna de pe volan şi i-o ţinu, strîngîndu-i-o cu putere pînă cînd el o privi.

– În cealaltă viaţă nu te aveam pe tine. Nu îl aveam pe Tony. N-aş vrea nici în ruptul capului să revin la ea.

Într-adevăr, ea rupsese orice legătură cu Scottsdale. Apartamentul fusese vîndut şi cu banii obţinuţi de pe urma lui cumpărase lucruri pentru terenurile de joacă ale cîtorva şcoli din rezervaţie. Vînduse şi studioul foto şi, după ce folosise o parte de bani pentru extinderea camerei obscure şi achiziţionarea mai multor lucruri necesare activităţii ei, îi cumpără lui Lucas un armăsar superb. În ziua cînd acesta fusese adus, el luptase foarte

mult cu mîndria sa pînă să accepte darul.

Aislinn îşi pusese mîinile pe pieptul lui şi-l privise implorator.

– Tu mi-ai oferit atîtea, Lucas. Lasă-mă să-ţi dăruiesc şi eu asta.

El acceptase calul, pentru că era un dar din dragoste din partea ei. De asemenea, armăsarul avea să-i consolideze herghelia. Mînjii lui aveau să fie valoroşi. Cu cît era mai profitabilă ferma, cu atît el putea să angajeze oameni care, altfel, n-ar fi avut de lucru. Una dintre primele clădiri care apăruseră pe proprietatea lui fusese o baracă pentru cei şase cowboys pe care îi angajase deja. Aceştia se puteau ocupa foarte bine de fermă, aşa încît el putea să rezerve mai mult timp avocaturii.

Acum, Aislinn îi privi profilul conturat pe fundalul cerului luminat de lună şi inima i se umplu de dragoste. Abia putea suporta fericirea care o stăpînea de cînd Tony supravieţuise pneumoniei.

– Sper că pozele pe care le-am făcut astăzi or să iasă bine. Mai ales cele cu Tony.

El simţi că ea nu termină ce avu de spus, aşa că tăcu.

- Şi acum mă umplu de groază cînd mă

gîndesc că am fost la un pas de a-l pierde.

El îşi retrase mîna dintr-a ei şi îi mîngîie obrazul cu încheieturile degetelor.

– Am promis că n-o să ne mai gîndim la asta niciodată, dar şi că n-o să mai discutăm.

– Ştiu, zise ea sărutîndu-i încheieturile degetelor cînd acestea îi mîngîiară buzele. Dar mă gîndeam la ziua aia. Tu mi-ai spus că mă iubeşti, apoi a apărut guvernatorul Dixon cu vestea lui şi aproape imediat după aceea, doctorul ne-a spus că Tony va rezista.

Îi zîmbi.

– Pfiu! Atîtea lucruri bune dintr-o dată aproape că m-au dat gata.

– Eşti melancolică în seara asta.

– Aşa sărbătoresc eu fericirea.

El opri în faţa casei şi se întoarse să o privească.

– Ei bine, eu am în cap un alt mod de a sărbători.

– Şi care ar fi acesta, domnule Greywolf?

Nu mai stăturā să aprindă luminile, ci lăsară razele lunii care pătrundeau prin ferestre să le conducă paşii prin casă pînă în dormitor.

Lucas îşi scoase repede sacoul şi îl puse pe un scaun. Apoi îşi descheie cămaşa. Mai departe

nu mai continuă, căci pasiunea puse stăpînire pe el şi o trase pe Aislinn în braţe. Ea lăsă să cadă pe jos jacheta costumului, abia apucînd să şi-o scoată.

Gura lui mai păstra încă ceva din înflăcărarea pe care o avusese cînd o sărutase prima oară. Înverşunarea i se mai potolise, prejudecăţile nu mai erau atît de puternice, ajunsese să accepte şi să aprecieze faptul că era el însuşi pe jumătate alb, dar Aislinn spera că sălbăticia cu care făcea dragoste nu avea să dispară niciodată.

El îi atinse bluza, căutîndu-i nasturii, pe care îi descheie apoi unul cîte unul, în timp ce ea îşi cufundă toate cele zece degete în părul lui, ţinîndu-i gura apăsată de a ei. El îi trase bluza din fustă, îi desfăcu sutienul şi dădu cupele dantelate la o parte, acoperindu-i sînii cu mîinile.

Vîrfurile degetelor şi palmele lui bătătorite erau excitant de aspre pe pielea ei catifelată. Făcură minuni, iar cînd ea fu pregătită pentru gura lui, el o luă între buze şi o udă foarte tare.

Amîndoi gemură de plăcere cînd el îşi uni din nou gura cu a ei, strivindu-i sînii de pieptul lui. O ţinu strîns lipită de el, înconjurînd-o cu braţele şi lăsîndu-şi capul în jos.

– Nici măcar nu vreau să-mi amintesc de vre-

mea cînd nu făceai parte din trupul meu, spuse el răguşit, strîngînd-o şi mai tare. Nu vreau să-mi amintesc de perioada cînd nu te-am iubit.

Cuvintele romantice erau atît de neobişnuite la el, încît ea le preţuia cu atît mai mult. El învăţase că dacă îşi recunoştea sentimentele profunde nu îşi compromitea nici originea, nici bărbăţia. Totuşi, rareori îşi exprima cu glas tare emoţiile cele mai profunde. Iar cînd o făcea, ca acum, Aislinn preţuia fiecare cuvînt.

Cu gurile unite într-un sărut fierbinte, el îsi strecură mîinile pe sub fusta ei şi le lăsă să urce pe pulpe. Se jucă cu părţile de sus aie ciorapilor şi cu portjartierul, despre care spusese că îi plăcea foarte mult şi pe care ea îl purta adesea pentru a-i face pe plac.

Îi cuprinse şezutul şi o lipi de el, făcînd ca senzaţiile să fie maxime pentru amîndoi. Cîteva clipe mai tîrziu, ea renunţă la bikini. Mîna lui alunecă între pulpele ei. Mai sus. Şi înăuntru. Şi o lăsă să moară puţin înainte de a o readuce la viaţă cu sărutări liniştitoare şi şoapte de dragoste.

– Lucas, murmură ea cu un glas stins, lăsîndu-se pe el ca o floare care cunoscuse momentul de înflorire maximă.

– Doamne, cît eşti de frumoasă! spuse el în-

făşurîndu-şi degetele în părul ei şi trăgînd cu putere. Nevasta mea! *Femeia mea*, murmură el posesiv, ţinînd-o şi mai strîns.

După ce împărţiră un sărut de o pasiune violentă, ea se depărtă de el. În ochii lui, ea era foarte sexy cu gura umedă după sărutul de dinainte, părul răvăşit, bluza şi sutienul descheiate, dar nu scoase, cu fusta şifonată.

Rămase nemişcat, uşor surprins cînd, privindu-l drept în ochi, ea îi scoase cămaşa şi, după ce o lăsă să cadă, îşi strecură mîna sub cureaua bătută cu turcoaze.

– Mai ţii minte cînd purtai cuţitul aici? întrebă ea. Era extrem de falic.

– Zău?

– Zău.

Îşi vîrî mîna mai hotărît, în interiorul blugilor lui, atingîndu-i abdomenul cu dosul degetelor. Apoi, tot privindu-l în ochi, se îndreptă cu spatele spre pat, trăgîndu-l după ea, pînă cînd se lovi cu picioarele de marginea patului şi se aşezã.

El părea sinistru şi periculos cu trupul strălucind în lumina lunii. Aceasta făcea ca părul să-i pară şi mai negru, ochii şi mai deschişi la culoare, iar trupul lucios şi ameninţător. Crucea care îi atîrna la gît făcea doar ca pieptul să pară mai

puternic în contrast cu ea; cercelul de argint îi făcea cu ochiul.

Îi atinse uşor pieptul, sfîrcurile, după care degetele ei porniră în jos pe laturile trupului lui, pînă cînd ajunseră în dreptul buricului. El duse mîinile la cataramă.

– Nu, zise ea.

Cînd el lăsă mîinile ascultător pe lîngă trup, ea făcu un adevărat spectacol din desfacerea catarамei. Degetele ei nu fuseseră niciodată atît de agile şi totuşi atît de chinuitor de controlate şi încete. Metalul scoase un sunet muzical în întuneric. Răsuflarea lui grăbită oferea celălalt zgomot care întrerupea acea linişte totală.

Ea deschise unul cîte unul nasturii grei ai blugilor, pînă cînd şliţul fu complet deschis. Mirosul de săpun al pielii şi sexului lui o întîmpină cald. Ar fi vrut să-i înghită mirosul.

– Eşti atît de frumos! şopti ea. Atît de înalt, de puternic şi de... tare.

Lăsînd capul în faţă, ea îşi lipi gura de buricul lui şi îşi strecură degetele în blugii lui, trăgîndu-i în jos. Încet. Seducător. Uşor.

El scoase un strigăt răguşit în clipa în care limba ei îl atinse.

Iar şi iar şi iar...

Mult mai tîrziu, cînd stăteau îmbrăţişaţi, goi acum, delectîndu-se fiecare cu căldura celuilalt, ea îl sărută pe gît şi îi şopti la urechea în care avea cercelul:

– Te iubesc, Lucas Greywolf!

– Ştiu.

Şi, pentru că el ştia, ea era mulţumită.

SFÎRŞIT